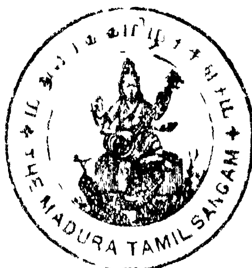

THE MADURA TAMIL SANGAM

C. Sri-Kanta, Litt. D.

Sri-Vilas,
Rosmead Place,
Colombo.

28-8-1912.

செந்தமிழ்ச் செல்வராகிய பெருமதிப் ஸ்ரீ. ராகவையங்காரவர்களுக்கு விஞ்ஞாபனம்.

இவ்விடம் க்ஷேமம். அவ்விடம் க்ஷேமத்தைத் அடிக்கடி தெரிவிக்க விரும்புகிறேன்.

சில மாதங்களுக்குமுன் பத்திரிகைகளிற் பிரசுரம்செய்வித்திருந்தபடி, எனக்கு வந்த தொல்காப்பிய பொருளதிகார வியாசங்களைத் தக்க மத்தியஸ்தர்களைக்கொண்டு ஆராய்ந்து பார்க்கச் செய்ததில் தாங்கள் எழுதியதே முதன்மைபெற்று விளங்குவதாகத் தெரிந்தமையின், முன்பு பரிசு கொடுப்பதாக வாக்குத்தத்தஞ்செய்திருந்த ரூ. 200-ஐயும் இன்று மணியார்டர்மூலந் தங்களுக்கு அனுப்பியிருக்கிறேன். அதனை மிகவும் பெரிதாக மதித்து அங்கீகரித்துக் கொள்ள வேண்டுகிறேன்.

தங்களுடைய பாஷாஞானமும், ஆராய்ச்சி வன்மையும் மிகவும் மெச்சத்தக்கன. தாங்கள் இதுபோன்ற காரியங்களைச் செய்துகொண்டு நீடிகாலம் வாழ்ந்திருக்கும்படி எல்லாம்வல்ல முழுமுதற்கடவுளின் திருவருளைச் சிந்திக்கின்றேன்.

இங்ஙனம்,
அன்பன்,
கு. ஸ்ரீகாந்தன்

FOREWORD.

With pleasure I accept the duty of writing a few words of introduction to this *Essay on Tolkappiyam*, which was originally written at my request.

The *Tolkappiyam* is so wealthy of content that a hundred commentators may annotate it, and leave it, as though untouched, to a hundred more. That this antique work should have excited the interest and curiosity of the Tamil people, age after age, is not to be wondered at. Its subject-matter is the history of the race itself, the life of ancient Tamilakam.

Pundit Sri. **M. Raghava Iyangar** has done his work well. His book, like so many others from the same pen, has a rare combination of deep learning and felicitous phrasing.

"Good wine needs no bush," says the English proverb. And even so with this rare essay. It justifies itself when tasted. My humble office is merely to say: "**Taste.**"

SRI VILAS,
ROSMEAD PLACE,
COLOMBO.
14th January, 1922.

(Sd.) C. SRI-KANTA.

உவமவியல் மெய்ப்பாட்டியல்களைப்பற்றி யான எழுதியுள்ளவை, அவற்றிற் கூறப்படும் பொருட்டொகுதிகளைச் சுருக்கமாக உணரவிரும்புவோர்க்கு உதவியாகுமென்றே நம்புகிறேன். ஆனால், செய்யுளியல் நீண்டதோர் பகுதியாதலாலும் அதன் பேராசிரியருரையுள் எண்ணிறந்த விசேடங்களுண்மையாலும் அதன் பொருட்கூறுகளையெல்லாம் இச்சிறுநூலுள் விளக்குதல் இயலாததாகும். ஆயினும், செய்யுளியலைப்பற்றிப் பொதுவாகத் தெரிதற்குரிய பாகங்கள் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. மரபியலுட் பண்டைவழக்குகளைப்பற்றிய விசேடங்களிற் பெரும்பாலவும் காணக்கூடும்.

ஆசிரியரால் வெளிப்படையாகவும் குறிப்பாகவும் கூறப்பட்ட சரித்திரக்கூறுகளையும், மக்களியல்புகளையும், பண்டைவழக்கவொழுக்கங்களையும் தெரிந்தவரை உரியவிடங்களில் விளக்கியிருக்கின்றேன். இதன் பொருட்டுத் தமிழ்நூல்களும் பிறநூல்களும் எத்துணையாக ஆராய்ச்சி செய்யப்பட்டன என்பது நோக்குவார்க்கெல்லாம் நன்குவிளங்கும்.

இவ்வியாசத்துக்கூறப்படும் பொருள்களை இடநோக்கியுணர்தற்கு உதவியாகப் பொருட்குறிப்பு ஒன்று இறுதியிற் சேர்க்கப்பட்டது. முடிவிற் காட்டப்பட்ட பிழைகளை அவற்றின் திருத்தங்களுடன் படித்துக்கொள்ளும்படியும், காட்டப்படாத குற்றங்குறைகளைத் திருத்தியமைத்துக்கொள்ளும்படியும் நல்லறிஞரை வேண்டிக்கொள்ளுகின்றேன்.

இவ்வாராய்ச்சியை வேறு கவலையின்றி எளிதில் எழுதிமுடிப்பதற்குத் தக்க சௌகரியம் எனக்கு வாய்த்தது, இராமநாதபுரம் ஸமஸ்தானாதிபதிகளாய்விளங்கும் மாட்சிதங்கிய ஸ்ரீமத்-சேதுபதியரசரவர்கள் ஆதரவின்கீழ் யான் என் சொந்தவூரில் வசிக்கநேர்ந்தகாலத்தேயாதலால் இச்சிறுநூல் அடைந்த நன்மதிப்புக்கு அவ்வரசரவர்கள் அளித்த ஆதரவே சிறந்தகாரணம் என்பதை என்றும் பாராட்டவேண்டியவனாயிருக்கின்றேன்.

இவ்வியாசத்தை மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்துப் பிரசுரங்களுள் ஒன்றாகப் பதிப்பிக்கும்படி அநுமதியளித்த அச்சங்கத்தாருடைய அன்புடைமை, என்னால் என்றும் மறக்கத்தக்கதன்று.

இந்நூலை அச்சிடுமுயற்சியில் எனக்குச் [illegible] அச்சுக்கு உரியவற்றையெல்லாம் என் விருப்பப்படி செய்துதவிய "செந்தமிழ்" உதவிப்பத்திராதிபர் ஸ்ரீமத். திரு. கி. இராமாநுஜ ஐயங்கார் அவர்கட்குப் பெரிதும் நன்றியறிதற்கடப்பாடுடையேன்.

Dr. ஸ்ரீகாந்தனவர்கள், என் விருப்பத்தின்படி சமீபத்தில் எழுதியனுப்பிய ஆங்கிலமுன்னுரையையும் (Foreword) முன்பக்கத்திற் பதிப்பித்துள்ளேன்.

"கடலைக்கண் டோமென்பர் யாவரே முடிவுறக் கண்டார்" என்று கம்பநாடர் கூறியவாறு, தொல்காப்பியக்கடலில் என் ஞானக்கண்ணுக் கெட்டியவரை கண்ட ஒரு சிறுபகுதியையே இவ்வியாசத்துள் எழுதலாயினேன். பின்னும் காணுதற்குரிய பாகங்கள் எத்தனையோ உள்ளன. அவற்றை நல்லறிஞரே ஆராய்ந்து காண்டற்குரியர்.

இங்ஙனம்,

திருவல்லிக்கேணி,
சென்னை
20-1-22.

மு. இராகவையங்கார்.
(Chief Pandit,
The Tamil Lexicon Committee.)

பொருளடக்கம்.

ஸ்ரீ:

தொல்காப்பியப் பொருளதிகார ஆராய்ச்சி.

தொல்காப்பியத்தின் பெருமை.

இந்நிலவுலகின்கண்ணே, மக்கட்சாதியாரால் வழங்கப் பெற்றுவரும் பாஷைகள் எண்ணிறந்தனவேனும், அவற்றுள்ளே பழமையும்பெருமையுமுடையவாய்ச் சீர்திருத்தம் பெற்றுவிளங்கும் மொழிகள் சிலவேயாம். அங்ஙனம் சீர்திருத்தம்பெற்ற பரதகண்டத்துப் பழம்பாஷைகளிலே வடமொழியாகிய ஆரியமும், தென்மொழியாகிய தமிழும் சிறந்தவையென்பது நல்லறிஞர் பல்லோரால் முன்னரே ஆராய்ந்து துணியப்பட்டது; ஆதலால் அதனை ஈண்டாராயப்புகுவது மிகையாகும். இனி அவ்விருமொழிகளுள் வடமொழியின் பழம்பெருமையை நிலைநாட்டுதற்கு அதன்பாலுள்ள வேதசாத்திரங்கள் எவ்வாறு சிறந்துவிளங்குவனவோ அவ்வாறே தென்மொழியின் பழம்பெருமையைக் குறித்தற்குரிய நூலொன்று பல்லாயிரவாண்டுகளாகத் தமிழ்மக்களாற் பேணிக்கப்பெற்றுவந்துள்ளது. அவ்வரிய பெரிய நூலாவது, தொல்காப்பியமே. இப்போது வழங்கும் நூல்களில், இதனினும் முற்பட்டதொன்று தமிழ்மொழியில் இல்லையென்றே சொல்லலாம். இதன் ஆசிரியர் "ஆனைப் பெருமை யகத்திய னென்னும்—அருந்தவ முனிவ னாக்கிய முதனூல்-பொருந்தக் கற்றுப் புரைதப வுணர்ந்தோ"ருட் சிறந்தவரும், பார்க்கவகுலத்தவரான சமதக்கினியின் புதல்வரும், திரணதூமாக்கினியென்னும் இயற்பெயரினருமாகிய தொல்காப்பியமுனிவர்.* இம்முனிவர்பெருமான், இடைச்சங்கமிருந்து நிலந்தருதிருவிற்

---

* 'தொல்காப்பியன்-பழமையான காப்பியக்குடியில் உள்ளோன்', என்பது உரை; காப்பியம் என்பது பார்ப்பாரது பழைய குடிவகையு ளொன்று என்பது "காப்பியத் தொல்குடி கவின்பெற வளர்த்த" என்னுஞ் சிலப்பதிகார வடியானும் (80—83) விளங்கும். காப்பியம்=காவியம்; கவியாகிய சுக்கிரனது வமிசம் என்பது பொருள். இவ்வழித்தோர் [illegible] மரபினராதலால், பார்க்கவர் எனவும் படுவர். பல்காப்பியனார், [illegible] காப்பியனார், காப்பியாற்றுக் காப்பியனார், முதலாய புலவர்களும் [illegible]

[illegible]

[illegible] தமிழ் [illegible]
[illegible] தம்மாணவர் [illegible] அகத்தியனாரியற்றிய [illegible]
[illegible] இலக்கண நூலென்று இயற்றினரெனப்படும், இயற்றி
[illegible] முற்கூறிய பாண்டியனது அவைக்களத்தே அதங்கோட்டாசா
என்ற நல்லிசைப்புலவர் கேட்ப அரங்கேற்றினர் என்பதும், பிறவும், இ
முனிவர்க்கு ஒரு சாலை மாணாக்கரான பனம்பாரனார் கூறிய பாயிரச்செ
யுளால் அறியப்படுகின்றன. இடைச்சங்கநாள் தொடங்கி நல்லறிஞர்
கெல்லாம் பெரும்பிரமாணமாக விளங்கும் இலக்கண நூல் இத்தொல்கா
ப்பியம் ஒன்றுமேயாம். இதன் முதனூலாகிய அகத்தியம், இடைச்சங்
காலம்வரை வழங்கியதாகத் தெரியவரினும், கடைச்சங்கநாளிலே அத
வழக்கு வீழ்வதாயிற்று. இப்போதோ, அந்நூலிற் சிலசூத்திரங்கள் ஆ
ங்காங்கு உரைகாரர்களால் ஆளப்படுதல் தவிர வேறு காணப்படவில்
இவ்வாறு "வீங்குகட லுடுத்த வியன்கண் ஞாலத்துத்,—தாங்கா நல்
சைத் தமிழ்க்கு விளக்காகென" அருந்தவமுனிவரான அகத்தியனா
ஆக்கப்பட்ட முதனூலானது முற்றும் வழக்கொழிந்ததற்கு நச்சின
ினியர் வேறு கதைக்காரணங் கூறுவரேனும், அதன் வழிநூலா
தோன்றிய தொல்காப்பியத்தின் அருமை பெருமைகளே அம்முத
னின்வீழ்ச்சிக்கு முக்கியகாரணமென்று சொல்லலாம். இத்தொல்
பியர் தோன்றியகாலந்தொட்டு அது விதிக்கின்ற ஆணைப்படி நடப்ப
வே முன்னோரும் பின்னோருமாகிய தமிழ்மக்களெல்லாம் தமக்குரிய
ரவமாகக் கொண்டொழுகினர். "கூறிய குன்றினு முதனூல் கூட்
தோமின் றுணர்தல் தொல்காப் பியன்றன்—ஆணையின் தமிழ்றிக் [illegible]
ருக் கடனே" எனப் பல்காப்பியனார் என்னும் பழம்புலவர் கூறுத
காண்க (தொல். பக்-அ0௩). இடைச்சங்கத்தில் இதனுடன் உ
நூல்களெல்லாம் ஏறக்குறைய இறந்தொழியவும் இந்நூன்ம
இன்றுவரை நின்றுநிலவுவது தமிழ்நாட்டார்செய்த தவப்பயனே

தொல்காப்பியம் வகுப்பு.

இத்தகைய பெருமைவாய்ந்த தொல்காப்பியமானது,
தரிகாரம், சொல்லதிகாரம், பொருளதிகாரம் என
பெரும்பகுதியுடையதாய், அவ் வெழுத்து ச்

[illegible] தொல்காப்பியத் தொல்காப்பியர் (குறள்-14) என்ற புலவர் சங்க [illegible]
[illegible] காப்பியர் பலரின் வேறுபாடறிதற்குத் தொல்கா
[illegible] என்றும் பொருந்தும். பாண
[illegible] வேறுபாடறிதற்கு "[illegible]" என வேறு
[illegible] வேண்டியதில்லை என்றுகொள்க.

[illegible]

பொருள்களின் இலக்கணங்களை விரித்துச்செல்வதாம். எழுத்துஞ் சொல்லும் ஆராய்ந்து, அச் சொற்றொடர் கருவியாகப் பொருளுணர்தல் வேண்டுதலால், அம்முறையில்வைத்துத் தொல்காப்பியம் அவற்றைக் கூறுவதாயிற்று. எழுத்துஞ் சொல்லும் ஆராய்ந்து மாறுணர்வர் பொருளதிகாரங்கற்பது இன்றியமையாததாக முன்னோர் கருதினரென்பது, "எழுத்துஞ் சொல்லும் ஆராய்வது பொருளதிகாரத்தின் பொருட்டன்றே; பொருளதிகாரம் பெறேமேல் எனின் இவை பெற்றும் பெற்றிலேம்" என்று களவியலுரை* நுதலிப்புகுதலால் விளங்கும். தொல்காப்பியத்தின் பகுதியாகிய மூன்றதிகாரங்களும் தனித்தனி ஒன்பதியல்களை உடையனவாக ஆசிரியரால் வகுக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள், பொருளதிகாரத்து அமைந்துள்ள இயல்களையும் சூத்திரத்தொகையையும் பற்றிய இரண்டு பழைய வெண்பாக்கள்† அடியில் வருமாறு:—

> "ஈட்டு மகத்திணையு மேய்ந்த புறத்திணையுங்
> காட்டு களவியலுங் கற்பியலு—மீட்டும்
> பொருளியலமெய்ப் பாடுவமம் போற்றிய செய்யுள்
> மரபியலு மாமபொருளின வைப்பு"

> "பூமலர்மென் கூந்தால்! பொருளியலின் சூத்திரங்க
> ளாவன நூற்றிருபத் தைந்தாகும்—மூவகையால்
> ஆயிரத்தின் மேலு மறுநூற் றறுபதென
> பாயிரதொல் காப்பியங்கற் பார்"

இவற்றால் பொருளதிகாரவியல்கள் ஒன்பதென்பதும், சூத்திரங்கள் ௬௬௫-என்பதும், தொல்காப்பியமுழுமைக்குமுரிய சூத்திரத்தொகை ௧௬௬௦-என்பதும் விளங்குவனவாம். இப்போது பொருளதிகாரச் சூத்திரத்தொகை ௬௬௬ ஆக உள்ளது. இஃது ஒரு சூத்திரத்தை இரண்டாகக்கொண்டு உரைகாரர் பொருள்கூறியதனாற் போந்ததாம். இவ்வொன்பதியல்களில அகத்திணையியல, களவியல், கற்பியல், பொருளியல் என்ற நான்கும் அகப்பொருளையும, புறத்திணையியல் புறப்பொருளையும், ஏனையியல்கள், முறையே மெய்ப்பாடு, உவமம், யாப்பு, மரபுகளையும் விளக்குவன.

---

* களவியல் - இறையனாரகப்பொருள். (தொல். பக்-௪௪௮)

† செந்தமிழ். தொகுதி-௨, பக்-௪௪௨.

தொல்காப்பியப் பொருளதிகார ஆராய்ச்சி

இலக்கணமும் வழிநூல்களும

இத்தொல்காப்பியம் பழைய உலகவழக்கையும், செய்யுள் வழக்கையும் இலக்கணமுறையால் விளக்குவதாதலால், அவற்றைத் தெரிதற்கு முன்னோர் இயற்றிய உரைகள் பேருதவியாவன. இவ்வுரைகளின் உதவி இல்லையேல், பெரும்பாகமும் இருண்டுகிடக்கும் தொல்காப்பியக்கடலிலுள்ள அரும்பெறன் மணிகளின் தன்மைகள் நம்மால் அளந்தறிய முடியாவாம். அதனால் அவ்வுரைகாரர் கூற்றுக்கள் மூலத்தோடொத்த பெருமையுடையனவாக மதிக்கற்பாலன. தொல்காப்பியத்துக்கு உரையெழுதியவருள், இளம்பூரணவடிகள், பேராசிரியர், சேனாவரையர், நச்சினார்க்கினியர் என்ற நால்வரும் சிறந்தோராவர். இவருள், நச்சினார்க்கினியரியற்றிய உரையே பொருளதிகாரத்துக்கு இப்போது கிடைத்திருப்பது.* ஆயின் அச்சேறிய பொருளதிகாரப்பதிப்பிலே செய்யுளியலுக்குள்ள பகுதி, நச்சினார்க்கினியரதன்றிப் பேராசிரியரியற்றியதென்பது, "செந்தமிழ் வாயிலாக முன்னரே பிரசித்தமானது.† இதுபோலவே அவ்வச்சுப்பிரதியிற்கண்ட மெய்ப்பாடு, உவமம், மரபியல்களின் உரைப்பகுதிகளும், நச்சினார்க்கினியரெழுதியன வல்லவென்பதற்குப் பல காரணங்கள் கூறுவர்.‡ ஆராய்ச்சியில் எவருரையாகமுடியினும், அவ்வுரைகள் பழமையும் பெருமையும் உடையனவாகவே காணப்படுதலால், அவற்றினுதவிகொண்டு தொல்காப்பியத்திற் கண்ட அருமைப்பொருள்களைத் தெரிந்துகொள்ளத் தடையில்லையாம். அன்றியும், இப் பொருளதிகாரத்துக் கூறப்பட்ட அகம், புறம், மெய்ப்பாடு, உவமம், யாப்பு, மரபு என்பவற்றின் கருத்துக்களைத் தெளிதற்குத் தொல்காப்பியத்துக்குப் பின்னரெழுந்த இறையனார்களவியல், நாற்கவிராசநம்பியகப்பொருள், புறப்பொருள்வெண்பாமாலை, தண்டியலங்காரம், வீரசோழியம், முதலிய உரையுடன்கூடிய இலக்கணநூல்களும், சங்கச்

---

* பொருளதிகாரத்துக்கு, உரையாசிரியராகிய இளம்பூரணவடிகள் எழுதிய உரையுள் அகத்திணையியல், புறத்திணையியற்பகுதிகள் இப்போது அச்சாகி வெளியேறியுள்ளன. அவ்வுரையுட்கண்ட விசேடங்களை ஆண்டாண்டுக் கீழ்க்குறிப்பிற் காட்டியுள்ளோம்.

† இவ்விஷயம், சேதுஸமஸ்தானவித்வான் ஸ்ரீமத்-ரா. இராகவையங்காரவர்களால் முதன்முதல் ஆராய்ந்தறியப்பட்டு, அவர்களால், செந்தமிழ்ப் பத்திரிகையின் 2ம் தொகுதி 11ம் பகுதியில் வெளியிடப்பட்டது. இப்போது நச்சினார்க்கினியரது செய்யுளியலுரை முழுதும் தனிப்புத்தகமாக அவர்களால் மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தின்வாயிலாக வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

‡ செந்தமிழ். தொகுதி-2. பகுதி-கக.

செய்யுள்களும் பிறவும் தக்க கருவிகளாக உள்ளன. ஆதலால் இவ் வாராய்ச்சிக்கு இந்நூல்களும் ஏற்றபெற்றி கொள்ளப்படுமென்க. இனி நூலுட் கூறப்படும் விஷயங்களுட் புகுவோம்.

பொருளதிகாரம். 'பொருளதிகாரமென்பது பொருளின்து இலக்கணத்தை உணர்த்தும் அதிகாரம் என விரியும். [அதிகாரம்-முறைமை] பொருளாவன-அகப்பொருளும் புறப்பொருளு மாம். அன்றி, அகத்திணையில் இன்பத்தையும், புறத்திணையில் அறம் பொருள் வீடுகளையும ஆசிரியா கூறுதலால உறுதிப்பொருள் நான்கையும் இவ்வதிகாரமுணர்த்துவதென்று கொள்ளவும படும். (பக்-க.)

இனி, மேற்கூறிய பொருள்களையே கூறவந்த ஆசிரியர் மெய்ப்பாடு, உவமம், செய்யுள், மரபு என்பவற்றையும சேர்த்துப் பொருளதிகாரத் துக் கூறியதென்னை? என்ற கேள்வி நிகழ்வதுண்டு. இதற்கு விடை:— தொல்காப்பியனார் எழுத்ததிகாரத்துஞ் சொல்லதிகாரத்துஞ் செய்யுள் வழக்கிற்கும், உலகவழக்கிற்கும உரியவற்றைக் கலந்து கூறிப் பொருளதி காரத்திற் பெரும்பான்மை உலகவழக்குக்கு வேண்டுவனவே கூறத் தொடங்கினர்: தொடங்கினவர் அவ்வுலகவழக்கை உணர்த்துவதற்குப் பெரிதும உபகாரப்படுதலுடைய மெய்ப்பாடு உவமங்களையும, அவ்வழக் குப்பற்றிப பாடுதற்குரிய செய்யுளிலக்கணங்களையும, உலகவழக்குச் செய்யுள்வழக்கிரண்டற்கும பொதுவாகிய மரபுகளையும் பொருளியல்க ளோடு சேர்த்துக் கூறுவாராயினர் எனக. (செய்யுண் மரபியலகளின் அவதாரிகை பார்க்க.)

அகமும் புறமும். இனி, ஆசிரியர் தாம கூறப்புகுந்த பொருட்டொகுதியைத் தமிழ்மக்கள முறைப்படி அகத்திணை புறத்திணை என இரண்டுபகுதியாகக்கொண்டு, அவற்றுக்கேற்ப இயல்களை வகுத்துக்கூறுவர். அவற்றுள், அகத்திணை என்பது, அகவொழுக்கம்; அஃதாவது ஒத்த அன்பொடு ஒருவனும ஒருத்தியும் கூடுகின்ற காலத் துப் பிறந்தவின்பம, அக்கூட்டத்தினபின் இவ்வாறிருந்ததென்ப் பிறர்க் குக் கூறப்படாததாய், யாண்டும உளளதுணர்வே நுகர்ந்து இன்ப

* "தமிழின் றுறைவாய் நுழைந்தனையோ" என்னும், திருக்கோவையுடி யின் (20) விசேடவுரையிற் பேராசிரியர் 'தமிழின் றுறைகளாவன, நண் டகமும புறமுமாகிய பொருட்கூறு." என்றெழுதுதல் காண்க. "நூன் முறையாயின் அறம், பொருள், இன்பம எனப் பாகுபாடுபெறுமென்பர் பரி மேலழகர். (குறள்-காமத்துப்பால். அவதா.)

யொழுகலாம் புறத்திணை என்பது புறவொழுக்கம்; அஃது ஒத்த அன்புடைய தலைவன், தலைவி இவரானன்றி, எல்லாராலும் ஆய்ந்துணரப்படுவதும், இவ்வாறிருந்ததெனப் பிறர்க்குக் கூறப்படுவதுமாம். இவற்றுள் இன்பப்பகுதியான அகத்திணையானது களவு கற்பு என இரண்டாகப் பகுக்கப்பட்டு இப்பொருளதிகாரத்தே பல இயல்களால் விரிக்கப்படுகின்றது.

அகப்பொருளின் வரலாறு

இவற்றுட் களவென்பது ஒருவனும் ஒருத்தியும் அந்தரங்கத்திற் கூடுங் கூட்டம். இக்கூட்டம்பற்றித் தமிழ்நூல்கள் கூறும் வரலாற்றை முதலிற் சுருக்கமாகத் தெரிந்துகொள்ளுதல் பின்வருஞ் செய்திகளையறிவதற்குப் பெரிதும் உபகாரமாகும். அவ்வரலாறுவது:—உருவுந் திருவும் அறிவுங் குலமுமுதலியவற்றால் ஒப்புயர்வற்றுவிளங்குந் தலைவனொருவன் வேட்டையாடிக்கொண்டு மலைச்சாரலொன்றன்பக்கத்தே தனியனாய் வந்தானாக—ஆங்குத் தினைப்புனங்காத்தற்குத் தன் தோழியரோடு விளையாடுபவளும், உரு, திருமுதலியவற்றால் ஒப்புயர்வற்றவளுமாகிய மலைவாணர்மகளொருத்தி விளையாட்டிலிருப்பாற் றோழியர் தனித்தனி பிரிந்தநிலையில், தானுந் தனியளாய் அத்தலைவன்முன்பு எதிர்ப்பட்டனள். எதிர்ப்பட, இருவரும் ஊழ்வியத்தால் உள்ளங்கலந்து அவ்விடத்தே கூடிமகிழ்ந்து, பின்னர் ஒருவர்க்கொருவர் பிரிவாற்றாது ஒருவாறு ஆற்றுவித்துக்கொண்டு தத்தமிடநோக்கிச் சென்றனர். இவ்வாறு விதியாற் கூட்டப்பட்டுப் பிரிந்த தலைமகன் தான் காதலுற்ற தலைவியைத் திரும்பக்காணும் அவாவினாற் றூண்டப்பட்டு, முன்னுட்கூடிய இடத்தை நாடிச்செல்ல, அங்ஙனமே அன்பு தூண்ட ஆங்குவந்தெதிர்ந்த தலைவியைத் தலைவன் எதிர்ப்பட்டுக் கண்டு மகிழ்ந்து காதலால் முன்போற் கலந்தான். இவ்விதம் மூன்றுமுறை கூடும்போது தன் பாங்கனால், தலைவியிருப்பிடமறிந்து சென்று அவளைச்சேர்வன். இனித் தோழியரால் எப்பொழுதுஞ் சூழப்பட்டுள்ள தலைவியை இங்ஙனமே பலகாலுந் தனியிடத்தெதிர்ப்பட்டுக் கூடுதல் அருமையாயிருத்தல்பற்றித் தலைவியைத் தடையின்றி அநுபவிக்கக் கருதியவனும், அதற்குத்தக்க துணையாவாள் அவள் காதற்றோழியே என்பதைத் அறிந்துகொண்டு அவளுபாற்சென்று, குறிப்பாகவும் வெளிப்படையாகவும் தன் குறைகூறிவேண்ட, அவள் வலபடியாக ஆராய்ந்து இருவர்க்குங் கூட்டமுண்மை உணர்ந்து, பின் 'இனி நாமும் இதற்கு

"உடம்படலே நலம்" என்று அவ்விருவரையும் கூட்டுதற்கு முயல்வள். இங்ஙனம் தோழியாற் பலமுறை தலைவன் கூடிவருமிடையில், தலைவியாற் காக்கப்பட்டுவருந் தினைப்புனமுற்றிக் கதிர்கொய்தலேனும் பிறகாரண மேனும் நிகழ்ந்த தலைவிக்கு அக்காவல் நீங்கி மனையகத்தே தங்கும்படி நேர் தலும், அக்காலத்து இரவில், தோழி அவ்விருவரையுங் கூட்ட முயலு வள். இங்ஙனம் நிகழும் களவொழுக்கம் முதலிற் சிறுகச் சிலர்பலர்க் குந் தெரியவந்து நாளடைவில் ஊரிற் பேரலராய் எழும்ப, அதுகாரணத் தாற் பெற்றோர் தலைவியை இற்செறித்துத் தக்கபடி காவற்படுத்துவர். அதனால் தலைமகனைக் காணப்பெறாத ஆற்றாமை தலைவிமாட்டுப் பெருகு தல்கண்டு, தோழி, இனிக் கற்புநெறிப்பட்ட இவள் இறந்துபடவுங்கூடு மென்று கருதி, இதற்கு வேறு உபாயமொன்றுங் காணாத நிலையில், அவள் தலைவனையடைந்து 'இனி நீ இவளை உடன்கொண்டுசென்று மணந்து கொள்வதே காரியம்' என்றுகூறி, ஒருவரும் அறியாவகை தலைவியை வெளியேற்றித் தலைமகன்பாற் சேர்ப்பிக்க, அவன் அவளை உடனழைத் துக்கொண்டு, தன்னூர்நோக்கிச் செல்வன்; செல்லுமிடையில், தலைவி யின்சுற்றத்தார் அக் களவறிந்துவந்து தலைவனை மேற்செல்லாவாறு தடுத்தும், அவள் தன்காதல்முழுதும் தலைவன்பாற்சார்த்திநிற்பது கண்டு 'இவள் கற்புநெறிப்பட்டாள்' என்று அறிந்துகொண்டு அவ்விரு வர்க்குந் தீங்குசெய்யாது திரும்பிப்போவர்; போகத் தலைவனுடன் மகிழ்ந்துசென்று தலைவி அவனூரடைந்து வாழ்வளென உணர்க.

கற்பாவது இங்ஙனம் உடன்கொண்டுபோய தலைவன் தன்னூரிலே னும், தலைவியின் சுற்றத்தார் சம்மதித்துவேண்ட அவளூரிலேனும் விதி முறைப்படி அவளை மணம்புரிந்து இல்லறநடாத்தலும், பின் உலகின் நிலையின்மையை யுணர்ந்து வீடுபேறு முயறலுமாம்.

அகப்பொருள்பற்றிய இருவகைவழக்குகள்

இவற்றால், வேறுசில வேறுபாடுகளு முண்டேனும், மேற் குறித்தவாறே களவுகற்புக்களின்சுருக்கம் என்பது தெரியலாம். ஆகவே, இவ்விரண்டுபகுதிகளும் தமிழ்நாட் டாரது அநாதியானவாழ்க்கைமுறையில், விவாகத்துக்கு முன்னும் பின்னும் நிகழும் இரண்டு முக்கியநிலைகளைப்பற்றியன என்பது அறி யப்படும். இவ்விருநிலைகளும் தமிழ்மக்கள் தொன்றுதொட்டுவழங்கிய உலகியல்களாய்ப், பின்னரே புலவர்களாற் சிறப்பித்துப் பாடப்பெற்றும்,

இல்லையாகக் கற்பிக்கப்பட்டும் செய்யுள்வழக்கடைந்தன என உணர்க. இதனை, "உயர்ந்தோர் கிளவியும் வழக்கொடு புணர்தலின்—வழக்கு வழிப்படுத்தல் செய்யுட்குக் கடனே" "நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும்—பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம்" என ஆசிரியரே குறிப்பித்தலால் அறியத்தக்கது., நச்சினார்க்கினியரும், "இஃது இல்லதென்பட்டாது உலகியலேயாம்; உலகியலினறேல், 'ஆகாயப்பூ நாறிற்று' என்றுழி அது சூடக்கருதுவாருமின்றி மயங்கிக்கூறினன் என்று உலகம் இழித்திடப்படுதலின் இதுவும் இழிக்கப்படும்" (பக்-௫, ௬.) என்றெழுதினர். இவ்வாறு, இக் களவு கற்புக்கள் ஒருசார் மக்களின் வழக்கத்தோடு சம்பந்தப்படாத வெறுங் கற்பனைகளேயாயின், அவற்றின் பல்வேறு விகற்பங்களைச் செய்யுள்வழக்கோடும் உலகியல்களோடும் பொருந்தவைத்து இதத்துணையளவாகப் பழையநூல்கள் எடுத்தோதா என்பது திண்ணமெனக. எனவே, பொருளதிகாரத்துக்கண்ட அகப் பொருள்பற்றிய செய்யுள்வழக்கெல்லாம் பண்டைத் தமிழ்மக்கள் கொண்டொழுகிய ஒருவகை உலகவழக்கினின்றே உற்பத்தியாகியிருந்ததென்பது போதரும்.

உலகவழக்கம் இனி அவ்வுலகவழக்கம் ஆதியில் எவ்வாறு அமைந்திருந்ததென்பதை முதலில் நோக்குவோம். மேற்கூறிய அகப்பொருட் சுருக்கத்தை யாராயுமிடத்து—இல்வாழ்க்கையடைவதற்கு முன் ஒருவன் ஒருத்தியை மறைவிற்கண்டு, தன்பாலுள்ள அன்பை அவட்கு வெளியிட்டுக் கூடி ஒழுகுதலும், அக்கூட்டம் வெளிப்பட்டபின் பெண்ணின் பெற்றோர் அதற்கிணங்குதலும் இணங்காராயின் அவரறியாமல் அப்பெண்ணைக் கரந்தழைத்துச் சென்று தனக்குரிய மனையாளாகக்கொண்டு வாழ்தலும் போன்றமுறை இந்நாட்டில் வழங்கிவந்தமை அறியப்படுகின்றது. எனவே, தமிழ்மக்களது பண்டையொழுக்கமானது ஒருவர்க்கொருவர் மனமொத்துக்கூடும் வேதத்துக்கண்ட கர்ந்தருவமணம் போன்றதென்று சொல்லலாம். ஆனால், களவுக்கூட்டத்தின்பின்னர், ஒருவன் ஒருத்தியை அவள் சுற்றமறியாவகை உடன்கொண்டுபோதலும் பழையவழக்கில் நிகழ்ந்ததாகத் தெரியவருகின்றது. எனினும் தலைவியின் சம்மதம்பெற்றே அவ்வுடன்போக்கு நிகழ்வதாகச் செய்யுள் வழக்கம் மிகுந்துகாணப்படுதலால், இவ்வொழுக்கத்தை ஒருதலைக் காமமாகிய இராக்கதமுறைப்படுத்தாது ஒத்த அன்புபற்றிய கந்தருவ

முறையாகவே கொண்டனர் முன்னையோர். இங்ஙனம், செய்யுள்வழக்கிலே பழைய தமிழ் மணமுறையை எவ்வளவு சுத்தமுடையதாக முன்னோர் கூறியிருப்பினும், உலகவழக்கானது அச்செய்யுள்வழக்கினும் சிறிது வேறுபட வழங்கியிருத்தல் கூடியதேயாம்; அஃதாவது தலைவியின் உடம்பாடுபெற்றன்றிப் பெற்றோரும் அவளை சுற்றமுமறியாமல் ஒருவன் ஒருத்தியைக் கொண்டுசெல்வது முதலியனவாம். தலைவியின் உடம்பாடின்றி அவளை வலிந்து கொள்வதும் முறைபு நிகழ்ந்து வந்ததென்பதைத் தொல்காப்பியனார், "மகட்பாற்காஞ்சி" என்ற புறத்துறையால் வெளிப்படக்கூறியதோடு, "பொய்யும் வழுவுந் தோன்றிய பின்னர்-ஐயர் யாத்தனர் கரணம் என்ப" என்ற கற்பியற்சூத்திரத்தாலுங் குறிப்பிட்டனர். பிற்கூறிய சூத்திரத்தின் கருத்தாவது:— உலகியலாகிய பழைய களவுமணத்தில்* "பொய்யும் வழுவும் மிகுந்து தோன்றியதனால் அக்குற்றங்கள் நீங்கக் கற்புமுறையை ரிஷிகள் தமிழ்மக்கட்கு விதிக்கலாயினர்" என்பதாம். பழைய உலகியன்மணத்துத் தோன்றிய குற்றங்கள் என்றது-ஒருத்தியின் சம்மதம்பெறாது அவளை முறையற கூடியொழுகாது நினைத்தவன் நினைத்தபடி ஒருத்தியை வலிந்துகொள்வது முதலியன வாதல் வேண்டும். ஆகவே தமிழ்நாட்டில், காந்தருவம்போன்ற ஒழுங்கின களவுமுறையன்றி, ஒழுங்கற்ற களவுமுறையாகிய இராக்கதம் போன்றனவும் முற்காலத்து வழங்கலாயின என்பது உய்த்துணரத்தக்கதாம். "மையின மதியின் விளங்கு முகத்தாளை - வெளவிக் கொளலும் அறனெனக் கண்டன்று" என்னுங் குறிஞ்சிக்கலியடிகளும் இக்கருத்தே வலியுறுத்தல் காணலாம் (கஉ). இவ்வாறு ஒழுங்கற்ற மணமுறைகளை விலக்கி ஒத்த அன்புபற்றிய காந்தருவத்தையும், அதன்பின்னர்க் கற்பியலையும் ஆரியமேலோர் தமிழ்நாட்டார்க்கு நன்கு விதித்துப்போந்தனரெனவும், இங்ஙனம் விதிக்கப்பட்ட களவுங் கற்புமே தொல்காப்பியத்துள் கூறப்பட்டன எனவும் உணர்ந்துகொள்க. †

---

* இம்மணம் "தமிழ்கூறு நல்லுலகத்து" வழக்காகிய ஒழுக்கத்தையே பெரும்பான்மை குறிக்குமென உணர்க.

† இராக்கதமணமானது தமிழ்நாட்டார்க்குளமட்டுமன்றி ஆரிய மக்களாலும் ஒரு காலத்தே பிரபலமாக அனுஷ்டிக்கப்பட்டதேயாகும். இதனை, வியாசபாரதத்தில் "எட்டாவதான ராக்ஷஸமே அறிஞர்களால் விரும்பப்பட்டதென் றறியுங்கள் ....தருமசாஸ்திர முணர்ந்தோர் வலிந்துகொண்டு போகப்பட்டவளே சிறந்தவளென்று கூறுகின்றனர்" எனவரும் பீஷ்மர் வாக்கியங்களில் அறியலாம். (ஆதிபர்வம். பக். 104; ஸ்ரீ. ம. வீ. ராமாநுஜாசாரியரவர்கள் பதிப்பு) முற்காலத்தே க்ஷத்திரியர்க்குள் இம்மணம் மிகுந்திருந்ததினால், ராக்ஷஸ விவாகத்துக்கு "க்ஷாத்ரம்" என்றும் ஒரு பெயர் வடநூல்களில் வழங்கியதென்பர். "சாத்தாவ ராக்ஷஸ மிரண்டும் க்ஷத்திரியர்க்குச் சிறந்தனவாதலால் இவற்றுள் இரண்டேனும் ஒன்றேனும், அரசர் செய்யலாமென" மனுவுங் கூறுதல் அறியத்தக்கது, (அத். 3; சு. 26)

மேற்குறித்த கொள்கையை அடியிற்காணும் செய்திகளும் நன்குவலியுறுத்துவன. இக்களவொழுக்கமானது எல்லா நிலத்துக்கும் பொதுவாக உரியதேனும் (பக்-25. சூத்-105) குறிஞ்சியொழுக்கமாகவே பழைய நூல்கள் இதனைச் சிறப்பித்தலால், மலைநாட்டில் இவ்வழக்கு மிகுந்து வழங்கியமை உய்த்துணரப்படுகின்றது. இதற்கேற்ப, மலைவாணராகிய மக்களிடத்தே, அதன் மாதிரிகைகள் இன்னும் நன்றாகக் காணப்படுகின்றன. இம்மக்கள் நிகழ்த்தும் விவாகச் சடங்குகளை நோக்குமிடத்து, அவை, அவரது புராதன சரித்திரத்தைப் புலப்படுத்துவனவென்றும், அம்மணமுறையினின்று இராக்கதமணம்போன்றதே அவர் கொண்டொழுகிய ஆதிவிவாகமென்பது நன்கறியப்படுமென்றும், அதுவே பிற்காலத்தில் நட்புமுறையாக மாறி நடக்கலாயிற்றென்றும் கூறுவர்.* இம்மலைவாணராவார்—கஞ்சம் ஜில்லாவிலே கொண்டர் சவரர்களும், கோதாவரியிற் கோயிகளும், கோயம்புத்தூரில் ஊராளிகளும், திருவாங்கூர் ராஜ்யத்து முதுவர்களும், வேறுசிலருமாவர். இவரெல்லாம் விவாக நிகழ்ச்சிக்குமுன் மெய்யாகவோ பொய்யாகவோ, தாம் விரும்பிய பெண்ணை ஒருவருமறியாவகை களவிற் கொண்டுசெல்வதும், கொண்டுபோமிடையிற் பெண்ணின்சுற்றத்தாரவந்து தடுக்கச் சம்பந்திகளைச் சார்ந்த இருபாலார்க்கும் போலியுத்தம் நிகழ்வதும், பின்னரே சுற்றத்தாரால் மணமுடித்துக்கொள்வதும் வழக்கங்களாக உடையர். இவருள் ஊராளிகளும் முதுவர்களும், தமிழ் முதுகுடியைச் சார்ந்தவர்களே. பிற்கூறிய முதுவரது மணநிகழ்ச்சியில், மணமகன் தான் விரும்பிய கன்னிகை தண்ணீரெடுக்கவேனும் விறகு பொறுக்கவேனும் வெளியேறும் சமயம் பார்த்திருந்து, அவளை ஒருவரும் அறியாவகை களவிற்கொண்டு செல்வதும், சென்று மலையின் ஏகாந்தமான பிரதேசமொன்றில், சிலவாரம் வரை கூடி வசிப்பதும், இதற்கிடையிற் சுற்றத்தார் அவளைத் தேடியுங் காணாதுபோவாராயின், அவ்விருவரும் திரும்பிவந்து பெண்ணின் பெற்றோரால் மணமுடித்துக்கொள்வதும் இன்னும் நிகழ்ந்துவரும் வழக்கங்கள் என்பர்.† இம் முதுவர் குறிஞ்சிநிலத்துப் பழைய தமிழ் மக்களே

---

* E. Thurston's Ethnographic Notes in Southern India p. 8.

† E. Thurston's Ethnographic Notes in Southern India p. 13.
"வேடர் மறக்குலம் போலே வேண்டிற்றுச் செய்தென் மகளைக்-கூடிய கூட்டமேயாகக் கொண்டு குடிவாழுங் கொலோ" எனப் பெரியாழ்வாரும், களவிற்கொண்டு மகளிரை மணம்புரியும் வேடர் மறவர்வழக்கத்தைக் குறிப்பிடுதல் அறியத்தக்கது. (திவ். பெரியாழ். 3. 8. 5)

என்பதை, அவர் பெயரே குறிப்பிக்கும். இம்மலைநாட்டுப் புராதன மக்களிடம் பெண்கோடலை முற்காலத்தரசரும் விரும்பிவந்தனரெனவும், பெண்கொடுக்க அவர் மறுத்தனராயின், அவ்வரசர் தம் வலிகாட்டி வலிந்து கொண்டுசெல்ல முயன்றுவந்தனரெனவும், தொல்காப்பியனாரே கூறுதல் நோக்கற்பாலது. இதனை "நிகர்த்து மேல்வந்த வேந்தனொடு முதுகுடி-மகட்பா டஞ்சிய மகட்காஞ்சி யானும்" (பக. ௨௪.) என்னும் புறத்திணைப் பகுதியால் உணர்க. இதன்பொருள் - "பெண்கொள்ளுதற்கு ஒத்தல்லனாயிருந்தும், மறுத்தலால் வலிந்துகொள்ளவந்த அரசனொடு, அப்பெண்ணுக்குரிய முதுகுடித்தலைவர் தம் மகளைச் சேர்த்தற்கஞ்சிய மகட்பாற் காஞ்சியானும்" என்பது. இதனுட்கண்ட "முதுகுடி" என்பதற்கு, நச்சினார்க்கினியர், வணிகர் வேளாளரும் பிற கலப்புச்சாதியாருமே என்று பொருள்கூறினராயினும், மலைவாணர்கிய பழைய மக்களையே அது பெரிதும் குறிப்பதாம், என்னை? "முதுகுடிப் பிறந்த முதிராச் செல்வியை - மதிமுடிக் களித்த மகட்பாற் காஞ்சி" என இளங்கோவடிகள், இக்காஞ்சித்துறையை மலைவாணரொழுக்கமாகவே கருதுதலால் என்க. இவ்வடிகளிலே பர்வதராஜனாகிய இமவான் தன் மகள் பார்வதி தேவியைச் சிவபிரானுக் களித்த முறையை இக்காஞ்சித் துறைப்பாற் படுத்துக் கூறியிருத்தல் கண்டுகொள்க. இத்துறைபற்றிய புறநானூற்றில் வரும் ௩௩௬முதல் ௩௫௪வரையுள்ள 19-பாட்டுக்களை நோக்குமிடத்து, தமிழர்க்குள் ஒருகாலத்து இராக்கதமணமும் அசாதாரணமாயிருந்திருக்கவேண்டுமென்பது புலப்படாமலில்லையாம்; என்னெனில், ஒரு பெண்ணை வலிந்துகொண்டு செல்ல அரசர் பலர் முயன்ற செய்தி இப்புறப்பாட்டுக்களால் வெளியாகின்றது. இஃது இராக்கதப்பாற்படுமேயன்றிக் காந்தருவமுறைக்கு ஒவ்வாததென உணர்க.† இம்மகட்பாற் காஞ்சிக்கு உரியராக ஆசிரியர் கூறிய 'முதுகுடி' என்பதும் தமிழ் மலைவாணருள் "முதுவர்" என்ற பகுதியார் பழைய ஒழுக்கத்தோடு இன்றுங் காணப்படுவதும்—ஈண்டுச் சிந்திக்கத்தக்கன.

---

* பறம்புமலைக்கரசனாகிய வேள்பாரியின் மகளிரைத் தமிழ்வேந்தர் மணம்புரியவிரும்பிக்கேட்டும், அவன் இணங்காது மறுத்தலைப்பற்றியே, அப்பாரியின்மலையை மூவேந்தரும் முற்றுகையிட்டு அவனையும் வஞ்சத்தாற் கொன்றனர், இச்செய்தி கபிலர் பாடிய 109, 110, 111-ஆம் புறநானூற்றுப் பாடல்களாலும், 'மகண்மறுத்தல்' என்னுந் தலைக்குறிப்பாலும் விளக்கமாகும்.

† கலம்பகங்களில் வரும் "மறம்" என்ற பகுதி இம் மகட்பாற் காஞ்சித் துறைபற்றியது போலும்.

இனிக் களவுக்கூட்டத்தின்பின் நிகழ்வது கற்புமுறையாகும். ஆனால், களவொழுக்கமின்றியே தனிக்கற்புமுறை முன்பு வழங்கியதில்லை யென்பது, "முற்படப் புணராத சொல்லின் மையிற்-கற்பெனப் படுவது களவின் வழித்தே" (இறை. களவி) என முன்னோர் மொழிதலாற் றெரிய வருகின்றது.* இக்கற்பிலே தலைவியின்பெற்றோர் கொடுப்பக் கொள்வதேயன்றி, ஒருவருமறியாமல் தலைவன் அவளை உடன் கொண்டுபோன விடத்துக் கொடுப்போரின்றியும் சடங்கின்வழியால் அவளை அவன் மணப்பது உண்டென்பர் தொல்காப்பியனார். இக்கற்புமுறை ஆரிய வருணத்தார் மூவர்க்குமே இருடிகளால் ஆதியில் நியமிக்கப்பட்டதென்றும், அவ்விதிகளைத் தங்கள் புராதனமுறையொன்றில் நின்றொழுகி வந்த தமிழர் முதலியோர்க்கும், பிற்காலத்தே அவர்கள் விதித்துப் போந்தனரென்றும், ஆசிரியரே கூறுகின்றார். இதனை "மேலோர் மூவர்க்கும் புணர்த்த கரணம் - கீழோர்க் காகிய காலமும் உண்டே."† என்ற கற்பியற் சூத்திரத்தால் (௩) அறிக. இதனால் ஆரியரது கற்பியல் விதிகளைத் தமிழர் அறிந்திராத காலமும் ஒன்றிருந்ததென்பது வெளியாம். பிற்காலத்தே ரிஷிகள் கற்புமுறையைத் தமிழர்க்கு விதித்ததன் காரணம் அவரது களவியன்முறையில் "பொய்யும் வழுவும் தோன்றிச் சீர்கெட்டதேயாம்" என்பது முன்பும் விளக்கப்பட்டது.

செய்யுள்வழக்கம் அல்லது புலனெறிவழக்கம்

இவ்வாறு நடைபெற்ற உலகவழக்கமே காலாந்தரத்திற் புலவர்களாற் சிறப்பித்துப் பாடப்பெறும் நிலைமையை அடைந்தது. அவ்வாறு பாடப்பட்டகாலத்தே அன்புமுறைக் காகாத இராக்கதமுதலிய அசுத்தபாகங்களெல்லாம் அடியோடு ஒதுக்கப்பட்டுக் காதலொத்து விளங்கும் கந்தருவமார்க்கமே தழுவப்பட்டது. அன்றியும், கூத்தர், விறலியர் முதலியோரால் இவ்வொழுக்கம் அபிநயித்து நடித்துக் காட்டப்படவும் வந்தது:—"நாடகவழக்கினு முலகியல் வழக்கினும்—பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம்" என்றும் பிறவாறும் ஆசிரியர் கூறுதலால் உணர்தற்பாலதாம். நாடகம் வேத்தியல் பொதுவியல் என இருதிறப்படுமென்றும், இவற்றுள் "வேத்தியலென்பது-இவ்வகப்

* "உலகியலவழக்காய பின்பு இல்லறநிகழுங் களவொழுக்கம்" என நச்சினார்க்கினியர் எழுதுதலுங் காண்க. (கலித் 136 உரை)

† இச்சூத்திரத்துக்கு நேர்பொருள் இதுவேயாயினும், நச்சினார்க்கினியர்கருத்து வேறாதல் அவருரைநோக்கி யுணர்க.

பொருள்பற்றிய கூத்தென்றும் கூறுதலுங் காண்க (சிலப். பக்—௮௮). களவொழுக்கம்பற்றிய செய்திகள் நாடகத்துக்கும் ஏற்றனவே என்பது "இத்தமிழ் நாடகத்தமிழ் எனப்படும்; களவி ஒழுக்குபடக் கோத்துக் கதைபோலவந்து நாடகத்துக் கேற்றலின்" எனத் தஞ்சைவாணன் கோவையுரைகாரர் கூறுவதாலும் விளங்குவதாம். இங்கேகூறிய நாடகமென்பது, வடமொழியிற் பாத்திரங்களும் பிறவும் வகுத்துவழங்கும் சாகுந்தல முதலிய நாடகம்போன்றதன்றிக் கதை தழுவிக் கூத்தர் கூத்தியரால் அபிநயித்து நடிக்கப்படும் கூத்தென உணர்க. நாடகம் கதை தழுவிவரும் கூத்தென்பர் அடியார்க்குநல்லார் (சிலப்-பக்-௯௪). இங்ஙனம் களவொழுக்கம் பற்றிப் புலவர் பாடுவதும், அபிநயித்து நடிப்பதும் பல்கி எல்லைகடந்த காலத்தே அவற்றுக்கு வரம்பாக முன்னோர் இலக்கணம் வகுக்கலாயினர். இத்தொல்காப்பியமும் அவற்றுள் ஒன்றும். இதன் பொருளதிகாரப் பகுதியிலுள்ள ௯ இயல்களிலே இரண்டொன்று நீங்க ஒழிந்தனவெல்லாம் அகப்பொருள்பற்றிய வழக்குகளை வரையறுப்பதையே பெருநோக்கமாகக் கொண்டன. அறமும் பொருளும் பயக்கும் அரசியல் முதலியவற்றை உணர்த்தற்குப் புறத்திணையியல் என ஒன்றே கூறி, ஒருவனும் ஒருத்தியும் கூடும் கூட்டம்பற்றிய விதிகளைப் பல வியல்களால் ஆசிரியர் கூறுவதை நோக்குமிடத்து, அவர்காலத்தே இவ்வின்ப ஒழுக்கத்துக்கிருந்த வழக்குமிகுதி தெரியவருகிறது. ஒருகால், இவ்வொழுக்கத்தைச் சிறப்பிக்கவேண்டித் தொல்காப்பியனாரே புதியவாக இலக்கணங்கள் கட்டிக்கொண்டாரோ எனின்—பாயிரத்தில் "முந்துநூல் கண்டு முறைப்பட எண்ணிப்—புலந்தொகுத்தோன்" என்று இவர் செய்தி கூறப்படுதலால் அது முற்றும் பொருந்தாதாம். நச்சினார்க்கினியரும் "இப்புலனெறிவழக்கினை இல்லது இனியது புலவரால் நாட்டப்பட்டதெனலுமோ எனின்—இல்லதென்று கேட்டோர்க்கு மெய்ப்பாடு பிறந்து இன்பஞ்செய்யாதாகலானும், உடன் கூறிய உலகியல்வழக்கினை ஒழித்தல்வேண்டுமாகலானும் அது பொருந்தாது" (பக்-௬௮) என மறுத்துக் கூறுதல் அறியத்தக்கது. எனவே களவு கற்பென்று வகுக்கப்பட்ட அகப்பொருள் விகற்பங்கள், புனைந்துரைவகையாற் புலவர்கள் பாடிவந்த உலகியல்களே என்பது வெளிப்படையாம். இங்ஙனம் புனைந்துரையும் உலகியலுங் கலந்து புலவர்பாடிய செய்யுள்வழக்கை ஆசிரியர் "புலனெறி வழக்கம்" என்று ஆளுவர் (சூத்-௫௩); புலன்நெறிவழக்கம்—நூல்நெறி வழக்கு; "புலத்துறைமுற்றிய" என்புழிப் போல.

இனி, இப்புலனெறிவழக்கைக் கூறுதற்கமைந்த பொருளதிகாரத்தின் பெரும்பாகம் அகப்பொருளைப் பற்றியதாயினும், சிறப்பாக அப்பொருளை உணர்த்துவந்த இயல்கள் நான்காம்; அவை-அகத்திணையியல், களவியல், கற்பியல், பொருளியல் என்பன. இவற்றுள், அகத்திணையியலிற் புலனெறிவழக்கின் பொதுவிதிகளும், பொருளியலிற், களவியல், கற்பியல்களிற்கண்ட வழக்கினை அமைத்துக்கொள்ளுமாறுங் கூறப்படுகின்றன. முதலிற் பொதுவிலக்கணங்களை அறிந்துகொள்ளுதல் இன்றியமையாததலின், அவற்றின் முக்கியச்செய்திகளை ஈண்டு ஆராய்ந்து கொள்வோம். பொருளியலிற்கண்ட பதினொரு வழுவமைதிகளும்—களவு கற்பு வரலாறுகளைக் கூறுமிடத்துப் பெரும்பாலும் விளக்கப்படும். ஆக நாம் இவ்வாராய்ச்சிக்கு எடுத்துக்கொண்ட பகுதிகள்—பொதுவிதிகள், களவியல், கற்பியல்-என மூன்றும் என உணர்ந்துகொள்க.

I. பொதுவிதிகள்.

அகப்பொருளைப்பற்றிய இன்ப வொழுக்கங்களை ஆசிரியரால் மூன்று வகையாக வகுக்கப்படுகின்றன. அவை கைக்கிளை, ஐந்திணை, பெருந்திணை என்பன.

கைக்கிளை:—தலைவன் தலைவி யிருவர்க்குள் ஒருவரிடமே தோன்றி விளங்கும் காதல். [கைக்கிளை—சிறுமை உறவு அல்லது ஒரு புறங்கு பற்றிய கேண்மை.] இஃது ஒருதலைக்காமம் எனப்படும்.

ஐந்திணை:—அவ்விருவர்க்குமாளும் ஒத்து விளங்கும் காதல்; [ஐந்திணை ஐந்து பகுதிப்பட்ட ஒழுக்கம். இது பின்னர் விரிக்கப்படும்.] இஃது ஒத்தகாமமாம்.

பெருந்திணை:—தலைவன் தலைவியர்க்குள் அளவுகடந்து, இழிவான செய்கைகளுக்கு ஏதுவாகிய காதல். [பெருந்திணை—பெரிய ஒழுக்கம்.] இஃது ஒவ்வாக்காமம் எனப்படும்.

I. கைக்கிளை.

இனி, முதலிற்குறித்த ஒருதலைக்காமமாகிய கைக்கிளையொழுக்கம் தொல்காப்பியத்தில் மூன்றுவகையாகக் கூறப்படுகிறது. [1] காமஞ்

* "பெருமையில்லாத நிலைமக்கள் உறவு" என்பர் இளம்பூரணர் (பக்-4).

சாலா இளமையாளிடம் நிகழ்வது (சூத்-௫௦) அஃதாவது-காமக்குறிப் பிற்குப் பொருந்தாத* பேதைப்பருவத்துப் பெண் ஒருத்தியிடம் ஒரு தலைவன் தன்காதற்குறிப்புத் தோன்றக் கூறுவது. [2] ஒத்த அன்பின ராய ஒருவனும் ஒருத்தியும் ஊழ்வசத்தால், தம்முள் எதிர்ப்பட்டுக் கூடும் இயற்கைப்புணர்ச்சிக்கு முன் தலைவனிடம் பெரும்பான்மை நிகழும் காட்சி, ஐயம், தெளிதல், தேறல் என்ற நான்கு செய்திகளும் (௫௨) [3] வேதத்தே கூறப்பட்ட எண்வகைமணங்களுள், கொல்லேறுகோடல்† வில்லேற்றுதல் முதலியன செய்துகொள்ளும் ஆசுரமும், தலைமகளை யும் அவள் தமராலும் பெறாது வலிதிற்கொள்ளும் இராக்கதமும், மூத் தோர் களித்தோர் முதலியவருடன் கூடுதலாகிய பைசாசமும் ஆகும். [சூத்-௧௦௫]

இவ்வாறு கூறப்பட்ட கைக்கிளைப்பகுதிகள் முற்கூறியபடி தலை வன் தலைவி யிருவருள் ஒருவர்மாட்டே அன்பு நிகழ்வது ஒருதலைக்காம மாதல் கண்டுகொள்க. இதன் வகையில் காமக்குறிப்பில்லாப் பேதைய ரிடம் நிகழும் கைக்கிளையொன்றும் ஆசிரியர் முதற்கண் எடுத்தோதுத லால்; தமிழ்நாட்டிற் சிறுமிகளைவிரும்பிவந்தவழக்கும் முன்பு இருந் ததுபோலும். இக்கைக்கிளையைச் சிறப்புடையதொன்றாக உரைகாரர் கூறுதலும் நோக்குக. கலித்தொகை ௫௬, ௫௭, ௫௮-ம் பாட்டுக்கள், இவ்வொருதலைக்காமவகையைச் சிறப்பித்துக்கூறுவன. நாற்கவிராச நம்பியார், தம் அகப்பொருளில் இக் கைக்கிளைப்பகுதியை அகப்புறமென் றும், காமஞ்சான்றவளிடம நிகழ்வதே அகத்திற்குரித்தாம் என்றும் கூறுவர் (ஒழி-௩௨). இனி, ஆசுர இராக்கத பைசாச மணங்களையும் ஆசிரியர் இப்பகுதியிற் சேர்த்தலால், இவை அவர்காலத்தே பொருந்தாக் காமமாகக் கொள்ளப்படாது ஒருவாறு தழுவப்பட்டமை புலப்படுகிறது. இவை இருவரிடத்துமன்றி ஒருவர்பாலே நிகழுங் காமமாதல் காண்க. இனிச்செய்யுள்வழக்கிற்குப் பெரிதுஞ்சிறப்புடையது இயற்கைப்புணர்ச் சிக்குமுன்னிகழுங் காட்சி, ஐயம், தெளிதல், தேறல் என்னுங் கைக்

---

* வேட்கை பிறவாப பருவத்தாளைப் 'பேதை' யென்றும், பிறக்கின்ற பரு வத்தாளைப் 'பெதும்பை' எனவுங் கூறுவது வழக்கு. "பேதையல்லை மேதை யங் குறுமகள்-பெதும்பைப் பருவத் தொதுங்கினை புறத்தென" (அகம்-[illegible]) என்னும் இடங் காண்க. (சிந்தா-இலக்க. கருஉ).

† கொல்லேறுகோடல்-கொடிய விடை தழுவி மணத்தல்.

[illegible]யை யென்பது கோவை முதலிய நூல்களால் நன்கறிந்தது. இராமபிரானும் சீதாபிராட்டியும் - வில் முறிக்கப்படுவதன்முன் ஒருவரை யொருவர் கண்டு விழைவுமிகுத்தனர் என்று வான்மீகிமுனிவர் கூறியிருப்பவும், கம்பநாடர், தாம் பாடும் தமிழ்முறைக்கேற்ப, அவ்விருவர்க்கும் உள்ளப்புணர்ச்சி நிகழ்ந்ததாக, சந்தர்ப்பங்கொண்டு இக்கைக்கிளை வகையைச் சிறப்பித்தல் காணலாம் (மிதிலைக்காட்சிப்படலம்). இனி முல்லைநிலத்தாயர்களுள் வழங்கிய 'ஏறுகோடற்கைக்கிளை' என்பதொன்று நூல்களிற் கூறப்படுகின்றது. ஏறுகோடல் என்பது - ஆய்க்குலத்தலைவர் தம்மகளிர்க்குக் கன்னியாசுல்கமாகக் கொல்லேறு (விடை) ஒன்றை வெளியேற்றி இதனைத் தழுவுவானுக்கே இவளுரியள் என்று நியமிப்பதாம். "ஆசுரமாகிய இவ் வேறுகோடற்கைக்கிளை, காமப்பொருளாகிய புலனெறிவழக்கில்வருங்கால் முல்லைநிலத்து ஆயரும் ஆய்ச்சியரும் கந்தருவமாகிய களவொழுக்கம் ஒழுகி வரையுங்காலத்து அந்நிலத்தியல்பு பற்றி வரைந்துகொள்வா" என்பர் நச்சினார்க்கினியர். இதன் விவரம் முல்லைக்கலியின் முதலிரண்டுபாட்டுக்களால் உணரலாம். "இக்கைக்கிளை அவ்வாயர்குலமுதல்வனாகிய கண்ணபிரானாலும் அக் குலமகளாகிய நப்பின்னை பொருட்டு நிகழ்த்தப்பட்டதென்பர். "ஈட்டியவெண்ணெய் தொடுவுண்ணப் போந்திமிலேற்றுவன்கூன் - கோட்டிடையாடினை கூத்தடலாயர்தங் கொம்பினுக்கே" என்றார் பெரியாரும். இனி ஈண்டுக் காட்டிய கைக்கிளை மூவகையுமின்றிக் கடவுளரிடத்து நிகழும் ஒருதலைக்காமமும், முற்காலத்து ஒத்த அன்பினராயிருந்து பிறகாலத்தே ஒருவன் ஒருத்தியைத் துறக்க - அதனால் நிகழும் பெண்பாற் கைக்கிளையும், பிறவும் உளவாயினும் அவையெல்லாம் அகப்பொருட் குரியனவன்றிப் புறப்பொருட் பகுதிகளாமென்பர். (பக். உ0௯)

II. ஐந்திணை.

இனி ஒத்தகாமமாகிய ஐந்திணையே புனைந்துரை உலகியல்களோடு புலவர்களால் மிகுத்துப்பாடப்படுவது. அன்பொத்துவிளங்கும் இவ்வொழுக்கம் ஐந்து பிரிவுடையதாதலால் ஐந்திணை எனப்பட்டது. அவை—முல்லைத்திணை, குறிஞ்சித்திணை, பாலைத்திணை, மருதத்திணை, நெய்தற்றிணை என்பன. [திணை—ஒழுக்கம்] இவ் வைந்து பகுதிகளும் தனித்தனியே முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் என மூன்று பொருள்களுடையனவாம்.

1. முதற்பொருள். முதற்பொருளாவன:—நிலமும் பொழுதும். இவற்றுள் நிலம்—முல்லை (காடு), குறிஞ்சி (மலை), மருதம் (நாடு), நெய்தல் (கடற்கரை), பாலை (கலப்புநிலம்) என்னும் பகுப்புடையது. இவைதம்முள், பாலையென்பது தனிநிலமன்றாதலால், தொல்காப்பியனார், "நடுவண் ஐந்திணை நடுவண தொழியப்—படுதிரை வையம் பாத்திய பண்பே" என்பதனால் அதனை நீக்கி நான்கு நிலமே கொண்டார். இவ்வாறு கருதியவாறு, நான்கு நிலமாகவே ஆதியிற் படைக்கப்பட்டது இப்படித் திரைவையம் என்பதற்கு, நானிலம் என்று பூதலத்துக்கு வழங்கும் பெயரே சான்றாகும்.[1] ஆயினும் பாலைநிலம்—"முல்லையுங் குறிஞ்சியு முறைமையிற் றிரிந்து—நல்லியல் பழிந்து நடுங்குதுய ருறுத்துப்—பாலை யென்பதோர் படிவங் கொள்ளும்" எனப்படுதலால் (சிலப்பதி) அதுவும் ஒரு தனிநிலமாக வைத்துப் புலனெறிவழக்கஞ் செய்யப்படுகின்றது.[2] இனிப் பொழுது என்பது—கார், கூதிர், முன்பனி, பின்பனி, இளவேனில், முதுவேனில் என்ற பெரும்பொழுதாறும்[3], மாலை, யாமம், வைகறை, காலை, நண்பகல், எற்பாடு[4] என்ற சிறுபொழுதாறுமாம். இங்ஙனம் முதற்பொருளாகக் கூறப்பட்ட நிலமும் பொழுதும் முற்கூறிய ஐந்திணைகட்கும் ஏற்றபெற்றி உரியவாகும். அஃதாவது—முல்லைக்குக் காடும் காடுசார்ந்த இடமும் நிலம்: பொழுது காரும் மாலையும். குறிஞ்சிக்கு மலையும் மலைசார்ந்த இடமும் நிலம்; பொழுது கூதிரும் யாமமும்[5] முன்பனியும். பாலை கலப்பாதலால் தனிநிலமன்று; பொழுது நண்பகலும் வேனிலும் பின்பனியும். மருதத்துக்குப் பழனமும் பழனஞ்சார்ந்த இடமும்

1 "பாலைக்கு நிலமின்மையின், நானிலம் எனப்பட்டது" என்றா பேராசிரியரும். (திருச்சிற்-கோ-191)

2 "நானிலம் வாய்க்கொண்டு நன்னீ ரறமென்று கோதுகொண்ட—வேனிலஞ் செல்வன் சுவைத்துமிழ் பாலை" என்னும் சடகோபர் திருவாக்கிலும் இப் பாலையின் இயல்பு வருணிக்கப்படுதல் காண்க (திருவிருத. 26)

3 இவை முறையே ஆவணிமுதல் இரண்டிரண்டுமாத அளவினவாகிய ஆறு பருவமாகக் கொள்க

4 இவை ஒவ்வொன்றும் சூரியாஸ்தமனந்தொடங்கி முறையே பப்பத்து நாழிகை அளவினதாம். இவற்றுள், எற்பாடு என்பது (எல் —சூரியன், படு இன்றகாலம்) பிற்பகல் என்பர் நச்சினார்க்கினியர். சிவஞானமுனிவர், (பாடு - உண்டாதல் எனக் கொண்டு) "ஞாயிறு உதயமாகும் நாள்வெயிற்காலை" எனக் கூறினர்; இவர்க்குச் சிறுபொழுது ஐந்தென்பதே கொள்கையாம். (இம் முனிவரது தொல்காப்பியச்சூத்திரவிருத்தி பார்க்க)

5 "யாமமாவது, இராப்பொழுதின் நடுக்கூறு" என்பது இளம்பூரணம்.

நிலம்: பொழுது வைகறையும் காலையும். நெய்தற்குக் கடலும் கடல் சார்ந்த இடமும் நிலம்; பொழுது எற்பாடு—என உணர்ந்துகொள்க. "மருதத்திற்கும் நெய்தற்கும் பெரும்பொழுது சொல்லிற்றின்மையான் ஐவகையிருதுவும் உரிய" எனச் சொன்னவர் இறையனார் களவியலுரைகாரர் (பக்-கரு). நச்சினார்க்கினியர் "இவற்றுக்கு அறுவகையிருதுவும் உரியவென்பதன்றிக் காரும், இளவேனிலும் வேனிலும் பெரும்பொழுதாகக் கொள்ப" எனவும், "நெய்தற்கு ஒழிந்த மூன்றுகாலமும் பற்றி வரச் சான்றோர் செய்யுட் செய்திலர்; அங்ஙனம் வந்த செய்யுள் உளவேல் அவற்றையுங் கொள்க" எனவும் கூறினர் (பக-கரு). இங்ஙனம், ஐந்திணைக்கும் பெரும்பொழுது சிறுபொழுதுகள் பகுக்கப்பட்டது, அவ்வந்நிலத்துக்கேற்ப இப்பொழுதுகள் நிலவன நிலவியர்மாட்டுக் காமக் குறிப்பைச் சிறப்பித்தல்பற்றியேயாம். இவற்றுக்கு நச்சினார்க்கினியர் ஏற்புடைய காரணங்கூறிச் செல்லுதல், அப்பொழுதுகளின் உரிமைபற்றிய சூத்திரவுரைகள் நோக்கி உணரத்தக்கது.*

* இளம்பூரணவடிகள் அவ்வந்நிலத்துக்கு ஏற்பப் பருவமும் பொழுதும் பகுக்கப்பட்ட முறைபற்றி எழுதுவன வருமாறு—"இவ்வறுவகைப் பருவமும் அறுவகைப் பொழுதும் இவ்வைந்திணைக்குரியவாறென்னையெனின், சிறப்பு நோக்கி யென்க. என்னை சிறந்தவாறெனின், முல்லையாகிய நிலனும் வேனிற் காலத்து வெப்பமுழந்த மரனும், புதலும், கொடியும், கவினழிந்துகிடந்தன புயல்கள் முழங்கக் கவின்பெறுமாகலின் அக்காலத்து சிறந்ததாம். மாலைப்பொழுது இந்நிலத்திற் கின்றியமையாத முல்லை மலருங்காலமாதலானும் ஆண்டுத் தனியிருப்பார்க்கு இவை கண்டுழி வருத்தமிகுதலின் அதுவும் சிறந்ததாயிற்று. குறிஞ்சிக்குப் பெரும்பான்மையும் களவிற்புணர்ச்சி பொருளாதலின், அப்புணர்ச்சிக்குத் தனியிடம் வேண்டுமன்றே? அது கூதிர்க்காலத்துப் பகலும் இரவும் நுண்டுளிசிதறி இயங்குவாரிலராமாதலான் ஆண்டுத் தனிப்படல் எளிதாகலின் அதற்கது சிறந்தது. நடுநாள் யாமமும் அவ்வாறாகலின் அதுவும் சிறந்தது. மருதத்திற்கு நிலன் பழனஞ்சார்ந்த இடமாதலான் ஆண்டு உறைவார் மேன்மக்களாதலின், அவர் பரத்தையிற் பிரிவுழி அம்மனையகத்து உறைந்தமை பிறரறியாமை மறைத்தல்வேண்டி வைகறைக்கண், தம் மனையகத்துப் பெயரும்வழி ஆண்டு மனைவி ஊடலுற்றுச் சாரகில்லாராமாதலால் அவை (வைகறையும் விடியலும்) அந்நிலத்துக்குச் சிறந்தன; நெய்தற்குப் பெரும்பான்மையும் இரக்கம் பொருளாதலான், தனிமையுற்று இரங்குவார்க்குப் பகற்பொழுதினும் இராப்பொழுது மிகுமாதலின், அப்பொழுது வருதற்கேதுவாகிய எற்பாடுகண்டார்க்கு இனி வருவது மாலையென வருத்தமுறுதலின் அதற்கு அது சிறந்ததென்க. பாலைப்பொருளாவது பிரிவு; அப்பிரிவின்கண் தலைமகற்கு வருத்தமுறுமென்று தலைமகள் கவலுங்கால நிழலும் நீருமில்லாதவழி யேகினர் எனவும் கவலுமாகலின் அதற்கது சிறந்ததென்க." (தொல். பொ. அகத். 12-இளம்.)

2. கருப்பொருள். கருப்பொருள்:—என்பது, ஐந்திணைக்குமுரிய—தெய்வம், உணவு, விலங்கு, மரம், புள், பறை, தொழில், யாழ் என்பன (சூ. 18-20). இக் கருப்பொருள்கள் மேற்கூறிய திணைகட்கு முறையே உரியவாமாறு எண்ணி எழுதுமிடத்து விரியும். அடியார்க்குநல்லார் இப்பொருள்களையெல்லாம் அவ்வத் திணைக்கேற்ப வைத்து மேற்கோள்களுடன் விளக்க விரித்துச் சொல்லுதல், சிலப்பதிகார உரையினைத் தொடக்கத்தே காண்க. ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் இவற்றை விரித்துக் காட்டாது உரையிற் கொள்ள வைத்தாராயினும்,

"மாயோன் மேய காடுறை யுலகமும்
சேயோன் மேய மைவரை யுலகமும்
வேந்தன் மேய தீம்புன லுலகமும்
வருணன் மேய பெருமண லுலகமும்
முல்லை குறிஞ்சி மருத நெய்தலெனச்
சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே" (5)

என்ற சூத்திரத்தால் அவ்வத் திணைக்குரிய தெய்வக்கருவைமட்டும் விளக்கினார். கோவலர் பலரும் பயன் கருதுதற்கு 'ஆகுதியர்க்கும் ஆபல காக்க' எனக் குரவைபாடி மடைபல கொடுத்தலின் அந்நிலத்தோர் திருமாலை முல்லைக்கும், குன்றக்குறவர் பலர் குழீஇ, *வெறியாட்டயர்தற்கு வேண்டும் பொருள்கொண்டு வெறியயர்வாராகலின் முருகக்கடவுளைக் குறிஞ்சிக்கும், நாடுசெழிக்கவும் காமச்சிறப்பு நிகழவும் வேண்டி எழிலிக்கும் இமையோர்க்கும் இறைவனாய் விழவெடுப்ப ஆண்டுறைவார் இந்திரனை மருதத்துக்கும், பரதவர் (கடற்கரையோர்) வலைவளந் தப்பின் அவர் மகளிர் நெய்தலுடன் குழீஇச் சுறவுக்கோடு நட்டுப் பரவுக்கடன் கொடுத்தலின்† அந்நிலத்துரிய வருணனை நெய்தற்கும்—தெய்வங்களாகப் பண்டையோர் கொண்டனர் எனக் "பால்வரை தெய்வம்" என்ற தொல்காப்பியனார் நிலம் வேண்டிற்றிலர், வேண்டாமையின், தெய்வமும் வேண்டிற்றிலர்;

---

* முருகப்பூசையில் நிகழ்த்தும் சடங்கைக் குறிக்கும்.

† சுறாமீனின் கொம்பை நட்டு வணங்குதல், 'சினைச்சுறவின் கோடுநட்டு மனைச்சேர்த்திய வல்லணங்கினான்' என்ற பட்டினப்பாலையடிகளான் (86, 87) உணர்க.

பிறர்* பகவதியையும், ஆதித்தனையும் தெய்வமாக வேண்டுவர்" என்றார் களவியலுரைகாரர். ஆயின நச்சினார்க்கினியர் "பாலைக்கு ஞாயிற்றைத் தெய்வமாக்கி அவனிற்றோன்றிய மழையினையும் காற்றினையும் அத்தெய்வப்பகுதியாக்கிக் கூறுபவால் எனின்—எல்லாத் தெய்வத்திற்கும் அந்தணர் அவிகொடுக்குங்கால் அங்கி ஆதித்தனகட் கொடுக்குமென்பது வேதமுடிபாதலின், ஆதித்தன் எல்லாநிலத்துக்கும் பொதுவென மறுக்க எனவே, அவ்வந்நிலத்துத் தெய்வங்களே பாலைக்குத் தெய்வமாயிற்று" என்றெழுதினார். இனி முல்லைக்குக் காமனையும், குறிஞ்சிக்குச் சூரமகளிரையும் தெய்வவகையாகக் கூறுதலும் உண்டு.

இங்ஙனம், நானிலத்துக்கும் உரியாக ஓதப்பட்ட கடவுளர் ஆரிய வேதத்தில் ஆளப்பட்ட தெய்வங்களாகவே பெரிதுங்காணடலால் அவரை வணங்கிவந்த தமிழமக்கள் தொல்காப்பியனார் காலத்துக்கு முன்பே, வைதிகக் கோட்பாடுடையவராதல நன்குணரப்படும். இவ்வாறே ஆரியாசாரங்கள் பலவும இவ்வாசிரியர்க்கு முன்பே தமிழகத்திற் பரவி வழங்கின என்பதற்கு இந்நூலுள் வேண்டிய பிரமாணங்கள் காணலாம். அவற்றை இவ்வியாசத்தில ஆண்டாண்டுக் கண்டு உணர்க.

இனி, ஆசிரியர் "தெய்வ முணவே. ....அன்ன பிறவுங் கருவென மொழிப" எனக் கருப்பொருள் கூறிய சூத்திரத்தில 'பிறவும்' என்றதனால், பூ, நீர், ஊர், பெயர் என்பனவும் கொள்ளப்படும்; என்னை? "எந்நில மருங்கிற் பூவும் புள்ளும" (௧௯) "திணைநிலப்பெயர்" (௨0) என ஆசிரியரே பூவுடு பெயருங் கூறுதலால் எனக. இவற்றுட் பெயர்கள் மக்கட்கும் தலைமக்கட்கும் வேறுவேறாகும்; அஃதாவது குறிஞ்சி மக்கள்பெயர் கானவர் வேட்டுவர் குன்றுவர்; குறத்தியர் வேட்டுவித்தியர் குன்றுவித்தியர் என்பன. தலைமக்கள்பெயர் வெற்பன சிலம்பன் பொருப்பன; கொடிச்சி முதலியன முல்லைநிலமக்கள்பெயர் கோவலர் இடையர் ஆயர் பொதுவர்; இடைச்சியர் கோவித்தியர் ஆய்ச்சியர் பொதுவியர் என்பன. தலைமக்கள்பெயர் அண்ணல் தோன்றல முதலியன. மருதநிலமக்கள்பெயர் களமர் உழவர் கடையர்; உழத்தியர், கடைசியர் என்பன; தலைமக்கள்பெயர் மகிழ்நன் ஊரன்; மனையோள் முதலியன.

---

* ஆதியாகக்குலவாரும் இவ்வாறே கூறுவர். ¶(சிலப்பதிகாரம் ௧௯-ம் பக்கம் பார்க்க.

நெய்தனிலமக்கள்பெயர்—நுளையர், திமிலர் பரதவர்; நுளைத்தியர் பரத்தியர் என்பன. தலைமக்கள் பெயர்—சேர்ப்பன் துறைவன் முதலியன. கலப்புநிலமாகிய பாலைமக்கள்பெயர்—எயினர் மறவர்; எயிற்றியர் மறத்தியர் என்பன. தலைமக்கள்பெயர்—மீளி விடலை காளை முதலியன எனக் கண்டுகொள்க. இவ்வாறே பூ* நீர் ஊர்களும் இலக்கியநோக்கி உணர்த்தக்கன.

இவற்றுள் ஒருநிலத்துமக்கள்பெயர் அந்நிலத்துத் தலைமக்கள் பெயராக வழங்குதலுமுண்டு; அவை, ஆயர் வேட்டுவர் முதலாயின (உக, உஉ). மருதநிலத்திற்குமட்டும் அவ்விதம் மாறிவழங்குதல் அருமை என்பர். இங்ஙனம் கூறப்பட்ட ஐந்து நிலத்துத் தலைமக்களுமே அகப்பொருட்குச் சிறப்பாக உரியவரேனும் அந்தணர் முதலிய நான்கு வருணத்தவரும், குறுநிலமன்னரும் அப் புலனெறிவழக்கிற்குரியரெனவும் கூறப்படுகின்றனர். இதனை "வன் மரபி னேனோரு முரியர்" (சூத்-உச) என்புழி மேற்கூறியவரைத் தனியாகக் கூறுதல் காண்க. இவ்வந்தணர் முதலியோர் தலைவராகப் பாடப்பெற்ற செய்யுட்களை உரையால் உணரலாம். ஆகவே, தமிழ்மக்களாகக் கருதப்பட்டார் இவ்வைந்து நிலத்தவரேயென்பது நாம் நன்கு உய்த்துணரக்கூடியது. நம்பியாரும், "மறையோர் மன்னர் வணிகர் சூத்திரரெனும்—இறையோர் தமக்கு மெய்ந்நெறி யதுவே" "அதுவே, மொழிந்தோர் நால்வரு மொழிந்த நிலத்துறை—இழிந்தோர் தம்முளு முயர்ந்தோரு மெய்துப" எனவும் (30, 31) அவற்றினுரையில் "மேற்சொல்லப்பட்ட . ஐந்திணையை அந்தணர் முதலிய நால்வகைத் தலைமக்களுமன்றி, ஐந்து நிலத்தும் உறையும் நிலமக்களுட் டலைமக்களும் பெறுவர்" எனவும் கூறுதலால் ஆயர் வேட்டுவர் கிழார் பரதவர் மறவர் என்ற ஐவகைமக்களுமே தமிழ்நாட்டுக்குரியர் என்பது அவர்க்குங் கருத்தாதல் தெரிகின்றது. நிற்க.

இனி, மேற்குறித்த ஐந்திணைக் கருப்பொருள்களில் ஒரு நிலத்துக்குரிய பூவும் புள்ளும் மற்றொருநிலத்தில் மயங்கியதாகக் கூறுவதும் வழக்காம். (சூத்-க௯) ஆயின், மற்றைக் கருப்பொருள்களும் அங்ஙனம் மயங்குமென்று ஆசிரியர் கூறாமையால், அவற்றை மயங்குவனவாகக் கூறுதல் முற்காலத்துவழக்கிலில்லைப்போலும். பிற்பட்ட நூல்களில்

* பத்துப்பாட்டுள், குறிஞ்சி, முல்லைப்பாட்டுக்களிலும் பிறவற்றிலும் அவ்வந் நிலப்பூக்கள் விசேடமாகக் கூறப்படுதல் காணலாம்.

அவை வேறுநிலத்தும் மயங்குவனவாகக் கூறப்படுதல் நோக்கி, நச்சினார்க்கினியர் "ஒன்றெனமுடித்தலால், பிற கருப்பொருள் மயங்குவன உளவேனும் கொள்க" என்று அமைப்பர் (பக்-39).

3. உரிப்பொருள். உரிப்பொருள்வன—முற்கூறிய ஐந்திணைக்கும் உரிய ஒழுக்கங்களாகும்; அவை—புணர்தல், பிரிதல், இருத்தல், இரங்கல், ஊடல் என்பனவும் அவற்றின் நிமித்தங்களும். அவற்றுட் புணர்தலும் அதனிமித்தமும் குறிஞ்சி உரிப்பொருள்; பிரிதலும் பிரிதனிமித்தமும் பாலை, இருத்தலும் இருத்தனிமித்தமும் முல்லை; இரங்கலும் இரங்கனிமித்தமும் நெய்தல்; ஊடலும் ஊடனிமித்தமும் மருத உரிப்பொருள் என உணர்க. (கச) அகப்பொருளாவது—ஒருவனும் ஒருத்தியுங் கூடும் கூட்டமாதலாலும், அக்கூட்டம் இருவர்க்கும் ஒப்பநிகழ்தலாலும், முதலிற் புணர்ச்சியையும் அக்கூட்டத்தின் பின்னரல்லது பிரிவின்மையால் அதன்பின் பிரிவையும், தலைவன் பிரிந்தவிடத்துத் தலைவி ஆற்றியிருப்பது முறையாதலின் அதனையடுத்து இருத்தலையும், தலைவன் பிரிவுநீட்டித்தவிடத்து அங்ஙனம் ஆற்றியிராது தலைமகள் இரங்குமாகலின் அதற்குப்பின் இரங்கலையும், பிரிந்த தலைவன் வந்து கூடிய பின் இருவர்க்குமுள்ள காமக்குறிப்பைச் சிறப்பித்தலால் இறுதியில் ஊடலையும் வைத்து, இங்ஙனம் ஒத்த அன்புடைய தலைவி தலைவன் இவரிடத்து நிகழ்தற்குரிய இன்ப ஒழுக்கங்கள் இவ்வைந்துமே எனக் கண்டு, அவற்றை முறைப்படுத்தோதினார் முன்னையோர் என்பது உணரத் தக்கது (பக்-30)

நிலங்களும் அவற்றிற்குரிய அகவொழுக்கங்களும

இனி, மலைக்குப் புணர்ச்சியையும், பாலைக்குப் பிரிவையும், காட்டுக்கு இருத்தலையும், கடற்கரைக்கு இரங்கலையும், நாட்டுக்கு ஊடலையும் பண்டையோர் கொண்டதற்கு நூலிலேனும் உரையிலேனும் ஏற்புடைய காரணங்காணடல் அரிதாம்.* ஆயினும், அடியில் வருமாறு கூறுதல் பொருந்துவதோ என்பது ஆராயற்பாலது. முற்காலத்து மலைநாட்டுமக்களிற் வளமும எழிலும் வாய்ந்து விளங்கினமையால் தமிழ்த்தலைவர் அன்னாரைப் பெரிதும் காமுற்றுவந்தகாலத்துக்* களவிற்குச் சிறந்த பாட்டுக்கங்குலிற (இடை

தமிழ்த்தலைவர்; முன்பு, மலைநாட்டுமகளிரையே பெரிதும்விரும்பிய செய்தி முன்னருங் குறிக்கப்பட்டது

யாமம்) பரந்துடன் வழங்காது மாவும் புள்ளும் துணையுடன் மகிழ்ந்து வதிதலும், மலையின் இயற்கை வளமும் காமோத்தீபகமாய் இருவர்க்கும் தழிபேரின்பம் விளைத்தலாலும், குறிஞ்சிநிலத்துக்குச் சிறந்த கூதிர்ப்பருவ ஐப்பசி கார்த்திகை மாதங்களும் இடையாமமும் இருளானுங்கித் துனி மிகுதலாற் றலைவனுக்குக் களவிற்சேர்தல் அரிதாதலைபற்றிக் காமக்குறிப்பை பெருக்குதலாலும், களவுக்கூட்டத்தைக் குறிஞ்சிநிலத்துக்கும், அங்ஙனம் குறிஞ்சித்தலைவியொடு கூடிய தலைவன், தனித்தாயினும் சுற்றத்தார் அறிந்து நிகழவிட்டதாத தலைவியை உடன்கொண்டாயினும் பிரிந்துபோமிடம் "முல்லையுங் குறிஞ்சியு முறைமையிற் றிரிந்து—நல்லியல்பிழந்த" நிலமேயாதலாற் பிரிதலை பாலைக்கும், அவ்வாறு தலைவியை உடன்கொண்டு சென்றும் இளைஞர் பெரும்பான்மை நாட்டுத் தலைவரேயாதலால், நாம் சொன்னாற்த பெண்டிரை மணந்து இல்வாழ்க்கை நிகழ்த்துங்காற் றலைவன்பரத்தமை காரணமாகப் பெரும்பான்மை நிகழும் ஊடலை மருதத்துக்கும், அவ்வாழ்க்கைக் காலத்து, பகைகளைதல் பற்றிப் பிரிந்து வினைமுற்றிமீள்வோன, பாசறையினின்று ஊர் நோக்கி வருங்காலம் காப்பருவமாகிய ஆவணி புரட்டாதி மாதங்களாதலின், அவை வெப்பமும் தட்பமும் மிகாது நீர்நிழலும் பெறுதலும், ஊர்ப்பக்கத்துக் காடுஞ் சோலையும் காடசெறிந்த, மாவும்புள்ளும் மகிழ்ந்து விளையாடுதலும், மாலையிற் பசுக்கள் மன்றிற்புகுதலும், தீங்குழல் இசைத்தலும் பிறவும் காமக்குறிப்பை மிகுவித்துப் பிரிவாற்றிக்கொண்டு தனித்திருக்கும் தலைவியது கற்புநிலையைப் பெருக்கநாட்டுதலின் இருத்தலை முல்லைக்கும்,† தலைவனைப் பிரிந்த கிழத்திக்குக் கடலுங் கழியுங் கானலுங் காணுந்தோறும் ஆற்றாமை கைம்மிக்கு இரங்கல் நிகழ்வதே இயல்பாதலின் அவ்விரங்கலை நெய்தற்கும் உரியனவாக்கி முற்காலத்தவர் புலனெறிவழக்கஞ் செய்தனாபோலும் இவற்றுக்கு இன்னும் ஏற்புடைய காரணமுளவேனும் அவற்றையுங் கூறிக்கொள்க.

விச்சியாதர காந்தர்வர்களும் பிற தெய்வக்கூட்டத்தாரும் மலையினிடம் கூடியுறைவதையே நூல்கள் சிறப்பித்தலும் இக்கருத்தை வற்புறுத்தும்.

† காடுவாழ்க்கை, துணையின்றித் தனிநிலையிற்செய்யும் அறவோர் வாழ்க்கையாதலின், தலைவியின் தனிநிலைக்கும் அதனை இடமாகனோர்போலும்.

நிலங்களின் பெயர்க்காரணம்.

இனி, முற்கூறிய ஐந்துநிலங்களும் முல்லை குறிஞ்சி முதலாகப் பெயர்பெற்றதன் காரணமும் நாம் ஆராய்ந்து கொள்ளற்பாலதாம். இப்பெயர்கள் மரம் அல்லது பூவிசேடங்கட்கு உரியன என்பதும், முல்லைமுதலியவற்றின் மிகுதி அல்லது சிறப்புப்பற்றி அந் நிலங்கட்குப் பெயர்கள் வழங்கலாயின என்பதும் எளிதிற் புலப்படும்*. "கருங்காற்குறிஞ்சிசான்றவெற்பு" (மதுரைக் காஞ்சி-300) "மருதஞ்சான்ற மருதத்தண்பணை" (சிறுபாண்-186). "முல்லை சான்ற முல்லையம் புறவு" (ஷை 169)† "பாலைசான்றசுரம்" (ஷை-304) எனப் பூ அல்லது அதன் முதற்பொருளின் சிறப்புப்பற்றி அந்நிலங்கள் கூறப்படுதல் நோக்குக‡. இனிக் களவியலுரைகாரரும் நச்சினார்க்கினியரும், இந்நிலப்பெயர்கள் அவற்றின் ஒழுக்கமாக மேலே கூறிய உரிப்பொருள்களடியாக வழங்கலாயின என்பர். அஃதாவது— முல்லைக்குரியதாகப் புலனெறிவழக்கஞ்செய்யப்பட்ட ஒழுக்கம் "இருத்தல்" என்பது; இவ் விருத்தற்கே முல்லையென்பது ஒருபெயர் என்பதாம்; "குறிஞ்சியாகிய ஒழுக்கம் நிகழ்ந்த நிலமும் குறிஞ்சி எனப்பட்டது; என்னை? விளக்காகிய சுடரிருந்த இடமே விளக்கெனப்பட்டது போல" என்றார் களவியலுரைகாரரும் (16) மற்றை நிலங்கட்கும் இவ்வாறே கூறிக்கொள்க. இவற்றால் முல்லை குறிஞ்சியென்று கூறப்பட்ட ஒழுக்கங்களிற் காடு மலை முதலியவை அப் பெயர்பெற்றன என்பது அவ்வுரைகாரருடைய கருத்தாகத்தோற்றினும்—அவ் வொழுக்கந்தான் அவ்வாறு பெயர்பெற்றதன் காரணம் என்னை? என்ற கேள்வி திரும்ப வெழக்கூடியதாகின்றது. அதனால் நிலங்கள் முற்குறித்தபடி பூக்களினடியாகப் பெயர்பெறுவதுபோயினும், அந்நிலத்தொழுக்கங்களேனும் அவையடியாக வழங்கலாயின என்று கூறுதலே வேண்டுமென்க. ஆயின்,

* இளம்பூரணவடிகளும், குறிஞ்சிமுதலிய பூக்களின் சிறப்புப்பற்றியே மலை முதலிய நிலங்கள் குறியிடப்பட்டன என்று உதாரணங்களுடன் விரித்தெழுதுதல், "மாயோன்மேய" என்ற சூத்திரத்துக்கு அவரெழுதிய உரை நோக்கியறியலாம்.

† "முல்லைசூழ்முல்லைவேலி" என்றார் திருத்தக்கதேவரும். (சிந். முத்தி. 464.)

‡ ஈண்டு நச்சினார்க்கினியர் "மருதஞ்சான்றமருதம்" முதலியவற்றுக்கு "மருதவொழுக்கமிருந்தமருதம்" என் றிவ்வாறு பொருள்கொண்டாராயினும், "கருங்காற்குறிஞ்சிசான்ற வெற்பு" என்புழி, 'கருங்கால்' என்ற அடையைக் குறிஞ்சியொழுக்கத்திற்கு ஆக்கிக்கொள்ள இடர்ப்படுதலால், அவர்க்கே அது கருத்தன்றென்க.

நச்சினார்க்கினியர் "இவையன்றி, முல்லைமுதலிய பூவாற் பெயர்பெற்றன இவ்வொழுக்கங்களெனின், அவ்வந்நிலத்து ஏனைப்பூக்களும் உரிய வாகலின் அவற்றாற் பெயர்கூறுதலுமுரிய வாகக் கடாயினாற்கு விடையின்மை உணர்க" என இக்கொள்கையை மறுத்திட்டனர். ஆயினும், ஒவ்வோரொழுக்கத்தை உணர்த்தற்கு ஒவ்வொரு பூவை யடையாளமாகக் கொண்டொழுகுவது பண்டைத்தமிழர் வழக்கேயாம். இது, புறத்திணையொழுக்கமாகிய நிரைகோடல் மீட்டல் முதலியவற்றுக்கு, வெட்சி கரந்தை முதலாய பூக்களைக் குறியாகக் கொண்டமையானும் விளங்கும். இங்ஙனம் கொண்ட முறைமையைப் புறத்திணைமொழிகளிற் கூறியிடத்து விளக்குவோம். எனவே, அகத்திணையொழுக்கங்களுக்கும் அங்ஙனமே பூக்களை அடையாளமாகக் கொண்டனர் முன்னோராதலால், அவற்றினடியாக இந்தநூல் முதலிய பூக்களால்* முல்லைமுதலாம் பெயர் பெற்றன என்று கொள்ளுதல் இழுக்காகாது.

பாலையொழுக்கத்துரிய பிரிவுவகை

(அ) இனி, இந்நூலாசிரியர் பொருள்களிலும் குறிஞ்சித்திணைகளை புணர்ச்சிக்கு, முல்லையை இருத்தலுக்கு, நெய்தலை இரங்கலுக்கும், பாலையைப்பிரிவுக்கும் இரண்டிடத்தும் பெரும்பான்மை புலப்படுத்திய ஏற்பாட்டாம். இதனுட் பாலையொழுக்கமாகிய பிரிவு களவுக்காலங்களில் நிகழற்குரிய பெருவொழுக்கமாதலால், அதனைப்பற்றி ஆசிரியர் கூறியவிதிகளிற் சிலவே அறியத்தக்கவை. இப்பாலையாகிய பிரிவு—ஓதல், பகை, தூது, காவல், பொருள் என்பவைபற்றி நிகழும். இவற்றுள் ஓதற்பிரிவு அந்தணரொழிந்த ஏனைவருணத்தார்க்கு உரித்தெனவும் (உசு) பகைமேற்பிரிவுங் காவற்பிரிவும் அரசர்க்கே உரிய எனவும் (உஎ-உஅ) பொருள்வயிற்பிரிவு வணிகர்க்குச் சிறந்தும் ஏனையர்க்குப் பொதுவாயும் வழங்குமெனவும் (உகூ) குறுநிலமன்னர்க்கு அரசர்க்குரியபிரிவுகள் உண்டென்றும் (௩உ)

* இங்ஙனமே ஐரோப்பியரும் பண்டுமுதல் இன்றும், 'லில்லி' என்ற (Lily) வெள்ளைப்பல்லிமலரைக் கற்புக்குக் குறியாக வழங்கியுள்ளார். டெனிஸன் மகாகவி இயற்றிய "Lancelot and Elaine" என்ற கவியில், எலைன் என்ற பெண்ணின் கற்பின் தூய்மைகுறிக்க—அவளை 'லில்லிப்பெண்' (Lily maid) என்று கூறுதலும், காண்க. இயேசுநாதரின் தாயாகிய மரியாளின் கரத்தில் அவளது கற்பின் தூய்மையைக்காட்ட, லில்லிப்பூவொன்று வைக்கப்பட்டிருக்கு மென்பர். இதுபோலவே, அன்புடைய இருவர் பிரியுங்கால், அப்பிரிவைக்குறிக்க 'Forget me not' என்ற பூவைக்கொடுத்தலும், துக்கக்குறியை "Weeping willow" என்ற பூவால் குறித்தலும் ஐரோப்பியநாட்டுவழக்கங்களென்பர்.

கூறுவர். இவற்றோடு, கனையபறகட் பரத்தையிற்பிரிவொன்று கூட்டிக் கொள்ளுதலும், * ஆசிரியர் அகத்திணையியலிற் கூறாதுபோயினும் இப் பாலைப்பாற்படும் என்பர், நச்சினார்க்கினியர் (௩௩) இப்பிரிவு நால் வர்க்கு முரித்தாம் என்க.

பொருட்பிரிவு வணிகர்க்கேயன்றி மற்றைவருணத்தார்க்கும் உரித் தென்பதை "மேலோர் முறைமை நால்வர்க்கு முரித்தே" என்பதனால் ஆசிரியர் ஓதினார் இதற்கு, நச்சினார்க்கினியர்—வணிகர்க்கே பொருட் பிரிவுண்டென்று† 'மேவியசிறப்பின்' என்ற சூத்திரத்தில் ஆசிரியர் கூறிப்போந்தமையால், இச்சூத்திரத்துவரும் 'நால்வர்' என்றது, 'அவ் வணிகரொழிந்த நால்வரென்றெழுதி அவரை—அந்தணர் அரசர் உழு துண்ணும் வேளாளர், உழுவித்துண்ணும் வேளாளர் என்று குறித்தனர் இவருள் உழுவித்துண்ணும் வேளாளரைப்பற்றி அவர்கூறுவன வரு மாறு:—"இவர் மண்டிலமாக்களுந் தண்டத்தலைவருமாய்ச் * சோணாட்டுப் பிடவூரும் அழுந்தூரும் நாங்கூரும் நாவூரும் ஆலஞ்சேரியும் பெருஞ் சிக்கலும் வல்லமுங் கிழாரும் முதலிய பதியிற்றோன்றி வேளெனவும் அர செனவும் உரிமையெய்தினோரும் குறுமுடிக் குடிப்பிறந்தோர் முதலியோரு மாய் முடியுடைவேந்தர்க்கு மகட்கொடைக்குரிய வேளாளராம். உருவப் பஃறேர் இளஞ்சேட்சென்னி அழுந்தூர்வேளிடை மகட்கோடலும் அவன் மகனாகிய கரிகாற்பெருவளத்தான் நாங்கூர்வேளிடை மகட்கோடலும் கூறுவர்" (௩௦) என்பது. இவ்வேளாளர் இங்ஙனம் அரசரைச் சார்ந்து உயர்ந்திருந்தமைபற்றி, அரசர்க்குரிய திறமெல்லாவற்றினும் இவர் பிரிதற் குரியராயினரென்பது "மன்னர் பாங்கிற் பின்னோ ராகுப" என்ற அடுத்த சூத்திரவுரையாற் றெரியவருகின்றது. இங்ஙனம், உயர்வேளாளர் என நான்காம்வருணத்தவரில் ஒருசாராரைப் பிரித்து அவர்க்கு அரசர்க் குரிய வரிசைகளை உரைகாரர் கூறுதலால், முற்காலத்தே அவர்க்கு நாட்டி

* உடன்போக்கும் பாலையாகியபிரிவேயாமென்பர் நச யர் (பக்-௩௧.)

† இளம்பூரணர் "மேவிய சிறப்பி னேனோர் படிமைய . பிரிவே" என்ற சூத்திரத்துக்கு "தேவர்ப்பூசை முதலாயினவும் மக்களும் முறைமை தப்பியவழித் தப்பாது அறமறிவுசெலுத்தல் காரணமாகவே பொருளாக்குதல் காரணமாகவும் பிரி வுளராப" என்று மொழிப்பெயர் கூறினர் "படிமை என்பது பிரதிமா என்னும் வட மொழிச்சிதைவு, அது தேவர்க்குப் பெயர்ப்பாக நிலைத்திருக்கச் செய்வதெனப்பட்ட தே வர்ப்பெயரானது' என்பது அவர் விசேடவுரை இதனாலறியின், தொல்காப்பிய னார் காலத்தே கோயில்களில் விக்கிரகங்கள் வணங்கப்பட்டுவந்தமையும் அக் கோயில்களை அரசர் காத்துவந்தமையும் பெறப்படும்,

விருந்த பெருமதிப்பு நன்கு வெளியாகத்தக்கது. வேளாளரது ஆதி வரலாற்றையும் அவரது பழம் பெருமைகளையும் "வேளிர் வரலாறு" என்ற நூலில், யானும் விரித்தெழுதியுள்ளேன்.

இனி, ஓதற்குப் பிரியும் பிரிவில், அந்தணர் அரசர் வணிகரென்ற மூவரும் வேதங்களும் வேதத்துப் பிறந்த வடநூல்களும் கற்றற்குரியரென்பதும், உயர்ந்த வேளாளர் அகத்தியமுதலிய தமிழ் நூல்களைக் கற்றற்குரியரென்பதும் "உயர்ந்தோர்க்குரிய ஓத்தினான" என்ற சூத்திரத்து உரையால் தெரியலாம். "ஓதற் குரிமை உயர்ந்தோர் மூவர்க்கும்—அல்லாத கல்வி எல்லார்க்கும் உரித்தே" என்றார் பேராசிரியர். இப்பிரிவு, தலைவனது தலைமையும் வரைந்துகொண்டபின் அல்லது நிகழ்வதன்றென்பர் பேராசிரியர் (திருக்கோ. 20அ.) இளங்களவியலுரைகாரர்—ஓதல், காவல், பகைதணிவினை, வேந்தர்க்குற்றுழி (உதவி), பொருள், பரத்தை எனப் பிரிவாறுகூறி, இவற்றுள் ஓதலை அந்தணர் அரசர்க்கும், காவலை அரசர்க்கும், தூது பரத்தையிற் பிரிவுகளை நால்வர்க்கும், வேந்தர்க்குற்றுழி பொருட்பிரிவுகளை வணிகர் வேளாளர்க்கும் உரிமைப்படுத்தினர். (சூத். 25—26)*. இவற்றுள் பரத்தையிற்பிரிவு எல்லார்க்கும் உண்டென்று தொல்காப்பியர்க்கும் ஒக்குமென்பது "பரத்தை வாயில் நால்வர்க்கும் உரித்தே" (224) என்னுஞ் சூத்திரவுரையாற் பெறப்படும். நாற்கவிராச நம்பியார் காவற்பிரிவு—அறப்புறங் (தாபஸதானம்) காவல், நாடுகாவல் என இருதிறப்படுமென்றும், முன்னது எல்லார்க்கும், பின்னது அரசர்க்கும் உரியவென்றும், (42—3) [illegible] அரசப்பெற்றோராயின வணிகரும் சூத்திரரும் தூதிற்குப் பிரிவரெனவும், வேந்தர்க்குதவியாகப் பிரியும் பிரிவு அந்தணரொழிந்த மூவர்க்கும் உரித்தெனவும், பரத்தையிற்பிரிவும் பொருள்வயிற்பிரிவும் நால்வர்க்கும் ஒத்த உரியவெனவும், இப்பிரிவுகளில் ஓதல், காவல், தூது போன்றொழிந்த ஒழிந்தவை, ஐந்துநிலத்துமக்களுள் தலைவராயுள்ளவர்க்கும்† உரியவாம்

---

* இப்பிரிவுகளைப்பற்றிய செய்திகள் [illegible] 35-ஆம் சூத்திரவுரையுள் இறையனாரகப்பொருளுரைகாரர் [illegible] அறியத்தக்கது.

† இக்கூற்றும், குறவர், ஆயர், மறவர், கிழார், பரதவர் முதலிய ஐந்திணை மக்களும் தனித்தமிழரே எனத் துணைத்தும்.

எனவும் கூறுவர். இவற்றால், பிரிவுவகைகளை உரிமைப்படுத்துவதில், பின்புலவரோர் தொல்காப்பியனார் கருத்தோடு சிறிது வேறுபாடுகொண்டிருந்தமை புலப்படும்.

இனி, ஓதல் தூது பொருட்பிரிவுகளிடத்தும், பலவாறு சூழ்ந்து போர்குறித்துநிற்கும் பாசறையிடத்தும், தலைவி தலைவனுடன்செல்லுதல் பண்டை வழக்கமின்மையால், அங்ஙனம் புலனெறிவழக்குச் செய்தலில்லை.* இதனை "முந்நீர் வழக்கம் மகடூஉவொ டில்லை" (௩௪) "எண்ணரும் பாசறைப் பெண்ணொடு புணரார்" (௧௭௫) என்ற சூத்திரங்களா லுணர்க. இவற்றுள் "முந்நீர்வழக்கம்" என்பதற்கு, 'பொருட்பிரிவுக்காகக் கடலின்மேல் மரக்கலத்திற் செல்லுதல் மகடூஉவொடு இல்லை' என்று பொருள்கூறி, ஏனைய, காலிற் (தரையிற்) பிரியுமிடத்துத் தலைவியுடன் சேறலுண்டென்று தாற்பரியங் கூறுவர் ஒருசாரார் † இங்ஙனங் கூறுமிடத்து, பொருட்பிரிவொழிய ஏனைப்பிரிவுகளில் மனைவியருடன் செல்லலாம் என்பது பெறப்படுமென்றும், அவ்வாறு மனைவியருடன் சென்றதாக மரபில்லையென்றும், ஆகவே "முந்நீர்வழக்கம்" என்பதற்கு—பெண்ணொடு செல்லத்தகாத ஓதல், தூது, பொருள் என்னும் மூன்று நீண்மையான செலவு என்று பொருள்கொள்ளுதலே ஆசிரியர்கருத்தாமென்றும் நச்சினார்க்கினியர் பொருள் கூறினர். பொருள்வயிற்பிரிவு—கலத்திற் பிரிதல், காலிற்பிரிதல் என இருபகுதிப்படும்; 'கலத்தினுங் காலினுந் தருவன ரீட்ட' என்று இளங்கோவடிகளும் (சிலப் 2 7) கலத்திற்பிரிவு—வணிகர்க்கு, காலிற்பிரிவு—மற்றை மூவர்க்கும் உரித்தென்பது "இருவகைப்பிரிவும்" (௩௭) என்ற சூத்திரவுரைநோக்கி உணர்க. இனித் தலைமக்களையன்றி, அவர்க்கு அடிமையானவர் ஏவல்செய்வோர் இவர்களைப் பாடுமிடத்து, பெண்ணொடு சென்றாராகக் கூறுதலுமுண்டென்பர் (௧௭௯)

இனி "வேண்டிய கலவி யாண்டுமூன் றிறவாது". (௧௮௮) என்று ஆசிரியர் கூறுதலால், கலவியின்பொருட்டுப் பிரியும் பிரிவு, மூன்றாண்டுக்கு மேற்படக்கூடாதென்பது, பழையவிதியாகத் தெரிகின்றது. நச்சினார்க்கினியர், இச்சூத்திரத்துக்குத் தத்துவப்பொருளொன்றை இட்டுப் படுத்துக் கூறினாரெனினும், வழிநூல்செய்த நம்பியார்கொள்கைப்படி (௮௯).

* நாட்டுக்கோட்டைவணிகருள், பொருட்பிரிவின் மகளிரை உடனழைத்துச் செல்வது, பெரிதும் தடுக்கப்பட்டிருத்தலுங் காண்க.

† தொல்-அகத்-37-இளம்.

மூன்றுண்டென்பதே பொருத்தமாகும். இப்பிரிவுகளை, தூது, பொருள் பற்றியபிரிவுகள், ஓராண்டுக்குள்ளாதல் வேண்டுமென்று கூறப்பட்டுள்ளது (கஅக-கூ0)* வடநூலார், முதற்பிரிவுக்கு ஆறாண்டும், அறப்புறங்காவற்கு எட்டாண்டும் கூறுவர் (மனு கூ அக, அ-எகூ)*. இனி, வேட்டைமேற்சேறல், நாடுகாணச்சேறல் முதலியவற்றைப் பாலையொழுக்கமாகக்கொண்டு புலனெறிவழக்கஞ் செய்தல் கூடாதென்பர் (பக சக)*. இங்ஙனமாகப் பாலையொழுக்கத்தை ஆசிரியர் பலபடியாகவும் விரித்து, மற்றவற்றினும் சிறப்பாகக் கூறுதலை ஆராயுமிடத்து, இவ்வொழுக்கந் தமிழ்ப் புலனெறிவழக்கிலே பெருமதிப்புப் பெற்றிருந்தமை விளங்கும். "பாலை பெருவரவிற்றாயத் தொகைநூலுள் வருமாறுபோல, மற்றைய பொருள் சிறுவரவிற்றாய தொகைகளில்" என நச்சினார்க்கினியரும், அகப்பொருள் புறப்பொருள்களிலே அதிகமாகக் கூறப்படுவதென்று குறிப்பிடுதலும் காண்க (பக கநர)*. இப்பிரிவுகளைப் பற்றி ஆசிரியர் கூறிப்போந்தவை வடநூல்வழக்குப் பொருந்தாமையால், தமிழ்நாட்டுப் புலவர்முறைப்படி வழங்கிவந்த தனியொழுக்கங்களாகவே கருதத்தக்கன.

அகப்பாட்டுக்களில் அமைதற்குரிய பொருள்கள்

இதுகாறும் சிறப்புடைக் காமமாகிய ஐந்திணையின் இயல்புகளை, தொல்காப்பியனார் கூறியமுறையே, ஆராய்ந்தோம். ஐந்திணைபற்றி எழுந்த பழம் பாடல்களிலே, ஐந்திணைகளுக்குமுரிய முதல் கரு உரிப் பொருள்கள் விசேடமாக அமைந்திருத்தலைப் பெரும்பாலும் காணலாம். இவற்றுள், முதற்பொருளினுங் கருப்பொருளும், கருப்பொருளினும் உரிப்பொருளும் சிறப்புடையன. அதனால், அகப்பொருள்பற்றிய பாடல்களில் உரிப்பொருளாகிய புணர்தல் பிரிதல் முதலிய ஒழுக்கங்கள் இல்லாமற் பாடப்படுமாயின், அப்பாட்டு பொருட்பயனில்லாததாகக் கருதப்படுமென்றும், ஏனைய முதற் கருப்பொருள் அமைந்ததென்றும், மூன்றுபொருள்களுமே ஒருபாட்டுள் அமைந்து பாடப்படுமேல், அது விளக்கமுறுதற்குரியதாமென்பது உணர்க. ஆனால் செய்யுள்வழக்கிலன்றி உலகவழக்கிலாயின், மேற்கூறியபடியல்லாது கலந்து தனியாகவும் வருமென்பர். உதாரணமாக அடியில் வரும் வெண்பாவைக் காண்க.

"முல்லை நறுமலர் ஊதி யிருந்ததுமாண்
செல்சார் வுடைத்தாக நின்றது—நல்லாய்நம்
பிரியாருமில் நெஞ்சினே மாகி யுறைவேமை
யீரும் இருண்மாலை வந்து" —(ஐந்திணையைம்பது-கூ)

இது, பருவங்கண்டு வருந்திய கிழத்திக்குத் தோழி கூறியது. இதன் கருத்து:— "வண்டுகள் முல்லைமலரை ஊதும்படி இருண்டுவரும் இம் மாலைக்காலமானது, கணவனோடு கூடிய மகளிர்க்கு இன்பஞ்செய்வதாயினும், அவரைப் பிரிந்துறைகின்ற நமக்குத் துன்பந் தருகின்றது" என்பதாம். இப்பாட்டுள், கணவனைப் பிரிந்து தலைவி தனித்துறைதல் கூறுதலால் முல்லைத் திணையின் உரிப்பொருளும், முல்லைப்பூ வருதலால் அதன் கருப்பொருளும், மாலைப்பொழுது சொல்லுதலால் முதற்பொருளும் வந்து, அகப்பொருள்வழக்கிற்கு அமைந்திருந்தவாறு காண்க. இங்ஙனமே, நற்றிணை முதலிய அகப்பொருள் நூல்களில்வரும் பாடல்கள் ஆராய்ந்துகொள்ளற்பாலன. இவ்வாறு, முதல் கரு உரிப்பொருட்பகுதியுடைய முல்லை குறிஞ்சி முதலிய ஐந்திணை விகற்பங்களே, அகத்திணையிற் கூறப்பட்ட பொருள்களாகும். ஆகவே, களவு கற்பென்ற கைகோளிரண்டும் இவ்வைந்திணையிடமே நிகழ்வன என்றுணர்க. "அளவி லின்பத் தைந்திணை மருங்கிற் களவு கற்பெனவிரு கைகோள் வழங்கும்" என்றார் நம்பியாரும்.

III. பெருந்திணை.

பெருந்திணை என்பது பொருந்தாக்காமம். அஃதாவது, ஒருவன் ஒருத்தியிடங் கழிகாமத்தனாகி அவளை அடையப்பெறாது, மடலேறுதல் வரைபாய்தல் முதலியவற்றால் தன்னைமாய்த்துக்கொள்ள முயலுதலும், தனக்கு இளையளாகாது ஒப்பும் மூப்புமுடைய பருவத்தாளைக் கூடுதலும், காமமிகுதியால் ஒருத்தியை எதிர்ப்பட்டு அவள் வழித் திறப்புணர்தலும் ஆகும் ([illegible]) அன்றியும், நல்லவனது பருவமுதிர்ச்சியும், இருவரும் முதிர்ந்தபருவத்தில் அறநாடாது காமநுகர்தலும், நம்பியகப்பொருளில் "அகன்றுழிக் கலங்கல்" (   ) முதலாகக் கூறப்பட்டனவும் இப்பெருந்திணைப்பாற்படுவன.

மடலேற்றம் இப்பெருந்திணைவகையில், மடலேறுதலும் ஒன்றென்பது, "ஏறியமடற்றிறம்" எனா ஆசிரியர் கூறுதலால் வெளிப்படும். இது, பழைய புலவர் பாடிவரும் பண்டைத் தமிழ்வழக்கங்களுள் ஒன்றாகும். பிற்காலத்தாரும் "மடல்" என்றொருவகைப் பிரபந்தத்தைக் கூறுவர் (தொல்-அக-சூ-[illegible]). தஞ்சைவாணன் கோவையுரைகாரர், இம்மடற்செய்தி பற்றிக் கூறியவை இங்கு முழுதும் அறியத்தக்கன:—"மடலேறலாவது, தலைவன் ஒவ்வாக் காமத்தால்,

பனிக்கதக்காற் குறிஞ்சியும், பனைத்[illegible] வண்டில் முத லானவுஞ் செய்து, அகத்திணையிற் போலே[illegible] திகம பாஜய் உடலெலகுர் [illegible] றூனே நீடிக் கிழியின் தலைப்புறத்தில் [illegible] வரைந்து[8] கைப்பிடித்து [illegible] அகக்கிழி மேற் பார்வையுஞ் [illegible] யணர் வின்றி ஆவூர்[illegible] வெயில் சாற் றால் [illegible] ‘மடலே யு கியோ!’ [illegible] இளைத்தாரு யின் அரசனுக்கு [illegible] கைப்பற் றது ‘மடலேறி’ [illegible] ருக்கு இ[illegible] யிலே ஏற அவ்வடத்தைத் வீதியில் [illegible] போந்து, பனைக்கருகத்து [illegible] பிரியத்தோன றின அப்போது [illegible] இத்தகைக்கண் டிழி அவனைக் [illegible] வாழக் கொனறாணாக்” (பக-ஙசக) [illegible]

இவவாறு, தந்தைவானைகோ[illegible] உரைகாரர் கூறிய [illegible]னைப் படியே மடலேறத்தக்க[illegible] தானைடக் [illegible]நாயினும் “[illegible] மாவென வேறுவர் [illegible]” ([illegible]) “[illegible] யன் மாமடல் [illegible] பனிந்து பிறர் [illegible]—கொகனி னியலவுத் தாந்தைத் கொல்லோ” (குறுந. [illegible]) என்பன முதலியவற்றால், சிலபாகம், முன்னூலவழக்குப் பெறுதல் காணலாம். கலித்தொகையுள் நெய்தற்கலி ௫௧, ௫௨, ௫௪-ம் பாடல்களிலும் குறுந்தொகை [illegible] கள௱, கஅ௨, ௨அ௬-ம் பாடல்களிலும், இப்படலேறத்தின் வரலாறு நன்கு விளக்கப்பட்டிருத்தலுங் காணலாம் [illegible] திருமங்கை மன்னன் [illegible]னடையில்

8 “கழிகின்ற வென்னை [illegible] கிழியொன்ற நாடியெழுதிக்கைக் கொண்டு” (திருக்கோ. [illegible]) என்பதனால், தலைவன் தன்னையும் தலைவியையும் கிழியில் எழுதிக்கொள்ளுதல் பெறப்படும்.

வியாக்யானம் எழுதிய பேராசிரியரான ஸ்ரீ பெரியவாச்சான்பிள்ளை, இம்மடலேற்றத்தின் தாற்பரியத்தைச் சங்க்ரஹித்து அடியில் வருமாறு எழுதுவர்:—"மடலேறுகைதான, உள்ளதொன்றைக் குளியாதே உகந்த விஷயத்தை ஒரு படத்திலே விலிகித்து (எழுதி) 'அதனைக்கொண்டு திரிகையும், அறவிளைந்தால் அதன் காற்கிடையிலே விழுகையும், விழுந்தால் அங்ஙனே செல்லரிக்கக் கிடக்கையும், அங்ஙனே முடிக்கையுமாம்; இத்தால் பிரயோசனம் என்னென்னின்—அவன் (திருமால்) கேட்குமென்கை, இலக்கியாகில இது தானே பிரயோஜனமாகை"—என்பது. இதனால், ஆரிடமக்களூர் விரும்பினபெற இயலாவிடத்துச் செய்துகொள்ளும் பிராயோபவேசம்* போல, இம்மடலேற்றமும் தமிழ்நாட்டார் முன்னாளில் வழங்கி வந்த தற்கொலை முறை என்பதாம்.† அதற்குத் 'மடல்மா' கருவியமைப்பும் தெரிகின்றன. ஆதலால், இம்முறை, தாம் விரும்பிய பெண்ணை அடையப்பெறாதவிடத்து மட்டுமே தமிழ் நூல்களில் வழங்குவதன்றி வேறிடங்களில் நிகழ்வதாகக் கூறப்படுவது இல்லை. இங்ஙனம் மடலூர்வதானது ஆடவர் மட்டுமே செயற்குரியதன்றிப் பெண்கள் எந்நிலையினும் செய்யத்தக்கதன்றென்பதும், அதனால் அங்ஙனம் புனைநெறிவழக்குஞ் செய்யக்கூடாதென்றும் தொல்காப்பியர் விதிப்பர் (சூ. 35). "கடலன்ன காமம் உழந்து மடலேறாப் பெண்ணின் பெருந்தக்கதில்" என்ற வள்ளுவனாரும் இவ்விதியைக் குறிப்பித்தல் காணலாம். ஆயின், திருமங்கை மன்னன் தாமருளிய மடல்களில், பெண்ணொருத்தி திருமாலைக் 'காமுற்று மடலூர்வதாகப் பாடினாராதலால், அதற்குப் போகமென்னை யென்னின்;—அப் பெண், மடல் எறியதாகக் கூறாது எழுவேனென்ற தன்மையாதலின், இது பெருந்திணைக்குரிய மடலேற்றமன்றிக் கைக்கிளையின்பாற்படும்

---

* இதனை 'வடக்கிருத்தல்' எனத் தமிழ்நூல்கள் கூறும் (புறநானூறு பார்க்க)

† நீலகிரிமலைவாணரில் படகர் (Badagar) என்ற சாதியாரில், இளைஞனொருவன், தான் காதலிக்கும் பெண்ணை அடையக்கூடாமல் நேருமாயின், 'அவளை எனக்குத் தாராவிடின் தற்கொலைபுரிந்து சாவேன்' என்று சபதஞ்செய்து அதனைப் பலரறியவும் அறிவித்து முயல்வதும், அம்முயற்சியில் அவன் பெரும்பாலும் வெற்றியே பெறுவதும் இன்றும் வழக்கமென்பர் (E Thurston's Ethnographic Notes in S India Page 21) மடலேற்றமும் தற்கொலையே என்பது, இச்சான்றோடு 'உரைபாய்'தலையும் சேர்த்து உரைகள் கூறுதலாலும் அறியலாகும்

மென்று கூறுவர். (சூத்-௩௫)* பன்னிருபாட்டியலுடையார், மகளிர் மடலேறாரென்றும், ஆனால் கடவுளரைத் தலைவராகவைத்துப் பாடுமிடத்து அவர் மடலேறுவதாகக் கூறப்படுமென்றும் இம்மட்டு இலக்கணங் கூறுவர். இதனை "மடன்மாப் பெண்டிர் ஏறார் ஏறுவர் கடவுளர் தலைவராய்வருங் காலை" "கடவுளர் மேற்றே கன்னிகை மடலே" (உசு ௩-௬) என்பவற்றால் அறிக. இதனால், பெண்ணொருத்தி ஏறுவதாக ஆழ்வார் பாடியது பிற்பட்ட இலக்கணமுறைக்குப் பொருந்துவதெனலாம். மகளிர்க்கு மடலேறும்வழக்கில்லை என்பதை, ஆழ்வாரே பெரியதிருமடலில,

" ... காமத்தின்
மன்னும் வழிமுறையே நிற்றும்நாம் மானோக்கின்
அன்ன நடையார் அலரேச ஆடவர்மேல்
மன்னு மடலூரார் என்பதோர் வாசகமும்
தென்னுரையிற் கேட்டறிவ துண்டதனை யாம்தெளியோம்
மன்னும் வடநெறியே வேண்டினோம்"

எனப் பெண்ணின் கூற்றிலமைத்து அருளிச்செய்தலுட் கொண்டு நோக்கற்பாலது.

பெருந்திணையின் மற்றைப் பகுதிகள்

இனி, ஆரிய மணங்களுள், பிரமம் பிராசாபத்தியம் ஆரிடம் தெய்வம் என்ற நான்கும் இப்பெருந்திணைப் பாற்படுமென்பது "பின்னர் நான்கும் பெருந்திணை பெறுமே" (௧௦௫) என்னும் ஆசிரியர்கூற்றால் அறியத்தக்கது. இவற்றை இங்ஙனம் கூறியதற்கு, நச்சினார்க்கினியர், "இந்நான்கும் ஒருதலைக் காமம்பற்றி நிகழாமையானும், ஒருவனோடு ஒருத்தியை எதிர் நிறுவி, அவருடம்பாட்டொடு புணர்க்குங் கந்தருவம் அன்மையானும், அவற்றின் வேறாகிய பெருந்திணையாம்" என்று காரணங் கூறுவர்.† இப்பெருந

* "கனவினால் ஞாயிறே காட்டாய்நீ யாயிற்-பனையீன்ற மாவூர்ந் தவன் வரக் காமன்-கணையிரப்பேன் காலபுலவிக் கொண்டு" (147-58-60) எனக் கலித்தொகையில் வரும் பெண்பால் மடற்கும் இதுவே கொள்க.

† "பெருந்திணை, நடுவணைந்திணையாகிய ஒத்தகாமத்தின் மிக்குங் குறைந்தும் வருதலானும், எண்வகை மணத்தினும் பிரமம் பிராசாபத்தியம் ஆரிடம் தெய்வமென்பன அத்திணைப்பாற்படுதலானும், இந்நான்கும்ஙனமும் மேன்மக்கள் மாட்டு நிகழ்தலானும் இவை உலகினுட் பெருவழக்கெனப் பயின்றுவருத லானும் அது பெருந்திணை எனக் கூறப்பட்டது" என்பர் இளம்பூரணர் (தொல். அகத். 1, உரை.)

திணையும், முதலிற் கூறிய ஒருதலைக் காமமாகிய கைக்கிளையும்—ஐந்திணையாகிய இன்பவொழுக்கம்போலச்—சிறப்புடையனவாகக் கொள்ளப்பட்டிலவேனும் அகப்பொருட்கு உரியனவாகக்கொண்டு ஆசிரியரால் தழுவப்பட்டன (பக்.) பேராசிரியர் இவற்றை அகத்தைச் சார்ந்தபுறம் என்பர். (திருக்கோ. ௪ உரை) நம்பியாரும் இக்கைக்கிளை பெருந்திணைகளை அகமென்று பகுத்துக் கூறுதல் காண்க (௨௪ ௬). இனி, ஐந்திணைக்கும் நிலமும் பொழுதும் மக்களும் வகுத்தாற்போல, இக்கைக்கிளை பெருந்திணைகட்குக் கூறாது, எல்லா நிலமும் காலமும் இவற்றுக்கு வழங்குமென்றும் (௬௯-௭௦), பிறர்க்கு அடிமைகளாயுள்ளாரையும், ஏவல்செய்வாரையும் தலைமக்களாகாமைத்துப் பிரித்திட்டது, அது சிறப்புடைக்காமத்திற் சேராமையால், இக்கைக்கிளை பெருந்திணைகளைச் சார்ந்தனவாகக் கொள்ளப்படுமென்று ஆசிரியர் கூறுவர் (௨௬). இனி "அடியோர் பாங்கினும் வினைவலர் பாங்கினும்" என்று அவர் கூறுதலால், அக்காலத்து அடிமைவழக்கம் நாட்டிலிருந்தமை பெறப்படுகின்றது. ஏவலாளரை "வினைவலர்பாங்கு" என வேறு பிரித்தமையின், 'அடியோர்' என்பது விற்றுக்கொள்ளற்குரிய அடிமைகளையே குறிப்பதாதல்வேண்டும்.

அகப்பொருட்பாட்டுக்குரிய தலைமக்கள்

இனி, மேலே கூறிப்போந்த எழுதிணையையும்பற்றிப் பாடுவோர் தவிர்த்தற்குரிய மரபுகளுட் சிலவும் ஆசிரியர் கூறுகின்றார். ஐந்திணைபற்றிப் பாடும் செய்யுட்களில், தலைமக்கள் பெயரை வைத்துக் கூறாது, திணைப்பெயர்களாக முன்குறித்த—வெற்பன், துறைவன், கொடிச்சி, கிழத்தி என்ற பொதுப்பெயர்களாற் கூறவேண்டுமேயன்றி, அத்தலைமக்களுடைய இயற்பெயரைச் சுட்டிக் கூறிச் செய்யுள்செய்தல்கூடாதென்றும், இயற்பெயரைச் சுட்டிக்கூறின் அஃது அகமாகாது புறமாம் என்றும், ஆனாற் கைக்கிளை பெருந்திணைகள் சுட்டியொருவர்பெயர் கொண்டும், கொள்ளாதும் வருமென்றும் ஆசிரியரால் விதிக்கப்படுகின்றன. இவ்வாறு அகப்பொருட்கு உரியவனாகிய தலைவன்பெயரைத் திணைப்பெயரால் கூறல்வேண்டுமென்ற விதிப்படியே, அகத்தைச் சார்ந்த நற்றிணை குறுந்தொகை கலித்தொகை முதலாய பண்டைநூல்களும், பிற்காலத்துக் கோவைகளும் அமைந்திருத்தல் காணலாம். ஆயின், முற்காலநூல்களிலும் பிற்காலநூல்களிலும் அரசரியற்பெயர் முதலியன கூறப்படுகின்றனவே எனின்—கூறுவேம்; அகப்பாடல்களில் இரண்டுவகைப்பெயர்கள் வழங்குவன:- அவை,

பாட்டுடைத்தலைவன்பெயரும் உரிப்பொருட்டலைவன்பெயருமாம். பாட்டுடைத்தலைவனைக் கோவைத்தலைவன் என்றும், உரிப்பொருட்டலைவனைக் கிளவித்தலைவன் என்றும் கூறுதலுமுண்டு. உதாரணமாக:—

'ஆய்கின்ற தீந்தமிழ் வேந்தன் அரிகேசரியணிவான்
தோய்கின்ற முத்தக் குடைமன்னன் கொல்லியஞ் சூழ்பொழில்வாய்
ஏய்கின்ற வாய்ந்த நிலைபோரி யாமொரு கண்டுள்ளம்
தேய்கின்ற தென்ப தழகிய தன்மையர் சிலம்பனுக்கே"

(இறையனாரகப் பொருள் மேற்கோள்)

என்ற பாட்டில், "தமிழ்வேந்தனாகிய அரிகேசரியின் கொல்லிமலைச் சோலையில் ஊரிளங்கொடிபோன்ற பெண்ணொருத்தியைக் கண்டு தன்னெஞ்சம் வருந்துகின்றது என்று சொல்லுஞ் சிலம்பனுக்கு ஆயமுய்ந்ததோ" என்பதாகத், தலைவன் கூற்றைத் தோழி சொல்லியதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இதனுள், அரிகேசரி என்பவன் பாண்டியப்பெயர், பாட்டுடைத் தலைவன் அவனே. சோலைக்குத் தலைவன் யார் என்று சொல்லாமல் என்னை? அவன் அரிகேசரி, அந்நாட்டுள்ள கொல்லிமலைக்குரியதாகக் கூறாது, அதனைச் சேரனாட்டுக் கொல்லிமலை, தலைவிக்கு விசேடமாகப் பெருபுலமை தன்னை அறிவிக்க அரசனைச் சிறப்பித்தலால் என்க. ஆயினும், அப்பெயர்களை வருந்தியவனான சிலம்பன் என்ற இயற்பெயரால் வேறு கூறப்படவில்லை. இங்கு உரிப்பொருள் அல்லது கிளவித் தலைவன்பெயர் கூறப்படாமையால், பாட்டுடைத்தலைவனாகிய பாண்டியனையே உரிப்பொருள் தலைவனாகக் கிளவித் தலைவனாகவைத்துச் செய்யுட் செய்யப்பட்டது. அங்ஙனம், அகப்பொருட்குரியதாகாது புறப்பொருட்குரியதாம் என்னும் மயக்கம் தோன்றாமல் இவ்வாறு விளக்க அகத்திணையியலில் இருந்திருக்குமாறு (5) "மெய்ப் பெயர் மருங்கிற் கூறுதல் வரைவே" என்னும் புறத்திணையியற் சூத்திரத்துக்கும் (அதன்) உரைக்கண் ஆசிரியர்.

அகப்பொருட்குரிய பாக்கள்

இவ்வாறு விதிக்கப்பட்ட அகப்பாக்களைப், பாட்டின் காலத்தும், எல்லாப் பாக்களிலும் அமைந்து பாடப்படாததாகத் தெரிகின்றது. அதனாலேயே, இப் புலனெறிவழக்கம் கலிப்பா பரிபாடல் என்ற இரண்டுவகைச் செய்யுள்

'சூரியநவாசி' என்பது பிறகாலத்துக்கு

களுக்கே உரியதென்று ஆசிரியர் நியமிக்கின்றனர். இதனை "நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும்—பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம்—கலியே பரிபாட் டாயிரு மருங்கினும்—உரிய தாகு மென்மனார் புலவர்" என்ற சூத்திரத்தால் உணர்க. பரிபாடல்* இப்பகுதிபற்றி நிகழ்தல், செய்யுளியலில், "காமங் கண்ணிய நிலைமைத் தாகும்" எனப்படுதலானும் உணரப்படும் (கடுகூ) இதனால் ஆசிரியர் காலத்து எல்லாப்பாக்களினும் அகப்பொருள் அதிகமாக வழங்கு மை தெரியலாம். ஆனால், தொல்காப்பியர்க்குப் பிறபட்டு இவ்வரையறையில்லாமற்போயிற்றென்பது, கடைச் சங்கத்து நூல்களிற் கலித்தொகை நீங்க ஒழிந்தனவும் பிறபட்ட நூல்களும், ஆசிரியப் வெண்பா வஞ்சிப்பாக்களில் அமைக்கப்பட்டிருத்தலால் உணரப்படுகின்றது. நச்சினார்க்கினியர், இப்பாக்கள் அகம் புறமிரண்டற்கும் பொதுவாம் என்று பிற்காலத்து நேர்ந்த மாறுபாட்டை உரையிற் கொண்டு அமைப்பர்.

மேற்கூறிய போந்தவாற்றால், பண்டைத்தமிழ்மக்கள் புலனெறி வழக்கஞ் செய்தற்குப் பகுத்துக்கொண்ட கைக்கிளை ஐந்திணை பெருந்திணை என்ற காமப்பகுதிகளின் வரலாறுகள் நன்குவெளியாகும். இவ்வெழுதிணை பற்றியும் கூறற்குரிய வேறுசில விதிகளும் உள்ளனவாயினும், முக்கியமாகத் தெரிந்துகொள்ளத்தகும் பொதுவிதிகள், முற்கூறியனவே. ஏனையவற்றில், ஏற்பன உரிய விடங்களில் உணர்த்தப்படும். இனி, இவ்வெழுதிணைப் பொதுவிதிகட்கெல்லாம் மேற்கோட்செய்யுட்கள் எழுதுவதாயின், இவ்வாராய்ச்சி பெருகிவிடுமென்றஞ்சி உரைநோக்கி உணருமாறு விடப்பட்டன.

அகப்பொருளின் பெருமை

இவ்வெழுதிணைகளையும் பற்றிப் பாடிவந்த வழக்கம் தொல்காப்பியனார்க்கு முற்பட்ட காலத்தே பெருகி வழங்கியதாதல் வேண்டுமென்பது, 'முந்து நூல்கண்டு முறைப்பட வெண்ணிப் புலந்தொகுத்தோன்' என இவ்வாசிரியர் கூறப்படுதலால் அறியலாகும். அங்ஙனமே தொல்காப்பியர்க்குப் பிற்காலத்தும் அவரிட்ட ஆணைவழியே நூல்கள் பாடப்பட்டுப் பெருகியிருந்தமை

* இப்போது, ஒருங்கு பிற கிடைத்த பாடல்கள், டாக்டர் சாமிநாதையரவர்களால் அச்சிடப்பட்டுள்ளன.

"நற்றிணை நல்ல குறுந்தொகை ஐங்குறுநூ
றொத்த பதிற்றுப்பத்து ஓங்கு பரிபாடல்
கற்றறிந்தார் ஏத்துங் கலியே அகம்புறமென்று
இத்திறத்த எட்டுத் தொகை"

என்று எண்ணப்பட்ட பழைய தொகைநூல்கள் எட்டில், புறம் பதிற்றுப்பத்து ஒழிந்தனவும், பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களிற் பலவும், பத்துப்பாட்டிற் சிலவும்—இவ்வகத்திணை பற்றி அமைந்தனவேயாம். இவை பெரும்பான்மை குறிஞ்சி முல்லை பாலை மருதம் நெய்தல் என்னும் ஐந்திணையும் — அத்திணைமுறையாக அன்றி வேறு திணைமுறையாக வைத்துக் கூறுவன. நச்சினார்க்கினியரும், "தொகைநூல்களிலும் கீழ்க்கணக்கிலும் இம்முறை மயங்கிவரக் கோத்தவாறு உணர்க" என்றார் (பக்-க0). இவற்றுள் நற்றிணை முதலிய தொகைநூல்கள், ஒருவரானன்றிப் புலவர் பலரால் பாடப்பட்டனவாம். அஃதாவது— ஒவ்வோர்காலத்து ஒவ்வொரு திணைவிகற்பத்தைப் பற்றிப் புலவர் பாடிப் போந்த செய்யுட்கள், பிற்காலத்தொருவரால் திரட்டப்பெற்று முறைப்படி கோக்கப்பட்டன என்பதாம். இங்ஙனம் அகப்பொருளை விஷயமாகக் கொண்டு; தம்மையாண்டுவந்த அரசர் முதலியவரைப் பாட்டுடைத் தலைவராகக்கொண்டு பாடும் வழக்கம், முன்னாளிற் றமிழ்மக்களாற் பெரிதும் மதிக்கப்பட்டுவந்தது. ஒவ்வொரு திணையின் முதல் கரு உரிப்பொருள்களின் இயற்கைச் சிறப்புக்களை எடுத்துவிளக்கி அழகாகப்பாடிவந்த அருமைபற்றிப் பண்டைப் புலவர்கள், பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ, பாலைக் கௌதமனார், மருதனிளநாகனார், நெய்தற் கார்க்கியன், வெறி பாடிய காமக்கண்ணியார், மடல்பாடிய மாதங்கீரன் என்றிவ்வாறு அத்திணைத் துறைப்பெயர்களாற் சிறப்பித்து வழங்கப்படுவாராயினர். அன்றியும், பண்டைநாளில் அகப்பொருளிலக்கணங்களை அறிந்திருந்தமை, புலமைக்கே பேரழகாகவும் முன்னோரால் கருதப்பட்டிருந்தது. கடைச் சங்கநாளில் ஒருகாலத்தே பொருளிலக்கண மறிந்த புலவர் கிடையாமற் பாண்டியன் புடைபட்டுக் கவன்றபோது "என்னை? எழுத்துஞ் சொல்லும் ஆராய்வது பொருளதிகாரத்தின் பொருட்டன்றே? பொருளதிகாரம் பெறேமேல் இவை பெற்றும் பெற்றிலேம்" என அவ்வரசன் கூறினனென்றும், அக்காலத்தே இறையனார் முன்னின்று அவன் கவற்சிநீங்கப் பொருளிலக்கணமொன்றை அருளிச்செய்ய, அதற்குப் புலவரைக்கொண்டு அவன் பொருள்கண்டனனென்றும் கேட்கப்

படுஞ் செய்தி, [illegible] பலவாகவிருந்த [illegible] புலவர் தம் [illegible] அகத் திணைத் துறைகளையே [illegible] முத [illegible] வந்தமையால், [illegible] ஆகிய வரசனுடைய [illegible] என்பது. [illegible] புலமைத் திருவள்ளுவ [illegible] பொருந்தக் கூறிச்செல்வ [illegible] பெருமை [illegible] யால், [illegible] செலுத்து [illegible] குரியவா [illegible]

[illegible]

† காமத்துப்பால் [illegible] மை தமிழ்வழக்குப் [illegible] ஆயினும், [illegible] என்ற [illegible] பொருள்பற்றி [illegible] காமத்துப்பால் கூறப்பட்டது [illegible] (1910-ம் வருஷத்தில் வெளிவந்த பதிப்பிக் கப்பட்ட திருக்குறட் பரிமேலழகர் [illegible] பதிப்புள், திருவள் ளுவரைப்பற்றிய குறிப்பு [illegible] பக்கம் பார்க்க.)

வாகிய இன்[illegible]த்துறைகளை [illegible] போன்றவைக் கடவுள் [illegible]டத்துப் புலப்படுத்திய [illegible] திருவாய்மொழி திருவிருத்தம் முதலாய திவ்ய [illegible] ஆகவே, சிற்றின்பத் [illegible] இவ்வகைத்துறை கள [illegible]

II. களவியல்.

[illegible] முறையில், [illegible] புலப்படுத்தற்கு [illegible] இவை [illegible]

களவு [illegible] "[illegible]யின்றி [illegible] குலனும் [illegible] உடையாரா [illegible] வகையால் [illegible]" [illegible] (பெருந்தோள்) [illegible] கொடுப்ப[illegible] [illegible] புணர்ந்த [illegible] களவு போல் [illegible] என்று பெயர்பெற்றதுபோல, உழுவலாம் [illegible] பெயர்பெற்றதென்று கூறுவர் [illegible] "[illegible]" எனவும் [illegible] மணவகைகளுள், [illegible]—கந்தர்வ மணமும் அவர்களிருவ[illegible] கூறுதல்போலத் [illegible] கூறுவது; இதனை,

"[illegible]
[illegible] பொனயாழ்
[illegible]
[illegible] கண்ட கலப்பு"

என்ற வெண்பாவால் உணர்க. இங்ஙனம் தமிழ்மக்களது களவுப்புணர்ச்சியைக் காந்தருவமாகத் தொல்காப்பியனார் கூறினும், தமிழர்க்கு அவ்வொழுக்கம் ஆரியர்களிடத்திருந்து வந்ததெனபது அவர்கருத்தன்று. இதனைக் "காமக்கூட்டங் காணுங்காலை, மறையோர் தேஎத்து மன்றலெட்டனுள்—துறையமை நல்லியாழ்த் துணைமையோ ரியல்பே" என்ற அவர் கூற்றில், 'காமக்கூட்டத்தை ஆராயுமிடத்து அது யாழோர் கந்தருவரது இயல்புடையதாகும்' என்னும் ஒற்றுமையில் வேற்றுமை கூறுதலால் உய்த்தறியலாம். ஆகவே "தமிழ்கூறு நல்லுலகத்து வழக்குஞ் செய்யுளுமே" ஆசிரியர் ஓதினனவெனபதூஉம், ஆரியமணம்பற்றிய செய்திகளை அவர் கூறவந்தவரல்லர் என்பதூஉம் உணர்தக்கன. இவ்வொழுக்கம் தமிழ்வழக்கே என்பதற்குத் திருத்தக்கதேவரும் "இலைபுறங் கண்ட கண்ணியினமி ழியற்கையின்பம்" (காமஞ்சரி—க). "தேவர் பண்ணிய நீடுதொடையின்சுவை—மேவர் தேன்றமிழ் மெய்ப்பொருளாதலின்" (பதுமை-கஅஅ) எனச் சிந்தாமணியிற் கூறுதல் காண்க. யாழோர் கூட்டத்துக்கும் இக் காமக்கூட்டத்துக்குமுள்ள வேறுபாட்டை, நச்சினார்க்கினியர், "கந்தருவர்க்குக் கற்பின்றி அமையவும் பெறும், ஈண்டுக் கற்பின்றிக் களவு அமையா" தென்பதனை விளக்கினார்.

இனித் தமிழொழுக்கமாகிய இக்களவுக்கூட்டம் நான்கு வகையாக முன்னோரப் கூறப்படுகின்றது: அவை— காமப்புணர்ச்சி, இடந்தலைப்பாடு, பாங்கற் கூட்டம், தோழியிற் கூட்டம்—என்பன. ஆசிரியர் இவ்வகைகளை,

"காமப் புணர்ச்சியு மிடந்தலைப் படலும்
பாங்கொடு தழாஅலுந் தோழியிற் புணர்வுமென்
றாங்கநால் வகையினு மடைந்த சார்பொடு
மறையென மொழிதன் மறையோ ராறே"

எனச் செய்யுளியலிற் கூறுவர் (சகூக). இந்நான்கு பெரும்பிரிவுகளே, பலவிகற்பங்களும் பகுதிகளு முடையனவாக விரிந்து, ஒருகதைபோல வந்து முடிகின்றன. இங்ஙனம் முடியுங் களவுவரலாற்றில், பாத்திரங்களாக நின்று கூற்று நிகழ்த்தற்குரியார், அறுவர்: அவர்—பார்ப்பான், பாங்கன், தோழி, செவிலி, தலைவன் தலைவி என்பார் (ருOஉ). இவர்களல்லது இக் களவொழுக்கத்தில் வேறெவரும் பேசுதற்குரியவராக விதிக்கப்பட்டிலர். இவர்களுள்:—

(1) பார்ப்பான—இவன் தலைவனுக்கு இழிவுநேரும் இடங்களிலெல்லாம் நெருங்கி இடித்து உரைக்கிறதற்கும், தலைவற்கு வரும் தீமைகளை நிமித்தங்களால் அறிந்து விலக்குமுபாயங்களைச் சூழ்தற்கும் உரியன். தலைவியும் தலைவனும் உடன்போம்போது, இவன், அவ்விருவரையும் இடைவழியிற்கண்ட செய்திபற்றிச் செவிலி (தலைமகள் தாயரில் ஒருத்தி) முதலியோரால் உசாவவும், இரக்கவும் உரியன் என்றும் கூறுவர்.

(2) பாங்கன—இவன் தலைவனுக்கு உசாத்துணையாகிய தோழன். இவன் பார்ப்பனக்குலத்தவனே என்பர் களவியலுரைகாரர். (பக், ருரு). நச்சினார்க்கினியர் 'இவன் பெரும்பான்மை பார்ப்பானும்' என்பர் (பக் உச௫) நம்பியார், தலைவற்குப் பார்ப்பானும் சூத்திரனுமாக இருவகைப்பாங்கருளரென்றும், இவ்விருவரும் தலைமகற்குரிய உயிர்த்துணைவராக அவர் தந்தையால் அடைக்கலமாகக்கொடுக்கப் பெற்ற உரிமையுடையார் என்றுங் கூறுவர் (க0கூ)

(3) தோழி—இவள் தலைவியின் செவிலித்தாயினுடைய மகள் (கஉரு). இவள், தலைவிக்கு உசாத்துணையாய் நன்மையுந் தீமையும் ஆராய்ந்து, அவட்குவருந் துன்பந்தவிர்த்தற்கு உரியள். இவளை நல்லறிவுவாய்ந்தவளாகச் சொல்லுவர் (உருகூ).

(4) செவிலி—தலைவியைப்பெற்ற தாய்க்குயிர்த்தோழியாய்த் தலைவியின் ஆக்கநோக்கி நல்லறிவும் ஆசாரமும் பெருக அவளை வளர்த்தவள். இவள் பெற்றவளாகிய நற்றாயினும், தலைவியிடம் பெரிதும் அன்பும் அந்தரங்கமும் உடையளாதலால், இக்களவுவரலாற்றிற்குச் சிறந்தவளாய தாய் என்றே சிறப்பித்துக் கூறப்படுவள் (கஉச).

(5) தலைமகன்—இவ்வகவொழுக்கத்துக்குச் சிறப்புடைய தலைவன். இவன் பதினாறாண்டினனாய்ப் பெருமையுமுரனுமுடையனாய் உருவு திரு குலம் குணம் அன்பு அறிவு முதலியவற்றில் ஒப்புயர்வற்ற ஓர் உத்தமபுருடன்.

(6) தலைமகள்—இவ்வகவொழுக்கத்துக்குச் சிறப்புடைய தலைவி: இவள் பன்னீராட்டைப்பிராயத்தளாய், அச்சநாணமடங்களும் (கூ)

செறிவு நிறை அறிவு அருமைகளும் (௨0௬) கொண்டு, உருவு திருமுதலியவற்றால் (௨௭௩) தலைவனோடு ஒத்து விளங்கும் ஓர் உத்தமமாது.

இங்ஙனம் களவுப்பகுதியிற் கூற்று நிகழ்த்துதற்குரியவர்களைச் சுருக்கமாக உணர்ந்து கொள்க.

இவருள், தலைவன், தலைவி, தோழி, பாங்கன் இந்நால்வரும் ஒருவரையொருவர் அழைத்தற்கு, உயர்திணைப் பொதுப் பெயர் ஒன்று ஆசிரியர் கூறுவர். அஃது "எல்லா" என்பது. இச்சொல்லால், தலைவியுந் தோழியும் பெரும்பான்மை தலைவனையும், அத்தலைவன் சிறுபான்மை தலைவியையும் பாங்கனையும் அழைத்துக்கொள்வர் (௨௨0). பிற்காலத்து, 'இச்சொல், எலா, எல்ல, எலுவ எனவும் திரிந்தது.* இனி, அன்னை என்னை எனவும் முறைப்பெயர்களும் இப்புலனெறிவழக்கில் வழங்கும். அன்னை யென்பது தலைவி தோழியையும், தோழி தலைவியையும் அழைக்கும் சொல்லாகவும், என்னை என்பது அவ்விருவருந் தலைவனை விளிக்குஞ் சொல்லாகவும் கொள்வர் (௨௪௬).

தலைவன் தலைவியர்க்கு முறையே பதினாறும் பன்னிரண்டும் பருவ ஆண்டுகளாகக் கூறப்படுதலை, மெய்ப்பாட்டியலிற் "பிறப்பே குடிமை" (௨௭௩) என்ற சூத்திரவுரையிற் காணலாம். இக்களவொழுக்கமானது இரண்டு மாதங்கட்குள் நிகழ்ந்து முடிதற்குரியதென்பது "களவினுட் டவிர்ச்சி வரைவி னீட்டந் திங்க ளிரண்டி னகமென மொழிப" என்ற களவியற் சூத்திரத்தால் அறியற்பாலது. இதனுரைகாரர், "இதனால், ௧௧-ஆண்டும் ௧0-திங்களும் புக்க தலைமகளோடும்,† ௧௫-ஆண்டும் ௧0 திங்களும் புக்க தலைமகனைப்போலும், புணரவேண்டியது என்பது பெற்றாம்; இவளும் இருதிங்கள் களவொழுக்கத்தே ஒழுகப் பன்னிரண்டாட்டைப் பிராயத்தளாம்; அது மக்கட்பேற்றுக்குக் காலம். களவொழுக்கத்துக்குப் பொருந்தாதென விலக்கப்பட்டதாம், ஆசிரியர்களான்" என்பது. இவனும் இவ்விருதிங்கட் களவொழுக்கம் ஒழுகப் பதினாறாட்டைப் பிராயத்தனும்; அஃது ஆண்மை நிலைபெறுங் காலமாக

* செந்தமிழ்நாட்டில் 'எலா' என்று பெண்டிரை அழைத்தல் இன்றுமுள்ள வழக்காம்.

† பேராசிரியரும் இவ்வாறெழுதுவர் (திருக்கோவை, 9 உரை).

லாற் களவொழுக்கத்துக்கு "விலக்கப்பட்டதாம்" என எழுதுதல் ஈண்டு ஆராயத்தக்கது. "பன்னீராண்டும் பதினாறாண்டும் பெண்மையும் ஆண்மையும் பிறக்கும் பருவமென்பது வேதத்தின் ஒப்ப முடிந்தமையின், அதுவும் ஒப்பெனவே படும்" என்பர் மெய்ப்பாட்டியலுரைகாரர் (உஎ௩). இனி, ஒரு சாரார் இக்களவொழுக்கம் பதினைந்து நாளில் நிகழுமென்றாராயினும், அஃது இக்களவியல் உரைகாரரால் மறுக்கப்படுகின்றது (பக் க௩எ).

இனி, மேற்கூறிய பார்ப்பார் முதலிய அறுவரும் இன்னவின்னவாறு கூற்று நிகழ்த்தற்குரியர் என்று அக்கூற்றுக்களை ஆசிரியர் தனித்தனிச் சூத்திரங்களாற் குறிப்பிடுகின்றார்.* ஆனால், பிற்காலத்து அகப்பொருளிலக்கணம்போல இப்பேச்சுக்களையெல்லாம் முறைப்படுத்தி அவர் கூறவில்லை. இங்ஙனம் தனித்தனி வைத்துக்காட்டப்பெற்ற கூற்றுக்களைக் கோவைக் கிளவிகள்போலத் துறைப்படுத்துக் கூறுவதற்கு, ஆசிரியர்காலத்து வழங்கிய அகப்பொருண்முறைவைப்பு இன்னதென்பதை விளக்கும் இலக்கியங் கிடையாமையாற் சிறிது தடையாகின்றது. கடைச்சங்க நாளில் அகத்திணைபற்றி எழுந்த நற்றிணை முதலியவை, பிற்காலத்துக் கோவைகளிற் கண்ட துறைகளையே பெரும்பான்மை கூறினும், அந்நூல்கள், கோவைபோலக் காட்சிமுதலாகத் தொடங்கிப் பரத்தையிற்பிரிவிறுதியாக வைத்துக்கூறாது, குறிஞ்சி பாலை என்ற திணைமுறைப்படியே வைத்தோதுதலால், ஒரு துறைக்கு மற்றொரு துறை தொடர்பில்லாமலே காணப்படும். இங்ஙனமாகத் தொல்காப்பியனார் அவ்வவர் கூற்றுக்களைக் கோவைப்படக் கூறாமற்சென்றதும், பழைய இலக்கியங்களும் அதற்கேற்பக் காணப்படுவதும் நோக்கும்போது, முன்னாளிற் குறிஞ்சி பாலை முல்லை மருதம் நெய்தலென்ற ஐந்திணையில் ஒருமுறைபற்றிப் பாடுதலே பெருவழக்காக இருந்ததென்பது புலப்படுகின்றது. ஆயினும், நுணுகி ஆராயுமிடத்துத் தொல்காப்பியத்தின் அகப்பொருண்முறைவைப்பு இன்னதென்பது தோற்றாமற் போகாது. இதற்குத் தொல்காப்பியனார் கருத்துக்களையே பெரும்பான்மை தழுவியமைந்த இறையனார்களவியலுரையும், அதனை அடுத்து

ஆசிரியர் தம் நூலில் கூற்றுக்களைத் தனித்தனி கூறும் முறைப்படியே, "செம்பூட்சேயார் கூற்றியல்" என்ற இலக்கணமொன்றும் இருந்ததென்பது களவியலுரையாற் றெரிகின்றது.

காந்தர்வசம்பந்தப்பொருளும் பெரிதும் உபகாரப்படுவனவாகும். இவற்றிற் சிறுபான்மை தொல்காப்பியத்தோடு மாறுபடும் இடங்களும் உண்டேனும், அவை யுரியவிடங்களில்வைத்து விளக்கப்பெறும். இனி இக்களவொழுக்கின் பெரும்பிரிவுகளாக ஆசிரியர் கூறிய இயற்கைப் புணர்ச்சி, இடந்தலைப்பாடு, பாங்கற்கூட்டம் தோழியிற்கூட்டங்களை முறையே கூறுவோம்.

1. இயற்கைப்புணர்ச்சி.

இயற்கைப்புணர்ச்சியாவது, முற்கூறப்பட்ட இலக்கணம் வாய்ந்த தலைமகனும் தலைமகளும் ஒருபொழிலிடத்தே எதிர்ப்பட்டுத் தெய்வ மிடைநிற்பப் பான்மைவழியோடித் தம்முள் ஒத்தகாதலுடையராய்க் கூடுங் கூட்டம். இக்கூட்டம் நிகழ்வதற்குமுன், ஒருதலைக்காமமாகிய கைக்கிளைப்பகுதிகள் இவர்க்குள்ளே நிகழும். அவை—காட்சி, ஐயம், தெளிதல், தேறல்—என்பன (நூ௨) இவற்றுள், காட்சியாவது, இவ்விருவரும் தெய்வவசத்தால் எதிர்ப்பட்டு ஒருவரையொருவர் முதன்முதலாகக் காண்பது. இக்காட்சிக்குப்பின், 'இங்ஙனந் தோன்றாநின்ற மாது திருமகள் முதலாகிய தெய்வமோ, அன்றி மக்கட்பிறப்பினளோ' என்று மயங்கிக் கூறுவது, ஐயமாம். இவ்வையமானது, அதனைத் தெளிதற்குரிய அறிவுவாய்ந்த தலைவன்கண்ணேயல்லது தலைவிகண்ணே நிகழாதென்றும், தலைவிக்கு ஐயநிகழின், அச்சமேயன்றிக் காமக்குறிப்புண்டாகாதென்றும் கூறுவர் (௯௪ உரை). இங்ஙனம் தெய்வமோ என்று ஐயுற்ற தலைமகன், விண்ணவர்க்கன்றி மண்ணவர்க்கேயுரிய குறிகள் சில தலைவியிடம் நிகழ்தல்கொண்டு ஐயம் நீக்குவான். இவ்வையம் நீக்குங் குறிகளாக ஆசிரியர் கூறியவை—"வண்டே இழையே வள்ளி பூவே, கண்ணே யலமரல் இமைப்பே அச்சமென்—றன்னவை பிறவு" மாகும். (௯௫) இவை, வானகத்தனவன்றி, வையகத்தனவாகக் கொள்ளுதல் கவிமரபாகும் [இவற்றுள் இழை—மகளிரால் இழைக்கப்பட்ட அணிகலம் வள்ளி—முலை, தோளினும் தோளினுடைய எழுதுந் தொய்யிற்கொடி கண்—வான்கணலலாத ஊன்கண்] இவையன்றிக் காலநிலந்தோய்தல், நிழலிடுதல், வியர்த்தல் முதலியனவும் அம் மக்கட்குறிகளாகும் இவற்றால் இவள் 'மக்களுள்ளாள்' என்று தெளிந்து அணிந்ததபின், தலைமகற்குப் புணர்ச்சிவேட்

¹ தொய்யிற்குழம்பால் கொடியெழுதலும் காமன்சிலையாகிய கரும்பெழுதலு மரபு (கலித்தொகை-111-16,17, 143-32,33)

னிகழ்வுண்டாக்க தலைவியைக் கூடக் கருதுதலும், அதன்பொருட்டு அவளோ டுடம்படுத்தற்குத் தலைவன் வாய்மொழியன்றிக் கண்களாற் குறிப்பித்து உசாவுதலும் நிகழ்வனவாம். நிகழ, அவளும் அஃதறிந்து (க௯௬) தன் னுறுவேட்கையை வெளிப்படக்கூறாது (க௧௮) கண்களின் குறிப்பாற் கூறுவள் என உணர்க. இவற்றை "நாட்டமிரண்டு மறிவுடம் படுத்தற் குக்-கூட்டி யுரைக்குங் குறிப்புரை யாகும்" (௯௬), "தன்னுறு வேட்கை கிழவன்முற் கிளத்தல்-எண்ணுங் காலைக் கிழத்திக் கில்லைப்-பிறநீர் மாக்க ளின்றிய வாயிடைப்-பெய்ந்நீர் போலு முணர்விற் றெனப" (க௧௮) என ஆசிரியர் கூறுதலா னுணர்க. "கண்ணொடு கண்ணிணை நோக்கொக்கின் வாய்ச்சொற்கள்-என்ன பயனு மில" என்றார் வள்ளுவனாரும். இவ்வாறு, தலைவியின் உடம்பாடறிந்து, தலைவன் அவளைக் கூடக் கருதியதும், தலை விக்குப் "பொறிநுதல் வியர்த்தல்" முதலிய மெய்ப்பாடுகள் நிகழும். [இவற்றை மெய்ப்பாட்டியலில் விரித்துக் கூறினேம் ஆண்டுக் காண்க] இங்ஙனம், இருவர் குறிப்பும் ஒத்து நிற்றலே உள்ளப்புணர்ச்சி என்றும், வழிநிலைக்காட்சி என்றும் கூறுவர். வேறு வாயில்களின்றித் தாமே தூதுவராக நிகழ்த்ததும் (க௧௬) இவ்வுள்ளப்புணர்ச்சியே, மெய்யுறு புணர்ச்சிக்கு நிமித்தமாகும் (௬௭). இவற்றை, "உள்ளப் புணர்ச்சியு மெய்யுறு புணர்ச்சியுங்-கள்ளப் புணர்ச்சியுங் காதற் குரிய" "பொரு விறந் தோற்கும் பெருமையு முரனும்-நனுதற் கச்சமும் நாணமும் மடனும்-மன்னிய குணங்க ளாதலின் முன்னர்-உள்ளப் புணர்ச்சி யுரிய தாகும்" (௬௪-௬௫) என நம்பியாரும் கூறுதல் காண்க.

இங்ஙனம், மெய்யுறற்குக் கூடிய தலைவன், தன்னன்பு தலைவிக்குப் புலப்பட அவளைப் புகழ்ந்து கூறி, 'இனித் தலைமகளுடன் இவ்வாறு நீட்டித்திருப்பின் ஏதமாம்' என்று கருதி, அவளிடத்தினின்று பிரியக் கருதுவான் கருதுமவன், வண்டு நெஞ்சு முதலியவற்றை முன்னிலை யாக்கி, அவற்றுக்குத் தன் கழிபெருங்காதல் கூறுவானாக, அக்குறிப்பு ற்றிந்து தலைவி கவன்றவிடத்து "நின்னொடுபட்ட தொடர்ச்சி எழுமை யும் வருகின்ற தொன்றாதலால், இத்தகைய நின்னைப் பிரியேன், பிரியின் ஆற்றேன், அன்றி அறனல்லது செய்தேனுமல்லேன்" என்று நயப்புக் கூறித் தலைமகளைத் தேற்றுவன். இங்ஙனம் இவன் கூறுதலின் பயன்-, புணர்ச்சி யெய்திய தலைவிக்கு "இவன் எவ்விடத்தான் கொல்லோ, இன் னும் இதற்கு கூடுங்கொல்லோ, என்பால் இவன் அன்புடையன கொல்லோ"

என்று நிகழ்தற்குரிய ஐயமுணர்த்துதலேயாம். இதனால், தலைவி ஐயம் நீங்குமேனும், தலைமகனது பிரிதற் குறிப்பறிந்து அதற்குப் பெரிதும் ஆற்றாது புசந்து காட்டுவள். காட்டு, மற்றும் 'அவளை வற்புறுத்த வெண்ணி 'எனதுடையப்பதி, நினதூராகக்கு மிகவும் அணணியது' என்று சொல்லித் தான் அடுத்தடுத்து இங்குவருதல் எளிது என்பதைக் குறிப்பித்துத் தலைவியை ஆற்றிப் பிரிவன் இங்ஙனம் பிரிதலும் வற்புறுத்தலும் முறையே பிரிவச்சம், வன்புறை என்று கூறப்படும். (பக். உருந)

இங்ஙனங் கூறித் தலைமகளை ஆற்றிப்பிரியுந் தலைமகன், அவளைத் தனியளாக நிறுத்தி நீங்குமோ எனின், நீங்கான்; தலைவியை நோக்கி, 'இனி, நீ முற்பட்டு உன்தோழியரோடு சேர்ந்துகொள், யான் இவ்வழியாகச் சென்று நீங்குவருவேன்' என்று, அவளை விளையாடுந் தோழியரிட்டத்து உய்த்து அகன்றுபோய்த் தன்னைப் பவளர் காணாமல் தான் அவளைக் காணப்பதோர் அணிமைக்கண் ஒருபொழிலில் மறைந்து நின்று, தலைவி பின் ஆயக்கூட்டத்தையும் அவ்விடந் தன்னையும் நோக்கி 'இவளையான் எய்தினேன் என்பது மாயமோ? இனி இவள் நமக்கு எய்தற்கரியள்' என்று அவளது அருமையறிந்து வருந்தி, ஆண்டு நின்று நீங்குவான். இவ்விடத்தே, தலைவியோடு இணைபிரியாது செல்லுகின்ற, அவள் காதற்றோழியைத் தலைவன் குறிப்பாலறிந்துகொள்ளுதலையும் பின்னூலார்கள் கூறும் ஆயினும் "பெட்டவாயில்பெற்று இரவுவலி யுறுத்தலும்" (பக். உசரு) என்று, தோழியிற்கூட்டம் நிகழுமிடத்தே வைத்துத் தொல்காப்பியத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறே வேறுசில துறைகள் களவிக்கோவையுள்ளிற் கூறப்பட்டனவு முள. இன்னோரன்னவெல்லாம் இயற்கைப் புணர்ச்சியாமென்றுகொள்க. பேராசிரியர் "காட்சியும் ஐயமும் துணிவும் புணர்ச்சியும் பிரிவச்சமும் வன்புறையுமென்று இன்னோரன்னவெல்லாம் இயற்கைப் புணர்ச்சி என்னும் கிளவிக்கண் அடங்குமென்பது" என்றெழுதியவாறு கண்டுகொள்க (பக். எருஎ) "இயற்கைப் புணர்ச்சி தெய்வத்தினொடு-முயற்சியின்றி முடிவதாகும்" என்றார் நம்பியார். இப்புணர்ச்சியைத் தெய்வப்புணர்ச்சி, முன்னுறுபுணர்ச்சி காமப்புணர்ச்சி என்றுங் கூறுவர் (திருக்கோவை-கஅ)

2. இடந்தலைப்பாடு.

இயற்கைப்புணர்ச்சி நிகழ்ந்து இருவரும் பிரிந்தபின்னர், அப்பிரிவாற்றாது வருந்துகின்ற தலைமகன் தலைவியை மறுநாளுங் கூடவெண்ணி

"யான் அவளை எய்தியது விதியானே" இன்னும் அவளைத் தருமேற் காண்பன்" எனத் துணிந்து அதனைத் தன் தோழனுக்குக் கூறாது, முந்திய நாளில் அவளைக் கண்ணுற்ற பொழிலே புக்கான் தலைவியும், பிற்றை ஞான்று தன் ஆயவெள்ளத்தோடும் வந்து விளையாடிவருகின்றவள், நேற்றைத் 'தின்னிற்பிரியேன்' பிரியின் ஆற்றேன் என்று நீங்கிய தலைவனை, அறியாது 'இவ்வாயத்துள்ளே வருவானன்றோ' என்னும் பெருநாணினாலும், 'ஆற்றாமையால் இறந்துபட்டானன்றோ' என்ற அச்சத்தினாலும் மீதூரப்பட்டு, நெருநற்று தலைமகனை வழிப்பட்ட இடமெதிர்ப்பட்டுத் தலைமகனைக் கண்டாற்போலப் பரவசமாகின்றாள். ஆயங்களும் முன்னையிற் பிரிந்தாற்போன்று, தமை விழையத்தக்கன தொடுத்துமென்றும், கண்ணி நன்னாற்றத்தன செய்துமென்றும், போது மேந்தக்கன கொய்துமென்றும் இவ்வாறு விளையாட்டுவிருப்பாற் றனித்தனி பிரிந்த நிலையில், தலைமகனும் அவ்விடநோக்கிச் சென்று தனியளாய் நின்ற தலைமகளை எதிர்ப்பட்டத் தலைவியு மவனைக் கண்டு 'இவனம்பால 'அன்பிலனோ' என்று முன்பு நிகழ்ந்த ஐயம் நீங்கிப் பெரிதுவகை கூர்ந்தாள். ஆயினும், தன்னியற்கைக் குணங்களாகிய நாணமுதலியன அகக்குறிப்பை வெளிப்படுத்தாவண்ணம் தடுத்துநின்றன. சிறப்ப இவ்வொழுக்கம் புறத்தார்க்குப் புலனாகும்; அதனால் வேறுபட்டாளோ, அன்றிக் 'களவு வெளிப்படுதலால் இனி மணஞ்செய்துகொள்ளினல்லது இக்கூட்டத்துக்கு 'உடம்படாள்கொல்லோ' என்று கருதி, அது வெளிப்படாமாறு அவளது மெய்யுறுதற்கண்டிக் குறிப்பறியலாயினன் இது 'மெய்தொட்டுப் பயிறல்' எனப்படும் நச்சினார்க்கினியர், புலையன் றீண்டாற்போல மனங்கொள்ளுதலுங் கொள்ளாமையுமாகித் தலைவி நிற்கின்றகாலத்தே தொட்டான் என்பர் மெய் என்பது ஈண்டுத் தோளாம் "உறுதோ றுயிர் தளிர்ப்பத் தீண்டலாற் பேதைக்-கமிழ்தி னியன்றன தோள்" என்றார் வள்ளுவரும் இக்கிளவியை வண்டோச்சிமருங்கணைதலென்பர் பின்னுள்ளோர் அஃதாவது தலைமகளைச் சாரவெண்ணிய தலைவன் அவள், 'குழலை நோக்கி வந்த வண்டையோட்டுவதுபோல நெருங்கி, ஓட்டுமிடத்துக் கை பட்டதுபோலத் தொடுதலாம். இங்ஙனம் மெய்

சகுந்தலை துஷ்யந்தர்களது காந்தருவக்கூட்டத்தே, வண்டோச்சி மருங்கணைதல் கூறிக் காளிதாசமகாகவி சிறப்பித்தலும் (சாகுந்தளம்-அங்-3) காதம்பரியில் புண்டரீகமுனி மஹாசவேதையைக் கண்டு காதலித்தபோது, பூவளித்தல் வாயிலாக அவள்மெய் தொட்டதாகப் பாணகவி கூறுதலும் ஈண்டு ஒப்பிடத்தக்கன.

தொட்டுப் பயின்றவன், தலைவியின் உடம்பாட்டுக்குறிப்பறிந்து, அவ்வுழ இய சோலையிடத்தே அவளைக் கூடவெண்ணிப் பலவாறு புகழ்ந்து கொண்டு அவளை நெருங்கினான். நெருங்கத் தன்னியற்கைக் குணங்கள் தடுத்தலால், நாணிக் கண்புதைத்துக்கொண்டும், ஆங்குள்ள கொடிகொம்பர்களில் மறைந்து நின்றும் அக்கூட்டத்திற்கு இடையூறு சில தலைவி நிகழ்த்த, அவற்றுக்காற்றாது தலைவன் பலபடக் கூறியபின் அவளொடு கூட்டம் நிகழ்கின்றது: அது நிகழ்ந்தபின் பெரிதும் மகிழ்ந்தவனாய்த் தலைவியைப் பிரிதற்கெண்ணி, அவளைத் தேற்றுதற்கு 'என்றும் இனிப் பிரியேன்' எனத் தெய்வத்தொடு சார்த்திச் சூளுறுதலும் 'இனி இவளைக் கூடுவது அரிதாமோ' என்றிரங்கித் தலைவன் அச்சோலையை விட்டு நீங்குவானாயினன். இத்துணையும் இடந்தலைப்பாடாமென உணர்க.

ஆசிரியர் 'மெய்தொட்டுப்பயிறல்' என்ற சூத்திரத்தே (க0உ) இவ்விடந்தலைப்பாட்டுக்குரிய தலைவன் கூற்றாக, எட்டுக் கிளவிகள் கூறுவர். அவற்றாலும் அவற்றினுரையாலும் மேற்கூறிய செய்திகளெல்லாம் விளக்கமாகும். நாற்கவிராசநம்பி முதலியோர், மெய்தொட்டுப்பயிறல் முதலியவற்றை, முந்திய இயற்கைப்புணர்ச்சியின் வகைகளாகக்கொண்டு வழங்குவர். இவ்விடந்தலைப்பாடு, தலைவன் தானேசென்று கூடியது. இனிப் பாங்கனாற் றலைவன் முற்குறித்த இடந்தலைப்பாட்டுப் புணர்ச்சி எய்தவும் பெறுவன்; எனவே, தானேகூடுவது, பாங்கனாற் கூடுவதென இடந்தலைப்பாடு இருவகைப்படுமென்பர் (பக-உஙகூ) பேராசிரியரும் "'துணையின்றி நிகழுங்களவு சிறப்புடைத்தாதலால், 'பாங்கன் கழறும், (இடித்துக்கூறுவன்) என்றஞ்சி அவனை முந்துறத் தலைவன் மறைத்தொழுகுமாதலின்" தனானற் கூடும் இடந்தலைப்பாடு நிகழ்ந்தபின்பே, பாங்கனைத் தலைவன் துணையாக வேண்டுவன் என்று கூறினர் (பக்-எசகூ). ஆனால் களவியலுரைகாரர் "பாங்கற்கூட்டம் நிகழின் இடந்தலைப்பாடு நிகழாது; இடந்தலைப்பாடு நிகழிற் பாங்கற்கூட்டம் நிகழாது; என்னை? அத்துணை (தலைவி) எளியள் அல்லள் ஆகலான்" (பக்-ருரு.) எனக் கொண்டார். இக்கொள்கைப்படியே திருச்சிற்றம்பலக் கோவையுரை (49) முதலியன கூறுவன என உணர்க.

3. பாங்கற்கூட்டம்.

இவ்வாறு இடந்தலைப்பாட்டுத் தானே தலைமகளைக்கூடி, ஆற்றுவித்து நீங்கிய தலைமகன்—'நின்னிற்பிரியேன்' என்று சூளுறுதலைப்பெற்றும் பிரிந்

தலைவன், தன்னைக் காணாத எனனிலைமை நினைந்து ஆற்றுளாங்கொல்' எனவும், 'ஆற்றாமையால வந்த மெய்வேறுபாட்டைப் புறததார அறியாமல் மறைக்கத் தெரியாது மயங்கினளோ' எனவும், இவை முதலாக நினைந்து வருநதா நின்றான். நின்ற நிலைமையிற பிறறைஞான்று சென்று எதிர்ப்பட்ட பாங்கன, தலைவனை அடியிற்கொண்டு முடிகாறும நோக்கி 'இளஞாயிற்றின்வனப்புடைய திருவொளி மழுஙகுமபடி, எமபெருமாற்கு, இன்று நேர்ந்த வாட்டம எனனையோ?' எனறு உசாவ, இவவாறு வினவிய தோழனுக்கு—'நேற்றைநாள இததகைய வனபபுடையாள ஒருததியைக் கண்டு என்னுளளம் பளளததிழியும வெளளமபோல ஓடி, இவ்வகைத் தாயிறறு' எனறு நடநத வரலாறெலலாங கூறினன. கூறியது கேட்ட பாங்கன்,—தன்னன்பனை தலைவனிடந தீயனகணடால அன்பிற் றலைப்பிரியாத சொற்களால இடிததுக கூறுமவனாதலால—'இஃது இவன தலைமைபபாட்டிற்குச சிறிதுந தகாது' எனறு உடகொணடு 'அன்பனே' நினனுளளம நின்வரைததனறிக கைமமிககோடுமே எனின், பிறபு நின்னைத தெளிவிப்பவா யாவா? இததகைய நீ, இன்னவிடததுஇனன உருக்கண்டு எனனுளள மழியப் போநதேனை எனறல நின கரபனைக்குப் போதாது' என்று கறறிக்கூறினன் இவ்வாறு காரறபாங்கன் கழறவுங் கேளாது பினனும வேட்கைவயத்தனாய்நின்ற தலைவன் 'நண்ப! என்னாற் காணப்பட்ட வடிவை நீ கண்டிலை; கண்டனையாயின் இங்ஙனம கழறாய்' என்று மறுத்துரைக்கக்கேட்ட பாங்கன் 'நம் அன்பனுக்குக் கவற்சி பெரிதாயிற்று. இனி யானும இவனுடன்கூட வருந்தினால் இவனை ஆற்றுவிப்பாரிலலையாம' என்று தனனைத் தேறறிக்கொண்டு, 'அது கிடக்க; எம்பெருமான்' நினனாற் காணப்பட்ட உரு எவவிடததது; ஏததன்மையது?' என்று இயல் இட மிவை உசாவ, இதுகேடட தலைவன் அவனை எய்தினாற்போலப் பெரியதோா ஆறுதலடைந்து "நண்ப! இன்னசோலையில் இன்னவழரு உடையது காண், யான் கண்ணுற்ற அவ்வின்ப உருவம்" என்றான். என "ஆங்குளது அத்தகையவளை என்றால் அவதுண்டேற் கண்டுவருவன்; அதுவரையும் நீ ஆற்றியிரு" என்று தலைவற்குக் கூறிவிட்டுத் தனியனாய்ப் பாங்கன் அவ்விடநோக்கிச் சென்றான். செல்லவும், முன்போல ஆயவெள்ளம் விளையாட்டுவிருப்பாற் பிரியத் தனியளாய்நின்ற தலைவியைத்—தன்னை அவள் காணாமல் தான் அவளைக்காண்பதோர் புன்னையில் மறைந்துநின்று கண்டு 'இச்சோலைய அவனாற் காணப்பட்ட இடம்; ஈண்டு நிற்கும் இவள்போலும் எம்

பிறைவனை வருத்தியவள்' என்று துணிந்து 'இத்தகைப் பேரெழிலுடையாளைக் கண்டு இங்குநின்றும் பிரிந்தென்பால்வந்து யானிடித்துக்கூறவும் ஆற்றிநின்ற அண்ணலே திண்ணியவன்' என்று தலைவனை வியந்து, அவ்விடநீங்கி விரைந்துசென்று, நிகழ்ந்தசெய்தியைத் தலைமகற்குக்கூறினான். கூறக்கேட்ட தலைவன் அவ்விடஞ்சென்று, முன்பு இடந்தலைப்பாட்டிற் கூடியவாறுபோலத் தனியளாய் நின்ற தலைவியை எதிர்ப்பட்டுக் கலந்து மகிழ்ந்தனன். இங்ஙனம் மகிழ்ந்து தலைவியைப் பிரிவாற்றுவித்து நீங்குமவன்—"இனி நீ வருமிடத்து நின்காதற்றோழியோடும் வருக" என்று அவட்குக் கூறியும், இவ்வாறு தலைவிகூட்டத்திற்குத் துணைநின்று உதவிய காதற்பாங்கனை வாழ்த்தியும், தலைமகளை முன்போல ஆயவெள்ளம் அடையச்செய்து, பிரியலாயினன் என உணர்க.

இனிப் பாங்கற்கூட்டமென்பது, (தோழியிற்கூட்டம்போலப்) பாங்கனுந் தலைவிக்கிடைநின்று உரையாடிக் கூட்டாமையின், "இடந்தலைப்பாட்டுக்குப்பின்பு தலைமகன் பாங்கனைக் கூடுங்கூட்டம்" என்பதே பொருளென்பர் நச்சினார்க்கினியர். இக்கூட்டத்துக்கும், பிற்காலக் கோவைகள், பற்பல கிளவிகள் விரித்துக்கூறுவதுண்டு

4. தோழியிற்கூட்டம்.

மேற்குறித்தவாறு, பாங்கற்கூட்டம் நிகழ்ந்தபின்னர்த் தலைவன், மறுமுறையுந் தானே இடந்தலைப்பட்டும் பாங்கனால் இடந்தலைப்பட்டும் தலைவியைக்கூட முயலாமல் அவளை முன்பு ஆயத்துய்த்தபோது அவள் காதற்றோழியைக் குறிப்பாலறிந்தவனாதலின் அத்தோழியை இரந்து குறையுற்று அவள்வாயிலாக நிரந்தரந் தலைவியைக் கூட எண்ணுவானாயினன். (களவியல் சூ.௫) இங்ஙனம் நிகழும் தோழியிற்கூட்டம் பல பகுதியுடையதாகத் தொல்காப்பியங் குறிப்பிடுதலால், இக்களவியலிற் பெருவரவிற்றாயுள்ளது இப்பகுதியாகவே தெரிகின்றது. இப்பகுதியை நாம் அடியில்வருமாறு வகைப்படுத்துக் கூறலாம்:—அவை—பாங்கிமதியுடம்பாடு, மடல்விலக்கல், இருவகைக் குறியிடஞ்சேர்தல், வரைவுகடாதல், அறத்தொடுநிற்றல், உடன்போக்கு என்பன.

பாங்கிமதியுடம்பாடு—முற்கூறியபடி, தோழியிற்கூட்டங் கருதிய தலைவன், அக்காதற்றோழியை மதியுடம்படுத்தபின்னல்லது தன்குறை முடிக்கவேண்டுமென்று அவட்குத் தன்கருத்தைக் கூறான் என்பர்(௧௨௮),

மதியுடம்படுத்தலாவது—தோழியினறிவை உடம்படச்செய்தல். தெளிவாகத் தன குறைகூறாது கரந்தமொழியாற றலைவன தன் கருத்தறிவிக்க, அதுகேட்டுத் தோழி இருவர்கருத்தினையுந தன்மதியோடு ஒன்றுபடுத்து உணர்வளெனக. இவவாறு மூவர்மதியினையும் ஒற்றுமைப்படுத்து உணர்தலபற்றி—மதியுடமபடுததலாயிற்று என்பர் நச்சினார்க்கினியர். இம்மதியுடம்பாடு—குறையுறவுணர்தல, முன்னுறவுணர்தல், இருவருமுளவழி அவனவரவுணர்தல என மூவகைப்படும் (கஉஎ)

இவற்றுள், (க) குறையுறவுணர்தலாவது இரந்துவேண்டல் எண்ணிய தலைவன், தலைவியுந தோழியும ஒருங்குதலைப்பெய்த செவவிபார்த்தாயினும், தோழி தனித்துள்ள இடத்தாயினும் புதியவனபோலப் புகுந்து "இங்கே சில விலங்கு போந்தன உளவோ? இவ்வயா போந்தனருளரோ?" எனவும் "நும பதியும பெயரும யாவை?" எனவும்—இவ்விதம உசாவ, 'எம்மிடையதோர குறையுடையன இவன' எனத் தோழி கருதுதல் (பக்-உசசு).

(உ) முன்னுறவுணர்தலாவது—இருவரது குறிப்பானே மிகவும உணர்தல என்பர் நச்சினார்க்கினியர் [முன-குறிப்பு] அஃதாவது—முன் கூட்டங்களிற றலைவனைக் கலந்த தலைமகள் பாங்கி முன்படைந்தபோது அவளது மெய்வேறுபாடுகண்டு, 'இவவேறுபாடு, இங்குப பலகாலும வந்துசெலலும ஆணமகனோடு கூட்டமுணமையால இவட்கு வந்ததுபோலும்' என்றுட்கொண்டு, அதனைப பலவேறுவகையாகச சொல்லாடித் தோழி ஆராய்ந்தறிதலாம. இவவாராய்ச்சியில் தலைமகளபால்நிகழும் குறிப்புவேறுபாடுகளால், தோழிக்குத் துணிவுபிறக்குமெனக. அம்முறையாவன—அந்திவானத தெழுந்த பிறைநோக்கி 'அன்னாய்' இதனைத தொழுதும வா' என்று தோழிகூறத் தலைமகள தான் கொண்டகாதலனையனறி வேறுதெயவம தொழுமிடத்துத தன கறபழியுமென்றுக்ருதித் தொழாதுநிற்றலால், 'இவள்—முன்ன தலைவனைச சார்ந்த அன்பினள்' என ஐயந்துணிதலாம இவவாறே தோழி தலைவியை நோக்கி 'நமபுனத்தே உதிரம அளைந்து கொமபுடையதோர களிறொன்று போந்தது' என்றுகூற, அதுகேட்டுப 'பலகாலும இங்கு வந்துசெலவான நம காதலனதலால ஆவறகே அக்களிறு வதைசெய்ததுகொல' என்று கருதித தலைவி நடுங்குதல நோக்கி, இருவாகரும் கூட்டமுண்மை உணரப்படும. இங்ஙனமே, ''பலவேறு கவர்பொருணாட்டத

தால்' தோழி கூறி யுணர்வன எல்லாங்கொள்க(பக்-உகூ). களவியலுரைகாரர் 'முன் உறவு உணர்தல்-முன் கூட்டமுண்மை உணர்தல்' எனக் கூறுவர் (கூ).

(௩) இருவரும் உள வழி யவன் வர வுணர்தலாவ'து—தலைவியுந் தோழியுந் தினைப்புனங்காத்து நின்றவிடத்துத் தலைவன் கையுறைகொண்டு வந்து நின்று 'இத்தழை நுமக்குடைய தாகு* ஏற்ற'தெனவும், 'இவ்வணி நீவிர் அணிதற்குரிய' தெனவும் கூறி, அவள்பாற் குறைவேண்டுவான்போல நிற்க, தோழி அப்போது நிகழும் அவ்விருவர் மெய்ப்பாடுகளையும் உணர்ந்து அவ்விருவர்க்கும் முற்கூட்ட முண்மை துணிவள். "ஏனல் காவல் இவளு மல்லள்—மானவழி வருகுவ னிவனு மல்லன்—நாந்தகண்ணி யிவனொ டிவனிடை—காந்தளுள்ளமொடு கருதியது பிறிதே—நம்மு ணுணரா போன்று நம்முள்—மதுமறைந் துண்டோர் மகிழ்ச்சிபோல—உள்ளத் துள்ளே மகிழ்ப—சொல்லு மாடுப கண்ணி னானே" என்ற அழகிய செய்யுளில் தோழியின் உய்த்துணர்வு கூறப்படுதல் காண்க இம்மதியுடம்பாட்டின் வகைமூன்றும் களவியலுரையினும் நம்பியகப்பொருளினும் வேறுபடவுங் கூறப்பட்டுள்ளன

* தழையுடையின் தன்மையை-"முடித்த குலலை யிலையுடை நறும்பூச்-செங்கான் மராஅத்த வாலிண ரிடையிடு—சுரும்புணத் தொடுத்த பெருந்தண் மாத்தழை-திருந்துகா ழலகுல் திளைப்ப உடீஇ" என்னுந் திருமுருகாற்றுப்படையடிகளாலும், புறநானூறு 61, 116, 248, 340 பாட்டுக்களாலும் அறிக. இவற்றால், மலைநாட்டுவழங்கிய பண்டையுடை தழையாலமைந்திருந்தமை விளங்கும் "பிடிமுதிரிடையினுடன் தழைத்துகிற் பேண்ணினேடும்—தொடுமரைத் தோலன் வில்லன மரவுரியுடையன தோன்ற" என்றூர் சிந்தாமணியினும் (பதுமை-66) இனி, ஒருத்தியோடு மனமொத்துக்கூடும் கூட்டத்துக்குமுன்பு அவளுடுத்தற்குக் கையுறையாக இத்தழையுடை கொடுத்தல் முன்னை வழக்காகத் தெரியலாம (திருக்கோ-91) மெய்ப்பாட்டியலிலும் தலைவி கையுறையேற்றல் ஆசிரியரால் கூறப்படுகிறது பண்டைத் தமிழ்வழக்குகள் மிகுந்துகாணப்படும் மலையாளநாட்டிலே, இப்போதும் நிகழ்ந்துவரும் காந்தருவவிவாகத்திலே, உடையொன்று கொடுத்துக் கூடுதல் பெருவழக்காம ஆயின, இவ்வுடை, காலத்திற் கேற்பச் சிறிய நூலாடையாக வழங்குகிறது அன்றியும் 'உண்பன நாழி உடுப்பன இரண்டே" (புறம்-௧அ௯) என்று முன்னோர் கூறிய உடையினளவும் இம்மலைநாட்டிற்றான் காணலாம'

இங்ஙனந் தோழி மதியுடம்படுங்கால், அவள் ஆராயும் ஆராய்ச்சி 'நாட்டம்' என்று கூறப்படுமெனவும் அது தலைவனுக்குந் தலைவிக்குங் கூட்டமுண்மையுணர்த்துங் கருவியாமென்றுங் கூறுவர். இந்நாட்டம் எழுவகைப்படும். அவை:—நாற்றம், தோற்றம், ஒழுக்கம், உண்டி, செய்வினை மறைப்பு, செலவு, பயில்வு, என்பன. இவற்றுள், நாற்றமாவது—ஓதியும் நுதலும் பேதைப்பருவத்துக்கேற்க நாறுந் தலைவன் கூட்டத்தான் மான்மதச்சாந்து முதலியனவும் பலபூக்களும் விரவிநாறுதல். தோற்றமாவது—நீண்டும் பிறழ்ந்தும் பிள்ளைப்பருவத்து வெள்ளைநோக்கின்றி உள்ளொன்றுகொள்ள நோக்குங் கண்ணும், தந்நிலைதிரிந்து துணைத்து மெல்கிப் பணைத்துக்காட்டுந் தோளும் முலையுமென்று இனையன. ஒழுக்கமாவது—பணையாயத்தோடு முற்றிலான் மணற்கொழித்துச் சோறமைத்தல் முதலியன முனிந்த குறிப்பினளாயப் பெண்டன்மைக்கு ஏற்ப ஒழுகுதல். உண்டியாவது—பண்டு பால்முதலியனகொண்டு ஓறுத்தூட்ட உண்டுவருகின்றாள், இப்பொழுது ஆசாரமும் நாணுங் காதலும் மீதூர அதன்மேல் உவப்பு ஆண்டின்றி ஓறுத்த உள்ளத்தளாதல். செய்வினைமறைப்பாவது—முன்புபோலாது இக்காலத்து நினைவுஞ் செயலும் தலைவனொடுபட்டனவேயாகலான் அவை பிறர்க்குப் புலனாகாமை மறைத்தல். செலவாவது—பண்டுபோல வேண்டியவாறு நடவாது சீர்பெற நடந்து ஓரிடத்துச் சேறல். பயில்வாவது—செவிலிமாரிடத்துத் துயில்வேண்டாது பெயர்த்து வேறோரிடத்துப் பயிறல்—(ககச) எனவுணர்க. இங்ஙனந் தோழியால் ஆராயப்படும் நாட்டவகைகள்—தலைவி நாணும்படி நாடுதல், அவள் நடுங்கும்படி நாடுதல் என இருபிரிவுள் அடங்குவன. மதியுடம்பாட்டின் வகையாகிய முன்னுறவுணர்தலிற் காட்டியவற்றுள்ளே, 'பிறைதொழு'கென்றாற்போல்வன நாணநாட்டமாம். 'நம்புனத்து உதிராநின்றதோர் கோட்டுக்களிறு வந்தது' என்பதும் பிறவும் நடுக்கநாட்டம். இவ்விரண்டும் "நாணவும் நடுக்கவும் நாடாள் தோழி—காணுங் காலைத் தலைமகள் தேர்ந்து" என்ற விதிப்படி, அகப்பொருள்வழுவமைப்பாற் களவியலுரைகாரர் (பக-௬௩) நச்சினார்க்கினியரும் "இஃது இறந்துபாடுபயத்தலிற் கந்தருவத்துக்கு அமையா"தென்றார் (பக-உ௬௦) பேராசிரியரோ, இந்நாட்டங்களைத் தோழி செலுத்தும்போது, பெருநாணமுமச்சமுமுடைய தலைவி இறந்துபடவுங் கூடுமென்று கருதி, முகமலர்ந்து நகையொடுதல் போன்று கூறுமாகலின், இவை, பொருந்தாக்காமமாகியபெருந்திணைப்பாற்படினும்அகத்தமிழிற்கு

ஆமென்று அமைத்துக்கொண்டனர் (திருக்கோவை. 66,72). இனி இம் மதியுடம்பாட்டுவகைகளில் ஒரோவொன்றிலன்றி மூன்றாலுஞ் சேர ஆராயப்படுமென்பர் நச்சினார்க்கினியர் (பக். ௩௩௫).

மடலவிலக்கு:—இங்ஙனந் தோழி பலவகையாலும் நாடி மதியுடம்பட்டதை அறிந்தபின்பே, தலைவன் தன்குறை முடிக்கவேண்டி அவளை நெருக்கத்தொடங்குவான். பலபடியாக அவன் வேண்டியுந் தோழி எளிதில் இணக்கங்காட்டாது மறுத்தும் நகையாடியும், 'இவ்விடத்துக் காவலர் கடுகுவர். நீவிர் விலகிச்செல்லுதிர்' என்று அவனைத் தம்பால் நெருங்கவொட்டாமலும் விலக்கி நிறுத்துவள் (298-300-பக்) இங்ஙனம் நிறுத்தி அலைக்கும் பகுதியைச் 'சேட்படை' எனக் கூறிப் பலகிளவிகளால் விரிப்பர் பின்புள்ளோர். இனி, நெடுக இவ்வாறே தலைவனை நிறுத்தியலைப்பளாயின், தலைவன் மனநொந்து தோழியை நோக்கி, 'நின்னுதவியாற் றலைவியைக் கூடலாம் என்று இதுகாறும் நெடுக உழந்தேன். நின்னால் அக்காரியம் முடியாமை உணரப்பட்டது. அதனால், இனி இளிவந்த செய்கைபுரிந்தாயினும் என்குறையை யானேமுடித்துக்கொள்வேன்' என்று அவட்குத் தன்னுட்கிடை புலப்படுப்பான். இளிவந்த காரியமாவது மடலேறுதல், வரைபாய்தல் முதலியன. 'மடலேறுதலென்பது, முற்காலத்தே தாம்விரும்பிய பெண்டிரைப் பொருட்டுச் செய்துகொள்ளுந் தற்கொலைமுறை என்பது முன்னரே விளக்கப்பட்டது. இவ்வாறு தலைவன் மடலேறு நிலைபற்றிய வரலாறு கலித்தொகை 138–141-ம் பாடல்களிற் காணலாம். இம் மடற்செய்தி, தோழி தலைமகனுக்கு இடங்கொடாது சேட்படை நிறுத்துதலின் பின்னரே நிகழ்வதென்பது, "தோழி, நீக்கலின் ஆகிய குறிப்பும் நோக்கி—மடன்மா கூறும் இடனுமா ருண்டே" என் ஆசிரியர் கூறுதலால் (௬-௧0௨) அறியலாம்

இவ்வாறு; மடலேறுவேன் என்று தலைவன் கூறக்கேட்ட தோழி, 'இது பெரிதும் கவற்சிக்கு ஏதுவாம்' என அஞ்சி, 'நீவிர் மடலேறத் தகாது; நுமக்கு இக்குறைமுடித்துத் தருவன், நும்மால் விரும்பப் படுவாள் எனமாட்டுப் போரு நடையாள்' என்று, கூறித் தலைவனை மடல் விலக்கித், தலைமகளுழைச் சென்று, முன்னிகழ்ந்த புணர்ச்சிவகைகளைத் தானறிந்தமை தலைவிக்குக் குறிப்பாலுணர்த்திவிட்டுப் பின் "அன்னாய்! பெருந்தகையானொருவன் தழையுங் கண்ணியுமேந்தி எனமாட்டுப்

பெரிதும் குறையுடையனாய், இப்புனத்துக்கு அடுத்தடுத்து வாராநின்றான். யான அவன்குறைமுடியாமையின மிக வருந்துவானாயினன். முன்னான் ஏந்திநின்ற கையுறையை நீ ஏற்றுக்கொண்டு அவன்குறை முடித்தற்கு இஃது ஏற்ற இடம்; யான் கூறுவது கொள்ளாயாயின், நினக்கு மிக்க அன்புடையாமாட்டு உசாவியேனும் இதனை நிறைவேற்று வாயாக; இனி நீ இதனை மறுப்பின அவன் மடலேறியேனும் வரைபாய்ந்தேனும் மாய்வதாகத் துணிந்துளளான" என்று கூறிக் குறைநயப்பிக்க, முதலில் தலைவி அதற்கிணங்காதவள்போற் காட்டினும், முடிவில் தான் உடம்பட்டமைதைக் குறிப்பான உணர்த்தினள் அவ்வளவில், தோழி தலைமகனை அடைந்து, நடந்த செய்திகூறி "இன்ன குறியிடத்து நீவிர் வருதிர்" என்று இடமுணர்த்திச்செல்ல, ஆண்டுத் தலைமகன் சென்றான். சென்றவன் வரவுணர்ந்த தோழி தலைமகளைக் குறியிடங் கொண்டுசென்று "யான் செங்காந்தட்பூக் கொய்துகொண்டு வருவேன்; அவ்விடம் தெய்வமுடைத்தாதலால, நீ வாறபாலையல்லை; அத்துணையும் இப்பொழிலகத்தே விளையாடி இரு" என்று அவளைத் தனியிருத்தி நீங்கினள் நீங்க, தலைமகன் ஆங்கு நின்ற தலைவியை எதிர்ப்பட்டுக் கூடிமகிழ்ந்து பின் பிரிந்துசென்றனனாக, அவ்வமயம் விலகி நின்ற தோழி விரைந்துவந்து "நினைக்கபோலக் காந்தண்மலர்ந்தன கொண்டுவந்தேன், எம்பெருமாட்டி! தோழி நீடித்தாள என்று சீறுது போந்தருள" என்று ஒன்றுமறியாளபோன்று கூறி, அவளை அழைத்துச் சென்று ஆயவெள்ளத் துய்த்தனள். இவற்றைக் 'குறைந்தவட் படரினும் மறைந்தவள் அருக—நன்னயம் பெற்றுழி நயம்புரி யிடத்தினும" என்பதனாலும் (பக்-302—4) அதனுரையாலும உணர்ந்துகொள்க

பகற்குறி யிரவுக்குறிகள்:—இனி இவ்வாறு கூடிப்பிரிந்த தலைவன் தலைவிபால் வேட்கைமீதூர மற்றைநாட்களினும் வந்து தோழிக்குத் தன்குறிப்புணர்த்தி ஏறன் கூடியதுபோற் கூடவும் பெறுவன் இவ்வாறு நிகழுங் கூட்டம், பகற்குறி இரவுக்குறி என இருபகுதிப்படும் (கஉ0). அவை தலைவியாலும் தோழியாலும் முன்போலக் காட்டப்பெற்ற குறியிடத்தைப் பகலினும் இரவினும் (கஉ௯-க) தலைவன் அடைந்து தலைவியைச் சார்தலாம். இக்குறியிடங்கட்குத் தேர் யானை குதிரைகளை ஊர்தியாகக் கொண்டும், அவன் வருவதுண்டு (௲கஉ). இவற்றுட் பகற்குறி

யிடம்* தலைவியின் மனையாகாது மனை மதிற்குப் புறம்பாமெனவும், இரவுக்குறியிடம் அம்மதிற்கும் மனைக்கும் இடையிலுள்ள இலவரைப்பாமெனவுங் கூறுவர் (கஅ-த). இலவரைப்பாவன:—"ஆட்டில், கொட்டகாரம், பண்டசாலை, கூட்டகாரம், பள்ளியம்பலம், உரிமையிடம், கூத்தப்பள்ளி" முதலாயின என்பர் (களவியலுரை பக-கக௨) "புணர்ச்சிவேண்டினும்" என்று தோழிகூற்றுக்கூறுமிடத்து (தொல-பூ-௩௦௫) இவ்விருகுறியினும் நிகழும் பகுதிகளை மேற்கோள்களுடன் காணலாம்.

இவற்றுள், இரவுக்குறியிலே, தலைமகனைவருமிடத்துப் பற்பல அடையாளங்கள் தலைவனால் நிகழ்த்தப்படும். அக்குறிகள்—புனலொலிபடுத்தல், புள்ளெழுப்புதல் முதலியன. இங்ஙனம் தலைவன் தன் வரவறிவிக்கச்செய்தற்குரிய குறிகள், அவன் செய்கையாலன்றிக்—காய்கனிகள் காற்றாலவிழுந்து நீரில் ஒலியெழுமபல், வேற்றுப்புட்கள் வந்த அச்சத்தால் பறவைகள் கலைதல் முதலிய இயற்கைகளாலும் நிகழுமிடத்து, அக்குறிகளைத் தலைவனைவரவு குறிப்பனவாகக் கொண்டு, தோழி தலைவியை "அல்லகுறி"ப்படுத்தித் தவறிப்போதலும் (கஅ-௯) உண்டாம். இதற்கு "அல்லகுறிப்படுதலும்" என்ற சூத்திரத்தும் "குறியினொப்புமை மருடற் கண்ணும்" (பக் உ௮௪) என்னுங் கூற்றினும், உரையிலுதாரணச் செய்யுள்கள் கண்டுகொள்க. இங்ஙனம் அல்லகுறிப்பட்ட மறுநாட், காலையில் தலைவியுந் தோழியும் குறியிடம் வந்து நோக்க, தலைவன் குறித்த குறியிடத்தே தான் வந்துசென்றதற்கு அடையாளமாகக் கோட்டினுங் கொடியினும் இட்டுவைத்த மோதிரம் மாலை முதத' முதலியவற்றைக் கண்டு மயங்கி அவர் வருந்துவர் (பக்.உசுக); தலைவனும், அவரிட்டகுறி பிழைத்தமைக்கு இரங்கிச் செல்வனென்க (கஅ-௪) இங்ஙனம் இரவுக்குறியிற் பலகாலுந் தலைவன் வருமிடத்து, வேறு சில இடையூறுகளாலும் தலைவி குறியிடஞ் செல்வதற்கியலாமல் நேர்தலுண்டு; அவ்விடையூறுகள்—தாய்துஞ்சாமை, நாய்துஞ்சாமை, ஊர்துஞ்சாமை, காவலர் கடுகுதல், நிலவுவெளிப்படுதல் போல்வன(பக்-உசு௦) "களவினுட் டவிர்ச்சி காப்புமிகி னுரித்தே" என்றார் இறையனாரும்(சூக்-கசு). இவ்வாறு குறியிடநோக்கி இரவில் வருதற்

*பகலுங் கூட்டமுண்மை களவில் உண்டென்பது "மறைந்த ஒழுக்கத் தோரையு நாளுந்-துறந்த ஒழுக்கங் கிழவோற் கில்லை" என ஆசிரியர் குறிப்பித்தலால் அறியலாம். பகற்குறி நெய்தனிலத்துக் கேற்றது. பரதவர் திமிலேறிப்போதல் அக்காலத்தாகலின். (குறுந-கஉ௩).

கண்ணே "ஆறின் தருமைப்பு மழிவு மசசமு—மூறும்" (136) தலைவனுக்கு உண்டாகா என்றும, இக்களவொழுக்கததே தீயராசிகளையும் நாள்களையும் நீக்கியொழுகுதல இலலையென்றும் (135) கூறுவர்

வரைவுகடாதல:—இவ்வாறு தலைவன் இருவகைக் குறிகளினும பலகாலும்வந்தொழுகுமிடத்து, இக்களவு வெளிப்பட்ச் சுற்றத்தார், இற்செறிப்பரோ என்றும் (பக 313), வழியாலும பொழுதாலும தலைவற்கு ஏதம்வருமோ என்றும் (பக். 312) தோழி அசசமுற்று, 'இவ்வொழுக்கமொழுகல், நுங்குடிப்பிறப்புக்கும் சிறப்புக்கும பொருந்தாமையின், இனி நீவிர் இவளை மணந்துகொள்வதே தகுதியென்று தலைவனை வரைவுகடாவத் தொடங்குவள். [வரைவுகடாதல—மணந்துகொளளுதலைபபற்றி உசாவுதல] இங்ஙனங் கடாவுமுறை—குறிப்பு, வெளிப்படை என இருவகையாம் (களவியலுரை. பக்-105) குறிப்பாவது தோழி தலைவனை நோக்கி "எமமன்னை தலைமகளது வேறுபாடுகண்டு, இஃது இவட்கு எதனால வந்ததென்று ஆராய்வாளாயினள்" எனப 'பொயததலைப் பெயது' (குறு-237) கூறுதல்போலவது இதனாற போந்தது, அன்னை அதன காரணமறிந்து இற்செறிக்ககூடுமாதலால, அதற்குள நீர் வரையாது தாழ்ப்பதென்?—என்பதாம. வெளிப்படை வரைவுகடாதலாவது, 'நுங்களவொழுக்கம ஊரார்ால அறியப்பட்டு, முதலில அமபலாய் முளைத்துப பின் அலராக வளாந்தது, இனி வரையத, தாழ்க்கற்பாலிர் அல்லிர்' என்றற போல்வது. [பரவாதகளவை அமபலென்றும் பரந்தகளவை அலரென்றுங் கூறுவர் பேராசிரியர் (திருச்சிற-150.) அமபல்—முகிழ் முகிழ்த்தல்; அலா—பலரறியச் சொனனிகழ்தல எனபா நச்சினார்க்கினியர் (139)]. இஙஙனம வரைவுகடாவும் விகற்பங்களைக் 'களனும் பொழுதும. .....கிளவியொடு தொகைஇ' (பக்-314–6) என்ற தோழிகூற்றிற்கு நச்சினார்க்கினியரெழுதிய உரைவிரிவினும, வள்ளுவனார்கூறிய "அலரறிவுறுத்தல்" என்ற அதிகாரத்தும் பிற சான்றோர்செய்யுட்களினும் கண்டுகொள்க. "அலரிற் றோன்றுங் காமத்திற் சிறப்பே" என்ற கற்பியற் சூத்திரத்தால் (163) இவ்வலரானே தலைவன் தலைவியரிருவர்க்கும் உள்ள காமம் மிகுந்து சிறக்கும் என்பர் ஆசிரியர். இருவர்க்கும் அங்ஙனஞ் சிறத்தலை, "அலரெழ வாருயிர் நிற்கு மதனைப் பலரறியார் பாக்கியத் தால்" "ஊரவர் கௌவை எருவாக அன்னைசொல் நீராக நீளுமிந் நோய்" என்ற திருக்குறள்களான் உணர்க.

அறத்தொடுநிற்றல்:—இங்ஙனந் தலைவனை வரைந்துகொள்ளுமாறு, தோழி பலபடியாக வேண்டவும், அவன் அங்ஙனஞ்செய்யாது, களவொழுக்கத்தேயே நோக்குடையனாயின, அதனாற் றலைவிக்கு ஆற்றாமை மிக்கு ஏதம் பலவாகும் எவ்வாறெனின்—அக்களவுக்கூட்டம் சிறிதுசிறிதாகச் சிலபலர்க்கு வெளியாகிப் புறம்பழித்தல் நிகழ, அது காரணத்தை அன்னைமுதலியோர் ஆராயாது, தலைவியை இற்செறித்துக் காவற்படுத்தலால் அவளுக்குத் தன் காதலனைக் காணப்பெறாதவருத்தம் பெரிதுண்டாம்; உண்டாகத் தலைவி மெய்வேறுபாடு அடைந்து வருந்தத் தலைத் தாயாமுதலியோர் அறிந்து அதன் உண்மைக்காரணமுணராது, வேலனைக்கொண்டு வெறியாட்டயாவித்துக் குறிகேட்கத் தொடங்கவும் (பக்-318) அதற்கு ஆற்றாது 'தன் களவொழுக்கம் ஒருகால் வெளியாங்கொல்' என்று தலைவி அஞ்சிக் கலங்கும். அன்றியும், தலைவிக்கு மணம்புரிதற்குரிய பருவமாதலால், ஏதிலர் மகட்பேசவருதலுங் கூடுமன்றோ? அக்காலத்துந் தலைவிக்கு வருத்தம் பெரிதாம்; இன்னும் தலைமகன் இரவுக் குறி ஒழுகாநின்ற நிலையில், அவன்வரும் வழி "எண்குஞ் (கரடி), வெண் கோட்டியானையும் அரவும் புலியும் வரையரமகளிரு முடைய" தாதலால், 'அவற்றால் தலைவற்கு ஏதம்வருங்கொல்' என்றும் ஆற்றாளாம். இவ்வாறு ஆற்றாமை பலவாகித் தலைவி வருந்துகின்றநிலையில் தோழி இவற்றை யெல்லாம் உணர்ந்து "இனி இக்களவினைத் தமர்க்கு வெளிப்படச்செய்து அவரால், குறித்த தலைவனுக்கே கொடுக்கச்செய்தல் தக்கது" என்று கொண்டு, அவர்க்குக் களவொழுக்கத்தை மெல்ல வெளிப்படுத்தத் தொடங்குவள் (பக-441). [தலைவியே தனனிலையைத் தோழிக்கு முதலில் வெளிப்படுத்து முறையு முண்டு(பக-291-444)]. இங்ஙனம் வெளிப்படுத்தலையே "அறத்தொடுநிற்றல்" என்று ஆன்றோர் வழங்குவர். இதற்கு அறனழியாமைநிற்றல் என்பதும் (அறன்-கற்பு.), கற்பின்றலைநிற்றல் என்பதும் பொருளாகும் (களவியல் 26,28-உரை). அறத்தொடுநிற்குமுறையாவது—தலைமகளது கவற்சிபற்றிய வேறுபாடு கண்டு வருந்திய செவிலி 'அன்னாய்! இஃது எதனால் ஆயிற்று' என்று தோழியை உசாவ, அவள் 'அம்மே! என்னால் அறியப்படுவதொன்று சிறிதுண்டு; யாங்கள் இம்மலைப்பொழிலிடத்தே ஒருகால் விளையாடுகின்றேமாக, ஒருதோன்றல், அழகிய சுனைக்குவளைப்பூக்கொண்டு அவ்வழியே போந்தான்; போதர, நின்மகள் அவனைநோக்கி 'இப்பூவை எம் பாவைக்கு

அணியத் தம்பின்' என்றாள். அவனும் பிறிதொன்றுஞ் சிந்தியாது, அதனை அவட்குக் கொடுத்து நீங்கினான்; அன்றியும் மற்றொருகால், யாங்கள் ஆண்டு விளையாடுகையில்—"புனஞ்சோ தினையுஞ் சிதைத்த தெம்மைப் போகா வகைபுகுந்த—சினஞ்சோ களிறு கடிந்திட்டா தீர்த்த தனன்."* இன்னும், "பொன்னார் புனலெம்மை வாங்கும் பொழுதங் கொர் பூங்கணைவேள்—அன்னா னொருவன் அணைந்தெமக் கூசசெய்தீ ஆராளும்" உண்டு †. இத்தகைய பேருதவிசெய்த பெருந்தகையான் ஒருவனில், பூத்தருபுணர்ச்சியும் களிறுதருபுணர்ச்சியும் புனல்தரு புணர்ச்சியும் ‡ முன்னரே பெற்ற எனதலைவி, நீவிர் அவளவேறுபாடு உணர்தற்கு வெறியாட்டயர்ந்ததும், ஏதிலர்க்கு மணம்பேசியும் போந்த செய்திகேட்டுக் கவற்சியுற்றதனால், அவட்கு இஃது உண்டாயது போலும்" என்று கூறினாள்; கூற, அச்செய்தியுணர்ந்த செவிலி அவ் வுண்மையை நற்றாய்க்குக்கூறி அறத்தொடுநிற்ப, நற்றாய் அதனைத் தலைவியின் தந்தை தனையர்க்கு முறையே அறத்தொடு நிற்ப, இங்ஙனம் 'தனக்குரிய காதலனைக்கூடிக் கற்புக்கடம்பூண்டாள் தங் குலமகள்' என்ற செய்தி சுற்றத்தார்க்கு வெளியாம்—என உணர்க (பக்-319, 320, 341) இவ்வறத்தொடுநிற்குமுறை ஏழுவகையாக விரித்துக்கூறப்பட்டுள்ளது (207). இவற்றுள் "ஏதிடு" என்னும் பகுதிப்பட்டன, மேற்கூறிய பூத

---

* புனத்துள்ள தினைப்பயிர்களையும் அழித்து, எம்மையும் வெளியேறவொட்டாமல் எதிர்த்துப் போந்த யானையை, அம்பால் கடிந்து இட்டு தீர்த்தான்.

† யாம் சுனையாடுகையிலே நீரால் இழுக்கப்பட்டு, இறக்கும் நிலையை விருந்தேமாக, காமனையொத்த ஒருதோன்றல் திடீரென்றுவந்து எம்முயிர்காத்த பேரருள் எனக. கலித்தொகையுள் 39-ம் பாட்டுள் இப்புனல்தருபுணர்ச்சி கூறப்படுதல் காண்க.

‡ இப்புணர்ச்சிமூன்றனையும்பற்றித் திருவாய்மொழி யீட்டுரையில் கூறப்படுவன வருமாறு:—"பூத்தருபுணர்ச்சியாவது (தலைவி) உத்யானவனத்திலே பூக்கொய்யவென்று புறப்பட்டுப் பூக்கொய்யாநிற்க, அருங்கொம்பில் எட்டாதே நின்ற பூவை இவளாசைப்பட, அதனைத் தன்னைப்பேணாதே (தலைவன்) எறிப் பறித்துக்கொடுக்க 'இவன் தன்னைப் பேணாதே நமக்கின்னவைத் தலைக்கட்டினான்' என்று அதுக்காகத் தன்னைக் கொடுக்கை. புனல்தருபுணர்ச்சியாவது, (தலைவி) புதுப்புனலாடப்போய நீரிலேயிழிந்து விளையாடாநிற்க, அமிழ்ந்த அதினின்றும் (தலைவன்) எடுத்தேறவிட்டதற்காகத் தன்னைக் கொடுக்கை. களிறுதருபுணர்ச்சியாவது, (தலைவி) வீதியிலே நின்று விளையாடாநிற்க யானையினுடைய கையிலே(தான்) அகப்படப்புக, அதன் கையினின்றும் மீட்டதற்காகத் தன்னைக் கொடுக்கை" (5,3,8) எனக் கண்டுகொள்க.

தருபுணர்ச்சி முதலியனவாம் [ஏது ஈடு—காரணம். இடுதல்] என்ப தருபுணர்ச்சி முதலியனவாம் பகுதிகளை ஈண்டு விரிப்பிற் பெருகுமாதலின், உரைநோக்கி யுணர்ந்து கொள்க".

மேற்கூறியபோந்த அறத்தொடுநிற்குமுறையிற் றோழிகூற்றாகவும் செவிலிகூற்றாகவும் வருந் *கிளவிகள் பலவாக வுள்ளன. அவற்றுள், தலைவியினவேறுபாடுநோக்கி, இஃது எதனால் ஆயிற்றென்று தெரிதற்குச் செவிலி வேலனைக்கொண்டு வெறியாடச்செய்து கழங்குபார்த்தலும் கட்டுவிச்சியை அழைத்துக் குறிகேட்டலுமுண்டென்பது—"கட்டினுங் கழங்கினும் வெறியென இருவரும்—ஒட்டிய திறத்தாற் செய்திக் கண்ணும்" (பக் 325) "களம்பெறக்காட்டினும்" (பக். 318) என்பவற்றால் தெரிகின்றது. 'கட்டினுங் கழங்கினும்' என்பதற்குக் 'கட்டுவிச்சியும் வேலனுந் தாம் பார்த்த கட்டினாலும் கழங்கினாலும்' என்று பொருள் கூறப்படுதலால், கட்டுவிச்சிக்குக் கட்டெடுத்தலும் வேலற்குக் கழங்கு பார்த்தலும் முறையே உரியவாதல் விளங்கும். இவற்றுள், கட்டெடுத்த லாவது, கட்டுவித்தியால் நெற்குறிகாட்டிச் சொல்லப்படுவதென்பதும், அந்நெல்லாற் பிறரெண்ணிய எண்ணம் ஒருவடிவுகொண்டு தோன்றி அவட்குரைப்ப, அவள் அதனை வெளியிடுவளென்பதும் "விற்றசேய்கடவும்—மயிலிதன் றேகொடி வாரணங் காண்கவன் சூர்தடிந்த — அயிலிதன் றேயிதன் றேநெல்லிற் றோன்று மவனவடிவே" (285) எனத் திருக்கோவையுள்வரும் அடிகளாற் புலனாகின்றது. திருமாலபாற் காதல் கொண்டு மயங்கிய பெண்ணொருத்தியின்பொருட்டு, அவள் சுற்றத்தார் கட்டுவித்தியிடங் குறிகேட்டதாகத் திருமங்கை மன்னன் அருளிச்செய்யு மிடத்தில், "அதுகண்டு மற்றங்கே—ஆரானு மூதறியும் அம்மனைமார் சொல்லுவார்—பாரோர் சொல்லப்படுங் கட்டுப் படுத்திரேல்—ஆரானும் மெய்ப் படுவ னென்று ரதுகேட்டுக்—காரார் குழற்கொண்டைக் கட்டுவிச்சி கட்டேறிச—சீரார் சுளகிற் சிலநெல் பிடித்தெறியா—வேரா விதிர்விதிரா மெய் சிலிராக் கைமமோவாப—பேரா யிரமுடையா னென்றாள் பெயர்த்தேயுங்—காரார் திருமேனி காட்டினாள்" எனக் கட்டுவித்தி கூறுமுறைமையச் சிறிய திருமடலில் அழகுபட்டப் பாடுதல் அறியத்தக்கது. மலைநாட்டாராகிய

---

* கபிலர் பாடியருளிய "குறிஞ்சிப்பாட்"டில் பூங்கி செவிலிக்கு அறத்தொடுநிற்கும் முறைகள் மிக அழகாகக் கூறப்படுகின்றமை காண்க.

குறக்குடி மகளிரே கட்டுவித்தியராய்த்தோன்றிக் குறிசொல்லுதல் பண்டை வழக்காம்.* குறமகள்-குறிஎயினி எனனும் பெண்பாற் புலவரொருவர்க்குக் குறிகூறுதல்பற்றிய பெயர்வழங்குதலும் நோக்குக (நற்றிணை-357, புறம்-157). குறிகூறும்பெண்டிர் பெரும்பான்மை மலைக்குறத்தியராதல் 'குறம்' என்ற பிரபந்தங்களாலும், இன்றுமுள்ள வழக்காலும் பலரும் அறிந்ததாம். முற்காலத்துக் குறக்குடிச் சிறுவர்களும் குறியிறுக்க வல்லாரயிருந்தன ரென்பது—"குறமகளீன்ற குறியிறைப் புதல்வரொடு" என்னும் ஐங்குறுநூற்றடியால் விளங்கும் (394).

இனி, வேலன் என்பான 'முருகபூசைபண்ணுமவன்' முருகக்கடவுட்குரிய வேலைக் கையிற்றாங்குதல் பற்றி 'வேலன்' எனப்பட்டான். இவன் கழங்குபார்த்துக் குறிசொல்வது முற்காலத்துவழங்கிய செய்தியென்பது, "பெய்ம் மணன் முற்றங் கவின்பெற வியற்றி-மலைவான் கோட்டசினைஇய வேலன்—கழங்கினு லறிகுவ தென்றூன்" "அறுவை தோயு மொருபெருங் குடுமிச—சிறுபை நாற்றிய பலதலைக் கருங்கோல—அறுவ கறியு முதுவாய் வேல—கூறுக மாதோ கழங்கின திட்பம்" எனவரும் பாட்டுப்பகுதிகளால் உணர்க. இத்தமிழ்நாட்டு வசிக்கும் 'தொட்டியா' என்ற வகுப்பில், 12-கழற்சிக்காய்களைக் கலப்ப ஒரு பேழையுளிட்டு, ஒருவனைக்கொண்டு அவற்றை எடுக்கச்செய்யும்போது, வெளிகட்டிய கழற்சிதோன்றிய நிலையில், அதனைக்கொண்டு இராசிமுதலியனவறிந்து

---

* இம்மலைக் குறத்தியா நெல்லாற் குறிசொல்லுமுறையை, மீனாக்ஷியம்மை குறத்துள் (26) அடியில் வருமாறு குமரகுருபரமுனிவர் குறிப்பிடுவர்

முந்நாழி முச்சிறங்கை நெல்லளந்து கொடுவா
முறத்திலொரு படிநெல்லெயென முன்னேவை யம்மே
இந்நாழி நெல்லையுமுக் கூறுசெய்தோர் கூற்றை
இரட்டைப்பட வெண்ணினபோ தொற்றைப்பட்டதம்மே
உனக்குமுன் வேளவிமலைப் பிள்ளையாரவந் துதித்தார்
உனக்கினியெண் ணினகரும் மிமைப்பினிற்கை கூடும்
என்னுளை யெங்களகுலக் கன்னிமா ரறிந்து
எக்குறித்தப் பின்னுந்தப்பா திக்குறிகா ணம்மே

இச்செய்யுளிற் கண்ட நெற்குறிச் செய்தியொடு முற்குறித்த கட்டுவித்தி நெற்குறிகாணுமுறை ஒப்பிடத்தக்கது.

'சோகினம்' வாயிலாகக் குறிசொல்வது இன்றும் வழக்காக உள்ளது. இதுவே, வேலன் கழங்குபார்த்து வந்தமுறையோ அன்றி வேறோ அறிந்திலேம். இக்கழங்கு பார்க்குமிடத்தது, அணங்குற்றபெண்ணின் நோய் தணித்தற்கு அவள் 'படிமம்' ஒன்று பண்ணிக் கொடுத்தலுமுண்டென்று தெரிகின்றது (ஐங்குறுநூறு-245) இனி, வெறியாட்டென்பது, முருகக்கடவுளபொருட்டுப் பலியிட்டு அக்கடவுள் ஆவேசிக்க ஆடுங் கூத்தாகும். இது பெரும்பான்மை மேற்கூறிய வேலனால் நிகழ்த்தப்படுவதாம்.* அணங்குற்றபெண்களின்பொருட்டு, வேலன் வெறியாடிக் குறிகூறும் செய்தி, பழைய நூல்களில் மிகுதியாகப் பயிறல் காணலாம். "வெறியறி சிறப்பின் வெவ்வாய் வேலன்—வெறியாட் டயர்ந்த காந்தளும்" என்ற புறத்திணையியற் சூத்திரத்தே (60) ஆசிரியர் இதனைக் காந்தள் எனவும் கூறுவர். இவற்றால், வேலனது கழங்குபார்த்தலாலும் வெறியாட்டாலும் கட்டுவித்தியது கட்டெடுத்தலாலும் குறிகேட்டல், தொல்காப்பியர் காலத்துக்கு முன் இருந்த தமிழ்வழக்குகள் என்பது நன்குவிளங்கும்.

இக்குறிகூறுவோரில் 'வேலன்' என்றவர், பழைய நூல்களிற் கூறப்பட்டபடியே, இன்றும் குடமலைநாட்டில் வாழ்தல் அறியத்தக்கது. கொச்சிராஜ்யத்தே மந்திரவாதிகளாயுள்ள் இசசாதியார்–பாரதவேலன், வாளைவேலன், பாணவேலன், மண்ணவேலன் என நான்குவகையினராயுள்ளார் எனப்படுகின்றது. கோளப்பட்டியில், இன்னோர் மாந்திரிகஞ் செய்யுமுறை பலப்பகுதிப்படுமென்றும், அவற்றுள் வேலன் துள்ளல் என்பது சிறந்ததொன்றென்றும், இது, திருஷ்டிதோஷங்களையும் தெய்வத்தாலும் பேய்களாலும் பெண்கட்குநேரும் கேடுகளையும் விலக்குதற்கு இவரால் நிகழ்த்தப்படும் ஒருவகை ஆட்டம் அல்லது கூத்தென்றும், இவ்வாட்டக்காலத்தில் ஆடு கோழி முதலியவற்றைப் பலிகொடுப்பதுண்டென்றும், இப்பலிகள் இரிவான் பலி, குழிப்பலி, கிடங்குப்பலி, அழிபலி, திக்பலி, குயப்பலி முதலாகப் பலவகைப்படுமென்றும், இவர்கள் அக்காலத்து உச்சரிக்கும் மந்திரவகைகள் இவையென்றும், மலையாளத்தில் கோயில்களுக்கு 32-அடி தூரம் விலகியிருந்தே இவர்கள் தெய்வவழிபாடு செய்கின்றனரென்றும், அந்நாட்டில், முக்கியமான் வேறுபல

* சிறுபான்மை குறமகளிரும் வெறியாட்டெடுத்தலுண்டென்பதும், அவ்வெறியாட்டின் இயல்புகளும் திருமுருகாற்றுப்படையிலே, 222-அடிமுதல் 244-அடிவரை கூறப்படுதல்கொண்டு அறியத்தக்கன.

வேலைகட்கும் இவர் உபயோகப்படுகின்றனரென்றும் பிறவாலாறுகளுங் கூறுவர்.* இங்ஙனங்கூறிய வேலனவரலாறுகளிற் பலவும், பழையநூல்களிற்கண்ட செய்திகளேயன்றோ இவற்றுள், 'வேலனதுள்ளல்' என அந்நாட்டில்வழங்குவது, பழைய வெறியாட்டேயாதல் காண்க. இவை நிற்க

உடன்போக்கு:—இனி, செவிலிமுதலியோர், 'தங்குலமகள் தனக்குரிய காதற்றலைவனைக் கூடிக் கற்புக்கடம்பூண்டாள்' என்று அறத்தொடு நிற்குமுறையில், பெற்றோர் அதனை உற்றுணர்ந்து (137), உரியவனுக்கே அவளை மணம்புரிய முயல்வராயின், அது பெரிதுஞ் சிறந்தது காட்டும், அங்ஙனமன்றி, வேறோர் அயலானுக்குத் தம்மகளை மணம்பேசினும், தலைவனைக் காணப்பெறாவண்ணம் அவளைக் கடுங்காவற்படுத்தினும் தலைவிக்கு ஆற்றாமை மிகுந்த துயரம் பெருகுதலால், 'இனி இவள் இறந்துபடவுங் கூடும்' என்று தோழி உணர்ந்து கவன்று, வேறு உபாயமொன்றுந் தோன்றாநிலையில், பின்வருமாறு செய்வள். பண்டு தலைவன் பயின்ற குறியிடத்துக்கு அவள்சென்று தலைவனை எதிர்ப்பட்டு அவனைத்தொழுது வலஞ்செய்து "நும்மாற் றலைவிமாட்டுச் செய்யப்பட்ட தலையளி (பேரன்பு), உண்மையாகவே பலரான் அறியப்பட்டதோடு, சுற்றத்தாரது சீற்றத்திற்கும் ஏதுவாயிற்று. இவ்வாறு ஆகியது, நீவிர் முன்னரே மணந்துகொள்ள முயற்சிசெய்யாது களவொழுக்கத்தே கருத்துக்கொண்டொழுகியதாலன்றோ? அல்லதூஉம், ஏதிலரும் வரைந்தெய்தற்கு 'முலைவிலையோடு புகுந்து பொன்னணிய முந்துற்றார்; இனி என்செய்வோம்' என்று கூற, அதுகேட்ட தலைவன், 'இந்நிலையில் என்னாற் செயற்பாலது யாது?' என்று உசாவ, 'நீரே சூழ்ந்து சொல்லுதிர்' என்றாள். என, தலைவனுஞ் சூழ்ந்து 'ஆயின், என்காதலியை என்னூர்க்கே உடன்கொண்டுபோக வலித்தேன்; இச்செய்தியை அவட்கு உணர்த்தி உரியவற்றை விரைந்துசெய்க' என்றான். அதுகேட்ட தோழி மகிழ்வுற்று 'நன்று, எம்பெருமான் அருளிச்செய்தது; அவட்கு இச்செய்தியுணர்த்தி விரைந்து கொணர்வேன்' என்று கூறிப்போந்து, தலைமகள்பாற்சென்று, "எம்பெருமாட்டி! தலைவர் நின்னைத் தம்மூர்க்கு உடன்கொண்டுசெல்லக் கருதுகின்றார்; இஃதறிந்தேன்; நின்குறிப் பென்னையோ" என்று உசாவினள். அதுகேட்டு தலைவி, "உயிரினுஞ்

* Casts and Tribes of Southern India. (See Velan).

சிறந்தன்று நாணே நாணினுஞ்—செயிர்தீர் காட்சிக் கற்புச் சிறந்தன்று" (113) என்றவாறு, நாணழியவரினுந் தன்கற்பைக் கைவிடாமை துணிந்து, தலைவருடன் உடன்போக்கிற்குத் தானும் மனநேர்ந்த குறிப்பை வெளிப் படுத்தினாள். இங்ஙனந் தலைவி உடன்பட்டதும், அவள் வெளியேறு தற்கு வேண்டுவன புரிந்து, முன்பு இரவுக்குறியிற்போல, ஒருவரும் அறியாவகை தோழி அவளைக் குறியிடத்துக் கொண்டுசென்று தலைமகன் பாற்சேர்த்து, அவனை நோக்கி, "கொங்கை தளரினுங் கூந்தல் நரைப் பினும், ஏந்தல்! மற்றிவ—வங்கை அடைக்கலம் என்றே கருதி அருளக் கண்டாய்" என்று தன் ஆற்றாமையும் இரக்கமுந்தோன்ற "ஓம்படை" (அடைக்கலம்) கூறி (பக். 309), அவர்களை வழிவிடுத்துப் பிரிவாளாயி னள். இஃது உடன்போக்குவரலாறென்று உணர்க. இங்ஙனம் தலைவி உடன் செல்லத் துணிந்ததற்கு ஏது, தான் இல்லறத்தினின்று நல்லறஞ்செய்ய முடியாமையாலும், அடுத்தடுத்துத் தலைவன் பிரிதலால் வருத்தமிகுதி நிகழ்தலாலும், அம்பலும் அலரும் பரந்து துன்பம் விளைத்தலாலும், தாய்முதலியோர் அயிர்த்தலால் தலைவனைக் குறி யிடத்துக் கூடுதல் தடைப்படலாலும், இவையெல்லாம் நீங்கித் தலைவ னுடன் இணைபிரியாச் சேர்க்கையைத் தலைவி விரும்புதலே எனக் கூறுவர் (225)

இவ்வாறு ஒருவரும் அறியாவண்ணம், காதற்றலைவனுடன் தலைவி செல்லாநிற்கப் பிற்றைஞான்று வெளிப்பட்ட மகள்செய்தி கேட்டறிந்த சுற்றத்தார் தலைவன்செயற்கு மிகவும் வெகுண்டு அவ்விருவர் செலவை யுந் தடுத்தற்பொருட்டுத் திரண்டு விரைந்தெழுவர். இவர் நிரந்தெழுவ தற்குமுன்பே, செவிலி கேட்டு மயங்கிக் கவலைமேற்கொண்டு, தலைவன் தலைவியர் சென்ற இடைச்சுரத்தைநோக்கித் தேடிப்போந்து, வழியில் எதிர்ப்பட்ட முக்கோலந்தணரையும் மற்றவரையும் உசாவி அவரால் அவ்விருவரும் அகமகிழ்ந்து வழிச்சேறலையும் அவ்விருவரும் அறநெறியி னிற்றலையும் அறிந்து, ஆற்றாமையால் மேற்செல்லவியலாது மீண்டு வருவள். [முக்கோற்பகவர், செவிலிக்கு அவ்விருவரது உடன்போக் கைப்பற்றிக் கூறுமுறையைக் கலித்தொகை 9-ம்பாட்டிற் காணலாம்.] ஆனால்; தலைவனைப்பெற்ற நற்றாய், இவள்போல நெடுந்தூரஞ் செல்லா ளாயினும், தம்மூர்த் தெருவரையுந் தேடுதற்குரியள் எனப்படுகின்றது. (37)

இங்ஙிவ்வாறாக, தலைவன் தலைவியை உடன்கொண்டு செல்லும் போது, இடைவழியிற் சுற்றத்தார் திரண்டுவந்து தலைவனை மேற்செல்லா வண்ணம் தடுத்துநிற்க அப்போது தலைவி, அவர்செயற்கு முன்மொழிவாது தன் காதலனைச்சார்ந்து கற்பொடுபுணர்ந்து நிற்பது கண்டு, 'இவள் செய்கை அறநெறிப்பட்டதாதலால் நாம் இதற்கு இடையூறு விளைத்தல் கூடாதென்றும், விரும்பினும் தலைமகனைத் தடுத்துக்கொண்ட வினை முடித்தல் ஒருதலையென்றும் கருதி, அவருடன்போகிற்கு உடன்பட்டுத் தமர்மீள்வார். இதனை "இடைச்சுர மருங்கின் அவள் தமர் எய்திக்-கடைக்கொண்டு பெயர்த்தலிற் கலங்கஞ ரெய்திக்-கற்பொடு புணர்ந்த கௌவை' என்பர் ஆசிரியர் (40). அங்ஙனம் அவர் மீண்டதும், தலைவியினைச்சந்திர, இடைசுரமருங்கில் 'நாம் இங்ஙவாறு உடன்போவதும், நமமிருவர்மாட்டுமென்றிப பழமையாக வழங்கும் உலகியலாம்' (57) என்று தலைவன அவளைத் தெருட்டியும் வழியிளைப்புதீரமருட்டியும் உடனழைத்துச்சென்று தனபதி சேர்வனென உணர்க. இவ்வாறு களவுப் புணர்ச்சிக்குரிய தலைவியைத் தலைவன உடன்கொண்டு சேறல் பண்டைத் தமிழ்வழக்காதலோடு, அது தனமமார்க்கமாகவும் கருதப்பட்டுவந்த தென்பது-"சுரநனி இனிய வாகுக தில்ல-அறநெறி யிதுவெனத் தெளிந்த வென்-பிறைநுதற் குறுமகள் போகிய சுரனே" (பக-57) "இறந்த கற்பி னாட் கெவ்வம் படரன்மின்-சிறந்தானை வழிபடீஇச் சென்றனள்-அறந் தலைப பிரியா ஆறுமற் றதுவே" (கலித்-9) என்னுஞ் சான்றோர்கூற்றுக் களால் உணர்க. இவ்வுடன்போக்கைக் "கொண்டுதலைக்கழிதல்" எனவுங் கூறுவர் (பக்-57)

இங்ஙனங் கூறியவற்றால், தோழியிற்கூட்டம் என்ற பகுதியானது ஏனையவற்றினும் பலபிரிவுடையதாக முன்னோரால் மொழியப்பட்டுள்ளது என்பது வெளியாகும். மேற்குறித்த பாங்கிமதியுடம்பாடு முதல உடன்போக்கீறாக உள்ளனவற்றையே, நம்பியகப்பொருள் முதலிய இலக்கணங்களும், திருக்கோவையார் தஞ்சைவாணன்கோவை முதலிய இலக்கியங்களும் மற்றுஞ் சில் வேறுபாடுபடப் பகுத்துக்கொண்டு, வெவ்வேறு கிளவிகள் அமைத்து விரித்துக்கூறுவன. அன்றியும், ஆசிரியர் கூறியவற்றினுஞ் சில கூட்டியுங் குறைத்தும் மாறறியும் செல்லினவாம். ஆயினும் தொல்காப்பியனார் கருதிய முறையைத் நாம் நுணுகி ஆராயுமிடத்துத் தோழியிற்கூட்டமானது, மேற் கூறிய வாலாறுகளைக்

குறிப்பிடுவதே என்பது புலப்படத் தடையில்லை. இனி, இவ் வுடன்போக் கோடு களவொழுக்கம் முடிவுறுகின்றதென்றும், மேல்வருஞ்செய்திகள் கற்பொழுக்கத்தினபாற்படுமெனவும உணாக; என் னே? ஆசிரியர் செய்யுளியலிற் கறபென்னுங் கைகோளின் இலக்கணங் கூறபபுக்கவிடத தே "மறைவெளிப்படுதலும்" என, உடன்போக்கிற்குப் பின்னிகழும் மறைவெளிப்பாட்டைக் கற்புமுறையின் தொடக்கமாகக் கூறுதலால் என்க. அதனுரையிற பேராசிரியா "எமமனை முந்துறத் தருமோ, தம மனை யுய்க்குமோ யாதவன் குறிப்பே" எனத தலைவி உடன்போயகாலத்து வருநதிக் கூறிய நறறுயகூற்றை அம் மறைவெளிபபாட்டுக்கு உதாரணங் காட்டுதலுங் கண்டுகொள்க திருவள்ளுவரும், அலரறிவுறுத்தலோடு கள வியலை முடித்தாப ாின கறபியல் கூறததொடங்குதலும நோக்கத்தக்கது.

'இக்களவுக்கூட்டம இரண்டுமாதங்களுள்ளே முடிதற்குரியதென்று இறையனார்களவியல் கூறியசெய்தி முன்னரே குறிககப்பட்டது (சூ-32). அது கூறிய சூததிரத்தில் "திங்களிரண்டினகம" என, இரண்டுமாதமாவ தற்குச் சிலநாள நிற்க, வரைநதுகொளவது நலமென்று கருதிய உரை யாசிரியர் கொள்கைபபடி, இக்களவொழுக்கமுடிநது ஐம்பததாறுமநாள் மணம நிகழுமெனறும, இன்னவினனசெய்திகள் இன்னவின்ன நாட் குரியனவென்றும, தஞ்சைவாணன்கோவையுரையாசிரியர் முதலியோர் வரையறை கூறுவர் (366-உரை). இப்பாகுபாடு காட்டுங் குறிப்பொன் றுங் தொல்காப்பியத்துக் காணப்படாமையால், அவை ஈண்டு விரிக்கற் பாலனவல்ல.

இனிக் களவுககூட்டங் கூடிவநத தலைமகன் தான்காதலித்ததலைவி யை மணநதுகொளவதில் இரண்டுமுறை யுண்டு; அவை களவுவெளிப்படு தற்குமுன் வரைதல், களவுவெளிப்பட்டபின் வரைதல் என்பன (140). பிற்கூறியபகுதியைச் சேர்ந்தனவே, முன்பு எழுதப்பட்டவை. களவு வெளியாவதற்குமுன வரைதல் என்பது, பகற்குறி இரவுக்குறிகட் குப் பின், தோழியால் வரைவுகடாவப்பட்டு நிகழ்வதாகும். இங்ஙனம் வரைதலில், தலைவிக்கு உடன்போக்கில்லை என்பது உணரத்தக்கது. இந்நிகழ்ச்சியில், தலைவியை மணம்பேசி அவள் சுற்றத்தாரைத் தலைவன்வேண்ட, 'அவர் மிகுந்த' பரிசங்கேட்குமிடத்து அப் பரி சத்தின்பொருட்டு அவன் வரைவிடைவைத்துப் பொருள்வயிற்பிரித லும், வேறுகாரியத்தின்பொருட்டு (வேநதர்க்குற்றுழி) ஒருவழித்

தணந்தும் சிலகாலம் நீங்கியுறைதலும் நிகழுமென்றும், ஆனால், இக் களவொழுக்கத்திடையே ஓதல் தூது பகைகள் காரணமாகத் தலைவியைப் பிரிதல் கூடாதென்றும் கூறுவர் (141). மேற்கூறியவாறு "வரைவிடைவைத்துப் பொருள்வயிற்" பிரியும் பிரிவொன்று கூறப்படுதலால், விவாகத்தில் மகள்பொருட்டுப் பரிசம்வாங்குமவழக்கம் தமிழ்நாட்டார்க்குள் முன்னாளில் இருந்தமை புலப்படும். "பொருளென மொழியினும்" என்ற சூத்திரமுங் காண்க (214). இவ்வழக்கம் மலைசாதியார்பலரிடத்து இன்றும் உள்ளதேயாம். ஆரியர்க்குள் கன்னியாசுல்கம் பெறுதல் பண்டைக்காலத்திலில்லை என்றும், சூத்திரரும் பெண்ணுக்கு அது வாங்குதல் தகாதென்றும் மனு கூறுவர் (அத 9; 98, 100.). இவ்வரைவின் பொருட்டுப் பிரிதலை முன்னூல்களும் பின்னூல்களும் விரித்துக் கூறுகின்றன. இங்ஙனமாக இயற்கைப்புணர்ச்சிமுதல் தோழியாலியக்கூட்ட முடியவுள்ள பொருட்பகுதியே அகத்திணையுட் பெரிதுஞ் சிறந்ததாம். இதனை "அகத்திணையின் மிகத்திகழும் இன்பக்கலவி யினப்பகுதி முற்றிற்று" எனப் பேராசிரியர் எழுதுதலாலும் அறியலாம் (திருக்கோ. 300).

III. கற்பியல்

முற்கூறிய இயலிலே, இல்வாழ்க்கைக்கு முன்னிகழுங் களவொழுக்கத்தின்வரலாறு ஆராயப்பட்டது. இனி அடுத்த நிலையாகிய கற்பைப்பற்றி ஆசிரியர் கூறுவனவற்றை நோக்குவோம். கற்பாவது— கொள்ளுதற்குரிய தலைவன், வேள்விச்சடங்கொடுகூடத் தலைவியை அவள் பெற்றோர்கொடுப்பக் கொள்ளுதலாம் (142). "கொண்டானிற் சிறந்த தெய்வமின்றெனவும், அவனை இன்னவாறு வழிபடுக எனவும், இருமுதுகுரவர் (பெற்றோர்) கற்பித்தலானும், அந்தணர் சான்றோர் அருந்தவத்தோர் கடவுளர்—இவர்களிடத்து ஒழுகும் ஒழுக்கத்தானும் தலைமகன் கற்பித்தலானும், வேதத்தும் சடங்கினும், விதித்த சிறப்பிலக்கணங்களைக் கற்பித்துக்கொண்டு துறவறத்திற் செல்லுந்துணையும் இல்லறம் நிகழ்த்துதலானும், கொண்டதலைவனை இன்னவாறு பாதுகாவென்றும், அவற்கு நீ இன்னவாறு குற்றேவல் செய்தொழுகென்றும் அங்கியங்கடவுள் சான்றாக மந்திரவகையாற் கற்பிக்கப்படுதலானும் 'கற்பு' எனப்படுவதாயிற்று" என்பர் (பக். 345). களவுப்புணர்ச்சிக்குப் பின்பு

இக்கற்புமுறை நிகழ்வதாகவே புலனெறிவழக்கஞ்செய்யப்படுமென்பது, "மறைப்படப் புணராத சொல்லின் மையிற்—கற்பெனப் படுவது களவின் வழித்தே" என முன்னோர் கூறுதலால் நன்கறியப்படும். (மெய்யுறு புணர்ச்சியாகிய களவின்வழித்தாகாத) வேறு உலகியன்மணங்களும் உள்ளப்புணர்ச்சியாகிய களவுமுறையானே பெரும்பான்மை நிகழ்வன வாதலின், அவற்றையும் களவுக்கூட்டத்திற்குப் பிற்பட்டனவாகவே கொள்வர். இதனை நச்சினார்க்கினியர் "பொருளாற் கொள்ளும் மணமும், இருவர் சுற்றமும் இயைந்தழித் தாமும் இயைதலிற் கந்தருவப் பாற்படும்" (பக்-226) எனவும், "உலகத்து மன்றலாவது, குரவர் கொடுப் பதற்குமுன்னர் ஒருவற்கும் ஒருத்திக்கும் கண்ணும் மனமும் தம்மு ளியைவதே என வேதமுங் கூறிற்று" (பக-223) எனவும், "இருவர் கண்ணுற்றுக் காதல்கூர்ந்தவழியெல்லாம் கந்தருவமென்பது வேதமுடி பாதலின், இவ்வுள்ளப்புணர்ச்சியுங் கந்தருவமாம்" (பக்-232) எனவும் கூறுதலால் உணர்க. இனி, இக்கற்பினது வகையைத் தொல்காப்பியனார்,

"மறைவெளிப் படுதலுந் தமரிற் பெறுதலும்
இவைமுத லாகிய வியனெறி திரியாது
மலிவும் புலவியு மூடலு முணர்வும்
பிரிவொடு புணர்ந்தது கற்பெனப் படுமே" (500)

என்று செய்யுளியற்சூத்திரத்திற் பாகுபடுத்துக் கூறினார். ஈண்டுக் காட்டப்பட்ட முறைகொண்டு ஆராயுமிடத்துக் கற்புமுறை யைப் பற்றிய உலகியலும் அதனொத்துரையுமாகிய புலனெறிவழக்கத்தை அடியில்வருமாறு தெரிதல்கூடும்.

மறைவெளிப்படுதலுந் தமரிற்பெறுதலும்:—முன்பு உடன்போக் கிறுதியில் கூறியவாறு, தலைவனுந் தலைவியும் ஒருவரும் அறியாமல் உடன்செல்ல "இடைச்சுர மருங்கின் அவள் தமர் எய்தி-கடைக்கொண்டு பெயர்தலிற் கலங்கஞர் எய்தி—கற்பொடு புணர்ந்த" தலைவியினிலைமை கண்டு அவள் சுற்றத்தார் மீண்டும், தலைவன் அவளுடன்சென்று தன் பதியடைவன். அடைந்து சிலநாளாகியபின், தலைவியின் தமர் அவளிருப்பறிந்து வந்து, தலைவனைத் தம்மூரகத்தே மணம்புரிந்து கொள்ளும்படி வேண்டினர். இவ்வேண்டுகோளுக்குத் தலைவன் உடன் பட்டானாயின், அவன் தலைவியின் ஊர்சென்று, அவளை வதுவைபுரிந்து

வாழ்வுறுவன். இனி, அவ்விருவரது உடன்போக்கில், தலைவியின்சுற்றத்தார் இடைவழியில் வந்து தடுக்காமலும், அவர், தலைவியிருப்பறிந்து வந்து, தலைவனைத் தம்மூரில் மணம்புரிந்துகொள்ளவேண்டாமலும் போவராயின், தலைவன் அவளைத் தன்மனையில்வைத்து 'வதுவைக்கல யாணம்' செய்துகொள்வான். இம்மணநிகழ்ச்சிக்குமுன், தலைவன் தாய், அவனாற் கொண்டுவரப்பட்ட தலைமகளின்பொருட்டுச் "சிலம்புகழி நோன்பு' ஒன்றுசெய்தமை பண்டைமரபென்று தெரிகின்றது (ஐங்கு-399). இங்ஙனந் தலைவியை ஒருவருமறியாவகை உடனழைத்துச்சென்று, அவள் சுற்றத்தார் கொடுக்காமலே மணஞ்செய்துகோடல், முற்காலத்துத் தண்டமாக்கமாகவே கருதப்பட்டதென்பது, "கொடும்போரின்றியுங் கரணமுண்டே-புணர்ந்துடன் போகிய காலை யான" (143) என ஆசிரியர் கூறுதலால் அறியலாம். ஆயினும், களவு வெளிப்பட்டபின் தலைவியின் தமர் சம்மதித்துக் கொடுத்தலே பிற்காலத்துப் பெருவழக்காகவேண்டுமென்பது, "மறைவெளிப் படுதலுந் தமரிற் பெறுதலும்" என்று ஆசிரியர் அறிவித்தலால் தெளியப்படும். ஆரியவிவாகமுறையாகிய காந்தர்வத்திலும், ஒருவன் கந்தருவமுறையால் ஒருத்தியைக் கூடிய பின்னர், அக்கூட்டம் அவள்பெற்றோர் முதலியவரால் பின்பு அங்கீகரிக்கப்படுமென்பது, "காந்தர்வமெனனும் விவாகத்தால் ராஜரிஷி கன்னியர்பலர் மணஞ்செய்துகொண்டனரெனவும், அவர்கள் தாய் தந்தையரால் பின்பு ஆமோதிக்கப்பட்டனரெனவும் நாம் கேள்விப்படுகிறோம்" என்று மஹாகவியாகிய காளிதாஸருஞ் (ஸாகுந்தளம்-அங்கம் 3),

"காந்தருப்ப மென்ப துண்டு ஈறு காதலிற் கலந்த சிந்தை
மாந்தர்க்கு மடந்தை மார்க்கும் மறைகளே வகுத்த கூட்டம்
ஏந்தற்பொற் றோளி ஞாயீ திசைந்தபின் எனக்கு மூத்த
வேந்தற்கும் இருப்பிற் றுக்கும் வேறுமோர் குறையுண் டென்றாள்"

(இராமா ஆரண்ய சூர்ப்ப 54)

என இராமனை நோக்கிச் சூர்ப்பணகை கூறியதாகக் கம்பநாட்டரும் பாடுதல் காண்க. இனிக் காந்தருவமணம் நிகழ்ந்தபின்பு கர்மம் (சடங்கு) நிகழ்தல் உண்டென்று ஆசிரியர் குறிப்பிக்கின்றார் (கற்பியல். 1.2). ஆனால், வடநூல்வழக்கிலே கர்மம் நிகழ்தலும் நிகழாமையுமாக இரண்டுமுறையும் காணப்படுகின்றன. அருச்சுனன் சுபத்திரையோடு காந்தருவமணத்துக்குப்

பின் கூறப்படும் காணக்செய்தியும்* சகுந்தலை துஷ்யந்தரது தனிக் கந்தருவமணமும்† மேற்கூறிய இரண்டுக்கும் முறையே உதாரணங்களாம். (பத்தினி பாரியை தாரம் ஜாயை பிரஜாவதி எனப்பட்ட) "ஐவகை மனைவியருள், முதல் நால்வர் மட்டும் அங்கிசான்றுகத் தர்மசாஸ்திரத்திற் சொல்லப்பட்ட; கிரியைகளோடு விவாகஞ் செய்யப்படுவர். காந்தருவவிவாகத்துக்குக் கிரியைகளில்லை; அது விருப்பத்தானே நடக்கத்தக்கது, இருவர்க்கும் காதலால் ரஹஸ்யத்தில் மந்திரமில்லாமற் செய்யப்படுவதாகச் சொல்லப்படுகிறது" என வரும் பாரதவசனமும் நோக்கத்தக்கது. இங்ஙனம் தமிழரது களவுக்கூட்டத்துக்குப் பின் காணம் நிகழ்தல் முன்னாளில் வழங்கியதில்லை என்றும், பிற்காலத்தே அம்முறை அவர்க்குள் அமைந்து வழங்கலாயிற்றென்றும் ஆசிரியர் கருதுவர். இவற்றை "மேலோர் மூவர்க்கும் புணர்த்த கரணம்—கீழோர்க்காகிய காலமு முண்டே" "பொய்யும் வழுவுந் தோன்றிய பின்னர்—ஐயர் யாத்தனர் கரண மெனப்" என்ற கற்பியற்சூத்திரங்களிற் காண்க. அந்தணர் அரசர் வணிகர்க்கு, ரிஷிகள் ஒருகாலத்தே விதித்துப்போந்த சடங்கொடுகூடிய கற்புமுறையைத் தங்கள் புராதனமுறையென்றில் நின்றொழுகிவந்த தமிழநாட்டார்க்கும் இருடிகள் விதிக்கும்படி நேர்ந்த காலமுமுண்டென்றும், அங்ஙனம் விதிக்க நேர்ந்த காரணம்—பொய் வழு முதலிய குற்றங்களின்றி நடைபெற்றுவந்த புராதன ஒழுக்கமாகிய தமிழர்மணத்தில், பிற்காலத்தே அவை புகுந்து அதன் பழஞ்சிறப்பைக் கெடுத்தமையால் அந்தமணம் ஒழுங்காக நிகழ்தற்பொருட்டேயாம் என்றும் ஆசிரியர் கருதினராதல் மேற்சூத்திரங்களால் உய்த்துணரப்படும். இச்சூத்திரமொன்றிற் கண்ட "கீழோர்" என்ற சொல் ஐவகைநிலத்துக்குரிய பண்டைத் தமிழமக்களையே பெரும்பான்மை உணர்த்துவதாம்.‡ என்னை? களவியற்குப்பின் கற்பியலை வைத்து ஆசிரியர் விதித்துப்

* வியாசபாரதம், தமிழ்மொழிபெயர்ப்பு—ஸ்ரீ ம வீ. ராமாநுஜாசாரியரவர்கள் பதிப்பு ஆதிபர்வம் பக்-859

† ஷை ஷை ஷை பர்வம் 330-முதல் 346-ம் பக்கம் வரை.

‡ நாற்கவிராசநம்பியாரும் "மொழிந்தோர் நால்வரு மொழிந்த நிலத்துறை—இழிந்தோர் தமமுள் 'ழயாநதோரு மெய்துப" (31) "இழிந்தோர் தமக்கு மிவற்றுணமேம் பட்டவை—'வியாழ்நதன வாமென மொழிந்தனர் புலவர்" (76) என்ற சூத்திரங்களினும் அவற்றினுரையினும், நால்வகைவருணத்தவரை உயர்ந்தோர் என்றும், ஐந்திணை நிலமக்களை இழிந்தோர் என்றும் கூறினர். ஆரியவருணப் பாகுபாட்டுள் இவ்வைந்திணைமக்கள் அடங்காமைபற்றி இவ்வாறு அவர்கள் கருதப்பட்டனர் போலும்

பேர்ந்தனவெல்லாம் "வடவேங்கடந் தென்குமரியாயிடைத்—தமிழ்கூறு நல்லுலகத்து வழக்கே" யன்றிப் பிறநாட்டுவழக்கு ஆகாமையால் என்க. முன்னியல்களிற் களவுக்கூட்டத்துக்குரியர் என்று கூறப்பட்ட தமிழர்க்கு ஆரியர் துகாணவிதியைக் கூறியதன்காரண மென்னை? என்ற ஆசங்கையைப் பரிகரித்தற்கே இச்சூத்திரங்கள் கற்பியலின் தொடக்கத்தே ஆசிரியராற் கூறப்பட்டன என்பது உணரத்தக்கது.

இனி, நச்சினார்க்கினியர், "மேலோர் மூவர்க்கும் புணர்த்த கரணங்—கீழோர்க் காகிய காலமு முண்டே" என்பதற்கு ஆதியூழியில் (கிருதயுகம்) நால்வருணத்தாரும் தம்முள் மணம்புரிந்துவந்தனரென்றும், இரண்டாம் ஊழி (திரேதாயுகம்) தொடங்கி, வேளாளர்க்கு மற்றமூவருடன் மணம்புணர்தல் விலக்கப்பட்டதென்றும், ஆயின், முதலூழியில் வேளாளர் மற்றைமூவருடன் மணம்புரிந்ததைக் குறிக்கும் இலக்கியம் பிற்காலத்து வீழ்ந்ததென்றும் கருத்துப்பட உரைகூறுவர். அதனை அச்சூத்திரவுரைநோக்கி உணர்க.

இனிப் "பொய்யும் வழுவுந் தோன்றிய பின்னர்—ஐயர் யாத்தனர் கரண மென்ப" என்ற சூத்திரத்திற்கு, அவ்வுரையாளர், "வேதத்திற் கரணமொழிய ஆரிடமாகிய கரணம்பிறந்தவாறும் அதன் காரணமுங் கூறுகின்றது" என்று அவதாரிகையும், "ஆதியூழி தழிந்தமுறையே அக்காலத்து அந்தந்தொடங்கி இரண்டாமூழி முதலாகப் பொய்யும் வழுவுஞ் சிறந்துதோன்றிய பிற்காலத்தே, இருடிகள், மேலோர்கரணமுங் கீழோர்கரணமும் வேறுபடக் கரணங்கள் கூட்டினார்" என்று பொருளும், "இவ்வாசிரியர் ஆதியூழியின் அந்தத்தே இந்நூல்செய்தலின், முதனூலாசிரியர்கூறியவாறே களவுநிகழ்ந்தபின்னர்க் கற்பு நிகழுமாறுங் கூறித் தாம் நூல்செய்கின்றகாலத்துப் பொய்யும் வழுவும்பற்றி, இருடிகள் நூல்கள் யாத்தவாறுங் கூறினார், அக் களவின்வழிவந்த கற்புங் கோடற்கென்றுணர்க" என்று விசேடமுங் கூறினார். இதனால், மேலோர்கரணமுங் கீழோர்கரணமுங் கூறியதே இச்சூத்திரமென்பது, அவ்வுரைகாரர் கருத்தாதல் காண்க.

இவ்வாறு ரிஷிகளால் விதிக்கப்பட்ட பிற்கால விவாகமானது, 'இவளை நீ இன்னவாறு பாதுகாக்க' எனத் தலைவனுக்கும், 'இவனுக்கு இன்னபடி நீ குற்றேவல் செய்தொழுக' எனத் தலைவிக்கும் அங்கியங்கட

வுள் அறிகரியாக மந்திரவிதியால் வெள்ளியாசான் கற்பித்ததாகும். இதனைக் "கரணம்" என்றனர் தொல்காப்பியர். கரணம்—விவாகத்துக்குச் சிறப்புடைய காரணம். முற்காலத்து நிகழ்ந்து வந்த கரணச்செய்திகள் சில அடியில்வரும் பாட்டிற் குறிக்கப்பட்டுள்ளன:—

"உழுந்து தலைப் பெய்த கொழுங்களி மிதவை
பெருஞ்சோற்று அமலை நிற்ப நிரைகாற்
றண்பெரும் பந்தர்த் தருமணல் ஞெமிரி
மனைவிளக் குறுத்து மாலை தொடரிக்
கனையிருள் அகன்ற கவின்பெறு காலைக்
கோள்கால் நீங்கிய கொடுவெண் டிங்கட்
கேடில் விழுப்புகழ் நாள்தலை வந்தென
உச்சிக் குடத்தர் புத்தகன் மண்டையர்
பொதுசெய் கம்பலை முதுசெம் பெண்டிர்
முன்னவும் பின்னவும் முறைமுறை தரத்தரப்
புதல்வற் பயந்த திதலையவ் வயிற்று
வாலிழை மகளிர் நால்வர் கூடிக்
கற்பினின் வழாஅ நற்பல உதவிப்
பெற்றோற் பெட்கும் பிணையை யாகென
நீரொடு சொரிந்த ஈரித ழலரி
பல்லிருங் கதுப்பி னெல்லொடு தயங்க
வதுவை நன்மணங் கழிந்த பின்றைக்
கல்லென் சும்மையர் ஞெரேரெனப் புகுதந்து
பேரிற் கிழத்தி யாகெனத் தமர்தர
ஓரிற் கூட்டிய உடன்புணர் கங்குல்" (அகம்-86)

எனக் கண்டுகொள்க. இக்கரணத்தை "வதுவைக்கலியாணம்" என்பர். (களவி-பக். 127; அகநா. 86 அரும்)

இங்ஙனம், வெள்ளியாசான் காட்டியமுறையே, அங்கிசான்றாக மணமுற்றியபின், தலைவன் தலைவி யிருவரும் இல்லறநிகழ்த்துங்காலத்தே—கூடிமகிழ்தலும், சிறிதுகோபத்தாற் புலவியும், அதுமுற்றிப் பெருங்கோபமாகுமிடத்துப் பிரிணயகலகமும், அக்கோபங்களைத் தீர்த்து இருவருங் கூடலும், பலதொழில்களின்பொருட்டுப் பிரிதலும், அதுபற்றி

இருவர்க்கும் ஆற்றாமை பெருகுதலும், பிரிந்துவந்து கூடிக்களித்தலும், பின்பு இல்லிருந்து நல்லறஞ் செய்கையும உலகத்துத் தலைமக்களாயுள்ளாரிடம் இயல்பாக நிகழுமன்றே? அவற்றையே ஆசிரியர் மலிதல், புலவி, ஊடல், உணர்தல், பிரிவு என வகுத்துக் கற்பியலிற் கூறுவாராயினர். இவற்றுள் மலிதல் என்பது இல்லொழுக்கமும புணர்ச்சியுமுதலியவற்றால் இருவரும மகிழ்தலாம புலவி என்பது இருவரும கூடுங்காலத்துச் சிறிது மனம் வேறுபடுதல. ஊடுதல்—என்பது அவ்வேறுபாடு நீட்டித்தல். இங்ஙனம் புலவியு மூடலும் நிகழ்தற்குக் காரணம, தங்கள் மனங்கட்கு ஒவ்வாதசெயதிகள் சில நடந்தனவாக ஒருவரையொருவர் ஐயப்படுதலாம. இவ்வையம பெரும்பான்மை தலைவிகணே நிகழ்வதென உணர்க. இதனைக் காரணங்காட்டியேனும் வேறுவகையாலேனும தெளிவித்தல், உணர்த்தல எனப்படும. இவற்றுட் புணர்ச்சியின்மகிழ்தலாகிய மலிவு, தலைவன் தலைவியைப் பிரியாதுநின்று இல்லறநிகழ்த்துங் காலத்தும, ஏனையவை அவன் காதற் ஒழுக்கமுடையனாய்ப் பிரிந்து தலைவியை அடைந்தகாலத்தும் பெருமபாலும நிகழ்வன. இவ்வாறு மலிவு முதலிய ஐந்துமபற்றி நிகழ்வனவே இக்கற்பியலிலவரும் கூற்றுக்கள பெரும்பாலுமென உணர்க. இக்கூற்று நிகழ்த்தற்குரியார பன்னிருவர் என்பர்; அவர்:—பாணர், கூத்தர், விறலி, பரத்தை, அறிவர், கண்டோர் என்ற அறுவரும, முன் களவியலிற்கண்ட பார்ப்பான பாங்கன் முதலிய அறுவருமாவர். அவருள—

பாணர்—பண்ணுக்கு உரியானமையால், இவர்க்கு இப்பெயர் வழங்கியது. இவர் யாழ்வாசினை முதலியவற்றால் தமிழ்த்தலைவரை மகிழ்வுறுத்துபவர். இக்கூட்டத்தாரில யாழ்ப்பாணர், இசைப்பாணர், மண்டைப்பாணர் எனப பலபிரிவினர் உண்டு (பக-212) பாணரைப்பற்றிய செய்திகள் சில பண்டைநூல்களாற் றெரியவருகின்றன. அவற்றையும் ஈண்டே ஆராய்ந்துகொள்வோம. இப்பாணர் பண்டைத் தமிழ்க்குடிகளுள் ஒருவரென்பது "துடியன் பாணன் பறையன் கடம்பனென்றிந் நான் கல்லது குடியு மில்லை" எனனும் புறப்பாட்டுப் பகுதியால்(335) விளங்கும். இவர் இயலிசைகளிற் பெரிதும் வல்லோராக இருந்தமையால், தமிழரசரும் மற்றைத்தலைவர்களும் இவரை ஆதரிப்பதைத் தங்கள் பெருமையாகக் கொண்டொழுகினர். "பாணர் சுற்றத்துப் பசிப்பகையாகி" "பாணர் தாளவை" என்பன முதலாக அரசர் சிறப்பிக்கப்படுதல்

கண்டுகொள்க. சங்கச்செய்யுள் பலவற்றில் இச்சாதியாரின்பெருமைகள் மிகுதியாகக் கூறப்படுகின்றன. ஆரியமக்கள் இவரை "மாதங்கர்" என வழங்குவர்; இதற்கு கிராமமத்தியத்தை அடையாதவர் என்பது பொருளாம்.* இதனால், இவர் இழிகுலத்தாராகக் கருதப்பட்டுவந்தமை புலனாகும். "புலைமகனாதலிற் பொய்ந்நின வாழி" (பக்-394) 'புலையாத் தின்னி' (திருக்கோ-386) என இவரை வழங்கலுங் காண்க. இவர்க்கு அரசர் வழங்கிவந்த பரிசுகளிலே, பொற்றாமரைப்பூச்சூட்டு தலைத் தமிழ்நூல்கள் சிறப்பித்துக் கூறுகின்றன. தமிழ்நாட்டில் இவர் பிரபலம்பெற்றிருந்தனர் என்பது—பாணகவி இயற்றிய காதம்பரி யின் தொடக்கத்தே, கிளியொன்றேந்தி வடநாட்டரசனொருவனிடஞ் சென்ற மதங்கஜாதிப்பெண்ணின் வரலாறு கூறப்பட்டதில், அவளைத் தென்னாட்டவளாகக் கூறிச்செல்லுதலாலும் விளங்கும். "அம்மாது (அரசனைப்) பார்த்துவிட்டுத் தூரத்திலிருந்தவாறே தன்வரவை அரசற்கு உணர்த்த விரும்பி மூங்கிற்கழியொன்றெடுத்து அச்சபையின் தரையில் ஒருமுறை அடித்தாள்" என்று அக்கவி எழுதுகின்றார். இதனால் மூங்கிற்கோல்கொண்டு சபைபிற்செல்லுதல் பாணரது பழைய வழக்கமென்பது புலப்படும். இங்ஙனமே, "நுணங்குநுண் சிறுகோல் வணங்கிறை மகளிரொ டகவுநர்" "நுண்கோல் கொண்டு களம்வாழ்த்தும் அகவலன்பெறுகமாவே" என்வரும் அகநானூற்றிலும் "வெண்கடைச் சிறுகோ லகவன் மகளிர்" எனக் குறுந்தொகையிலும் (298) வருதல் நோக்கிக்கொள்க. பிறவும் இப்பாணர்செய்திகள், யாமெழுதிய "பழந்தமிழ்க் குடிகள்"† என்ற வியாசத்தே காணத்தக்கன.

இத்தகைய பாண்கூட்டத்தார், மலையாளநாட்டிலே இன்றும் தம் பூர்வவிருத்தாந்தங்களுடன் வசித்தல் கேட்கத்தக்கதாம். இவர் அந் நாட்டில், திருவரங்கப்பாணன், மீன்பிடிபாணன், குடைகட்டிப்பாணன், புள்ளுவன் என நான்கு பிரிவினராக உள்ளாரென்றும், ஆடல் பாடல் மத் தளங்கொட்டல் முதலியவற்றில் இவர் வல்லவரென்றும், ஒவ்வோராண்டி லும் வரும் கற்கடகமாதத்து வைகறைகளிலே, பிராமணர் நாயரிவர்

* கள்மயக்கமுள்ள பிராமணப்பெண்ணினிடம் சூத்திரனை நாவிதனுக்குப் பிறந்தவராதலால், சண்டாளசாதியின ரென்பர். வியாசபாரதம், தமிழ்மொழி பெயர்ப்பு—ஸ்ரீ ம. வீ. ராமாநுஜாசாரியாபதிப்பு—அநுசாஸன பர்வம். பக்-18.

† "செந்தமிழ்" தொகுதி-4; பகுதி-6. பக்-243.

களின் வீட்டுமுகப்புக்களில் நின்று நல்லிசைப்பாடல் பாடியும் மத்தளம் வாசித்தும் "துயிலுணர்த்தல்" என்ற விசேடம் இவரால் நடைபெறுகின்றது என்றும், அந்நாட்டிறந்தவருக்குப் பின்னராகவே இவர் கருதப்படுகின்றாரென்றும், தோல்வேலை, குடைகட்டுதல், மத்தளங்கட்டுதல் முதலியன இன்னோர் தொழில்களாமென்றும் பிறவாறும் கூறப்படுகின்றன*. மீன் பிடித்தல் இவர் தொழிலென்பது "பச்சூன் பெய்த சுவல்பிணி பைந்தோற்—கோள்வல் பாண்மகன் தலைவலித் தியாத்த-நெடுங்கழைத் தூண்டில்" (பெரும்பாண் 283-284) "அஞ்சி லோதி யசைநடைப் பாண்மகள்-சினமீன் செற்றந்து பனவொடு பெறூஉம்—யாணரூர" (ஐங்குறு-47-9) என்பனவற்றாலும் உணர்க. இங்ஙனமே துயிலுணர்த்தும் தொழிலும் இவர்க்குரிய தென்பது "விறலியும் பாணனும் நம்வேந்தற்குத் துயிலெழு மங்கலம் பாடவந்து நின்றார்" என்ப பேராசிரியர் கூறுதலாலும் உணரப்படும் (திருச்சிற்றம்-375).

கூத்தர்:—இவர் நாடகமாடி மகிழ்விப்பவர். நாடகமாவது கதை தழுவிவருங் கூத்தென்பர் அடியார்க்கு நல்லார் (சிலப்பதி-பக். 64). இவர் "பாரசவரும் வேளாளரும் பிறரும் அவ்வாடற்றொழிற்கு உரியோராகலும், பார்த்திவிருத்தியும் விலக்கியற்கூத்தும் கழாய்க்கூத்தும் ஆடுபவராகச் சாதிவரையறை யிலர்" என்றும், எண்வகைச் சுவையும் மனத்தின்கட் பட்ட குறிப்புக்களும் புறத்துப்போந்து புலப்பட இவர் ஆடவல்லவரென்றும் கூறுவர் (பக-211-212) அன்றியும் "அரசர்க்குத் தொன்றுதொட்ட நன்றுந் தீதும் கற்றறிந்தவற்றை அவைக்கெல்லாம் அறியக்காட்டுதற்கு இவர் உரியர்" எனவும் கூறப்படுவர் (பக-415). இவர்க்குரிய கூற்றுக்களில் தொல்லவையுரைத்தல் நுகர்ச்சியேத்தல் ஊடலணித்தல் உறுதிகாட்டல் முதலியவை சிறந்தன (168). இக்கூற்றுக்கட்கெல்லாம் "இலக்கியம் இக்காலத்திறந்தன" என்பர் நச்சினார்க்கினியர். இக்கூத்தர் "நாடகசாலையர்" எனவும் படுவர். இவர்க்கும் மேற்கூறிய பாணர்க்கும் உரிய புறத்திணையியற்பகுதிகளைத் "தாவினல்லிசை" (91) என்ற சூத்திரத்தால் உணர்க.

விறலியர்:-தாமே ஆடலும்பாடலும் நிகழ்த்திக் கூத்தரைப்போலவே நாட்டினவிறல்வல்ல பெண்பாலார். இவர் புறத்துப் போந்து விறல்பட†

---

* Castes and Tribes of Southern India See Panan.

† விறல்; சத்துவம், மெய்ப்பாடு, குறிப்புவரையற்ற என்பன ஒருபொருட் கிளவிகள்

பாடி ஆடுதலால் 'விறலியர்' எனப் பெயர்பெற்றனரென்றும், கூத்தர்போல இவருஞ் சாதிவரையறையிலரென்றுங் கூறுவர் (பக்-212) இவர் தெருவில் நின்றாடுவதுமுண்டு (பதிற்-47).

பரத்தையர்:—இவர் காமக்கிழத்தியராவர் நச்சினார்க்கினியர் இவரைப் பற்றிக் கூறுவன வருமாறு:—"காமக்கிழத்தியராவார்—கடனறியும் வாழ்க்கையுடையராகிக் காமக்கிழமை பூண்டு இல்லறநிகழ்த்தும் பரத்தையர்; அவர் பலராதலிற் பன்மையாற் கூறினார். அவர், தலைவன் இளமைப்பருவத்திற் கூடி முதிர்ந்தோரும், அவன் தலைநின்றொழுகப்படும் இளமைப்பருவத்தோரும், இடைநிலைப்பருவத்தோரும், காமஞ்சாலா இளமையோருமெனப் பலபகுதியராவர். இவரைக் "கண்ணிய காமக்கிழத்தியர்" எனவே, கண்ணாத காமக்கிழத்தியரும் உளராயிற்று; அவர், கூத்தும் பாட்டும் உடையராகிவரும் சேரிப்பரத்தையரும் குலத்தின்கண் இழிந்தோரும் அடியரும் வினைவலபாங்கினோரும் பிறருமாம். இனிக் காமக்கிழத்தியரைப்—பார்ப்பார்க்குப் பார்ப்பனியை ஒழிந்த மூவரும், ஏனையோர்க்குத் தங்குலத்தலல்லாதோரும், வரைந்துகொள்ளும் பரத்தையருமென்று உரைப்பாரும் உளர்" எனக் காண்க (397–8). இவற்றால், பரத்தையரைப்பற்றிய பண்டைச்செய்தி வெளியாகும். நம்பியாரும் "ஒருவன் றனக்கே யுரிமை பூண்டு-வருகுலப் பரத்தையர் மகளி ராகிக்—காமக்கு வரைந்தார் காமக் கிழத்தியர்" "யாரையும் நயவா வியல்பிற் சிறந்த—சேரிப் பரத்தையர் மகளி ராகிக்—காதலிற் புணர்ந்தோர் காதற் பரத்தையர்" "அவருளும் வரைதற் குரியா ருளரே" என்றார் (113-115). இவர் கூற்றுக்களையெல்லாந் தொகுத்துப் "புல்லுதலைமயக்கும்" (151) என்ற சூத்திரத்து ஆசிரியர் கூறுவர்.

அறிவர்:—இவர் மூன்றுகாலமுந் தோன்றநன்குணர்ந்தோரும் புலனன்குணர்ந்த புலமையோரும் ஆவர் (பக்-756) குற்றமற்ற ஒழுக்கங்களை முக்காலத்தும் வழீஇயும் முறைமையை ஆராய்ந்துணரும் முழுதுணர்வுடையார் இலரென்றும் (பக்-165) "யோகிகளாய உபாயங்களால் முக்காலமுமுணர்ந்த மூலர் முதலியோர் இவ்வறிவரில் ஒருசாரார்" என்றும் (பக்-167) கூறுவர் நச்சினார்க்கினியர். நம்பியார் "அறிவர் கிழவோன் கிழத்தியென் றிருவர்க்கு—முறுதி மொழிந்த உயர்பெருங் குரவர்" (112) என்றார். தலைவனுந் தலைவியும் இவ்வறிவரது ஏவலைக் கட

வர்து ஒழுகுவர். முக்காலத்துக்கும் தம்குலத்துக்கும் பொருந்துமாறு அவர்க்கு நல்லனவற்றைக் கூறுதலும் தீயவற்றை விலக்குதலும் அவரை இடித்து உறுதிகூறி ஒரெல்லையிலே நிறுத்துதலும் இவ்வறிவரது இயல்புகளாம் (153-5). இவர், மலைநாட்டாரது கலியாணத்துக்கு நல்லநாள்பார்க்கவல்ல சோதிடராகவும் கலித்தொகை கூறுகிறது (39).

கண்டோர்:—இவர் வரையறையிலர், "நீடுடைய புலவி தீர்த்தலும் அவன்வரல் காதலிக் குணர்த்தலும் கண்டோர்க் குரிய" என்பர் நம்பியார். (99)

இவ்வறுவரோடு களவியலிற் கண்ட பார்ப்பான் பாங்கன் தோழி செவிலி தலைவன் தலைவி-இவர் கூற்றுக்கள் இக்கற்புமுறைக்கேற்ப வரும். இவருட் பார்ப்பார்க்குக் 'காமநிலையுரைத்தல்'(177) முதலிய கூற்றுக்கள் ஆசிரியரால் கூறப்பட்டனவாயினும், நச்சினார்க்கினியர் இவை கடைச் சங்ககாலத்தேயே வழக்கு வீழ்ந்தன என்பதை—"இவையெல்லாந் தலைச் சங்கத்தாரும் இடைச்சங்கத்தாருஞ் செய்த பாட்டுள் பயின்றபோலும்; இக்காலத்தில் இலக்கியமின்று" என்பதனாற் குறிப்பிடுவர். மேற் கூறிய பன்னிருவருமன்றி, ஊரார் அயலோர் சேரியில் உள்ளோர் ஆகிய பெண்டிரும், நற்றாய் தந்தை தன்னையரும் இக்கற்புப்பற்றிய செய்யுள் வழக்கில் வருதற்குரியராயினும், இவர் பேசியதாக முற்குறித்தவர்களாற் கூறப்படுவதல்லது தாமே கூற்றுநிகழ்த்தற்குரியரல்லர் (சூ-504). இவருள், பார்ப்பார் அறிவரென்ற இருவர் கூற்றுக்களும் எல்லாரும் கேட்டற்குரிய (510) எனவும், மற்றவர் கூற்றுக்கள் சிலர் பலரறி கேட்கப்படுமெனவும் புலனெறிவழக்கஞ் செய்யப்படுமென்பர். இனி, மலிவு, புலவி, ஊடல், உணர்வு பிரிவு என்று கற்பியல்வகைகளாக ஆசிரியர் கூறியவற்றை முறையே நோக்குவோம்.

மலிவு.

இவற்றுள் 'மலிவு' என்பது புணர்ச்சியின் மகிழ்தலாம். தலைவன் கரணமுறைப்படி, தலைவியை மணம்புரிந்தபின்னர் நிகழுஞ் செய்திகளையும், அக்காலத்து அவ்விருவரும் புணர்ச்சியின் மகிழும் "மலிவை" யும்பற்றி, ஆசிரியர், "கரணத்தி னமைந்து முடிந்த காலை" என்னுந் தலைவன் கூற்றுணர்த்துஞ் சூத்திரத்தில் (146) "மெல்லென் சீறடி புல்லிய வகையினும்" என்பதுவரை கூறுகின்றார். இவற்றிற்கண்ட செய்திகள

சில, உயர்ந்தோர் மூவர்க்கும் உரியவாயினும், தொல்காப்பியர்காலத்து வழங்கிய இல்லறமுறைகளை விளக்குதலால் அவற்றைக் குறிப்பிடுவோம்.

“கரணத்தி னமைந்து முடிந்த காலை—நெஞ்சு தளை யவிழ்ந்த புணர்ச்சி”:—“கரணச் சடங்குகளால் ஒரு குறைவுமின்றி, மூன்றிரவில் முயக்கமில்லாது, மதியுங் கந்திருவரும் அங்கியுமாகிய மூவர்களும் ஏற்றவாறு பள்ளிசெய்தொழுகி, நான்காம்பகலெல்லை முடிந்தகாலத்து, மூன்றுநாளுங் கூட்டமின்மையால் நிகழ்ந்த மனக்குறைதீர* நான்காம் நாள் அவ்விருவருங் கூடுதல்”* என்பர் நச்சினார்க்கினியர். இவர் கூறிய செய்தி, விவாக காலத்துச் செய்யத்தக்கதாக ரிஷிகளால் விதிக்கப்பட்ட ஒருவகை விரதமாகும். இதனையே, “மூன்றிரவு தம்பதிகள் உப்பில்லாத ஆகாரம் உட்கொண்டு, பிரமசரியவிரதம் பூண்டவர்களாய்த் தரையில் சயனஞ்செய்யவேண்டும்” என்று போதாயனமும்(படலம்-3; கண்-8) ஏனைய கற்பசூத்திரங்களும் கூறுவன. இவ்வாறு மூன்றுநாட்கூட்டமின்மைக்குக் காரணம்—அந்நாள்களில் சோமன், கந்தருவன், அக்கினி என்ற மூவரும் முறையே பெண்ணை அநுபவிப்பதாகவும், நான்காம்நாளே அக்கினி அவளைத் தலைவனுக்கு அளிப்பதாகவும், கருதப்பட்டமையேயாம். ஆரிய விவாகத்தில், வரன் வதுவைநோக்கிக் கூறும் வேதமந்திரங்களும் இச்செய்திபற்றியனவேயாம். அவைவருமாறு:—“சோமன் முதலில் உன்னை அறிந்தான், பின் கந்தர்வன் உன்னையறிந்தான், உன்புருஷரில் மூன்றாமவன் அக்னி, மானுஷபுத்ரனாகிய நான் உன் நான்காம் புருஷன். சோமன் உன்னைக் கந்தர்வனுக்குக் கொடுத்தான், கந்தர்வன் உன்னை அக்கினிக்குக் கொடுத்தான்; அக்னி உன்னை ஸம்பத்துடனும் ஸந்தானத்துடனும் எனக்குக் கொடுத்தான்” எனக் காண்க. இனி, மூன்று நாள் வதூவரர்கள் ஒருபடுக்கையிலிருந்தும் கூடாதுறைவராயின், அவர்க்கு உயர்ந்த புத்திரன் பிறப்பான் என்று சொல்லப்படுகின்றது. இவ்வாறு விவாகமுடிவில் “நெஞ்சுதளையவிழ்ந்த புணர்ச்சி” கூறப்படுதலால், இவ்விரதம், இக்காலத்துப்போலப் போலியாகக் கொண்டாடப்படுதலன்றி, ஆசிரியர்காலத்துத் தமிழ்நாட்டில் ஒழுங்காக அநுஷ்டிக்கப்பட்டமை தெரியவருகின்றது. அகநானூறு 86,136-ம் பாடல்களிலே இக் கூட்டங் கூறப்படுதல் காண்க.

---

* நாலாநாள் இருவரும் உடன்புணரும் அறையைச் ‘சதுர்த்தியறை’ என வழங்குவர் (அகநா 86 உரை)

"சொல்லென, எனது சுவைப்பினும் நீகை தொட்டது, வானோ ரமுதம் புரையுமா லெமக்கென, அடிசிலும் பூவுந் தொடுதல்":— அமிர்தத் துக்கு மாறாகிய நஞ்சை நுகரினும் நீ கையால் தீண்டினபொருள் உறுதி யைத் தருதலால், தேவர்களுடைய அமிர்தத்தை ஒக்கும் எமக்கெனப் புனைந்துரைத்துத் தலைவன் புகழ, அடிசிலும் பூவுந் தலைவி தொடுதல். இதனால், தலைவியினால் படைக்கப்பட்ட உணவைத் தலைவன் முத லில் உண்ணுதற்குச் சடங்கு நிகழ்தலுண்டென்பது விளங்கும். இது, பிராமணருள் விவாகம் அல்லது சாந்திமுகூர்த்தத்துக்குப்பின் அமாவாசைகழித்துத் தொடங்கிய பௌர்ணமிகாறும் நிகழ்த்தப்படும் "ஸ்தாலீபாகம்" என்ற சடங்குபோன்றதாகத் தோற்றுகின்றது. அன்றி, தலைவியைப் புகழ்வதுமட்டுந் தலைவன் குறிப்பெனினும் பொருந்தும்.

"அந்தணர் தேத்தும் சான்றோர் தேத்தும்-அந்தமில் சிறப்பிற் பிறபிறர் திறத்தினும்-ஒழுக்கங் காட்டிய குறிப்பு":—வேட்பித்த ஆசிரிய னும் கற்பித்த ஆசிரியனுமாகிய பார்ப்பாரிடத்தும், முற்றுமுணர்ந்து ஐம்பொறிகளை அடக்கியவரிடத்தும் முடிவில்லாத சிறப்பினையுடைய தேவர்களிடத்தும் ஒழுகும் ஒழுக்கத்தைத் தான் (தலைவன்) தொழுது காட்டிய குறிப்பு. இதனால், தனையனறிந்த தெய்வந் தொழாதாளுக்கு— இத்தன்மையோர் தொழற்குரியர் என்று தொழுது காட்டியவாறும்.

"அந்தரத் தெழுதிய எழுத்தின் மான—வந்த குற்றம் வழிகெட ஒழு கல்":—களவுக்காலத்து உண்டாகிய பாவம் ஆகாயத்தெழுதிய எழுத்து அழியுமாறுபோல அழியும்படி, பிராயச்சித்தஞ்செய்து ஒழுகுதல். கள வுக்காலத்துண்டாய பாவமாவது—தலைவியின் பூப்புநாள்களிலும், தீய விராசி நாளகளிலும் தலைவன் கூடியது முதலியனவாம். இக்காலங்களி லுங் கூட்டம் நிகழ்வதுண்டென்பது, "பூப்புநிகழ்காலத்து வரையாது களவொழுக்கம் நிகழ்த்தினோர்க்கு 'அந்தரத்தெழுதிய........ஒழுகல்' என் றதனாற் பிராயச்சித்தம் விதிப்பாராகலின்" (பக்-333) என்று நச்சினார்க் கினியர் கூறுதலால் அறியலாம். இவ்வாறே, நல்ல நாளிராசிகள் கள வொழுக்கத்தில் தலைவனுக்கு விலக்கப்பட்டனவில்லை என்பது, "மறைந்த வொழுக்கத் தோரையு நாளும்—துறந்த வொழுக்கங் கிழவோற் கில்லை" என்ற சூத்திரத்தால் ஆசிரியருங் குறிப்பிட்டனர். இதனால், பண்டைக் காலத்தே காந்தருவ விவாகமுறையிலே நாள்கோள்களைப்பற்றிய விதி

விலக்குகள் தமிழ்மக்களுள் அதிகமாக வழங்கியதில்லையென்று தோற்று கிறது. ஆனால், ஆரியமக்களால் பிறபட்டு விதிக்கப்பட்ட கற்புக்காலத் தில் நல்ல நாளிராசிகளே புணர்ச்சிக்குக் கொள்ளப்பட்டன என்பதும் பூப்புக்காலம் விலக்கப்பட்டதென்பதும், ஈண்டு ஆசிரியர் கூறிய பிராயச சித்தத்தால் வெளியாவனவாம்.

"நோன்மையும் பெருமையும் மெய்கொள வருளிய-பன்னல சான்ற வாயிலொடு பொருந்தித்-தன்னி னாகிய தகுதி":—பொறையும் பெருமையு முடைய மகனைத் தலைவி தன்வயிற்றகத்தே கொள்கையினாலே, ஆராய்ச்சி மிக்க அந்தணரோடுகூடிச் செய்யத்தகுந்த சடங்குகளைச் செய்யுந்தகுதி. இதனால் சிசுபிறந்ததும் செய்யத்தகுங் கருமங்கள், தொல்காப்பியனார் காலத்தே, தமிழ்மக்கள் நடத்திவந்தமை புலனும். "அரிமபி மொழுகு நின வவ்வயி றருளி-மறைநவி லொழுக்கஞ் செய்து மேனறனர்-துனிதீர் கிளவிநந தவத்தினும—நனிவாய்த தனவால முனிவா தனு சொலலே" என இலக்கியமுங் கண்டுகொள்க.

"புதல்வற் பயந்த புனிறுசேர் பொழுதில—நெய்யணி மயக்கம் புரிந் தோள் நோக்கி—ஐயர் பாங்கினும் அமரர்ச் சுட்டியும்—செய்பெருஞ் சிறப் பொடு சேர்தல்":—அவ்வாறு புதல்வனைப்பெற்று புனிறு (ஈன்றணிமை) சேர்பொழுதில், சுற்றத்தோடும் எண்ணெயாடும் மயக்கம்புரிந்த தலைவி யை முகமனகூறுதற்கு, முனிவர்பொருட்டும் தேவர்கள் புத்திரனைப் பாதுகாத்தற்பொருட்டும் செய்யுஞ்சிறப்பொடு சேர்தல். சிறப்பாவன— பிறந்த புதல்வன் முகங்காண்டல், ஐம்படை பூட்டுதல், பெயரிடுதல் முதலியன. [ஐம்படை—காவலாகக் குழந்தைகளின் கழுத்திற் பூட்டுவ தோர் ஆபரணம். காத்தற் கடவுளாகிய திருமாலினது பஞ்சாயுதங்கள் போலப் பொன்னாற் செய்யப்படுதலின் அப்பெயர் பெற்றது] இனி, ஆசிரி யர் கூறியதற்கொப்பப் புதல்வரைப்பெற்ற புனிறுதீர் மகளிர் இரவிற் சென்று நெய்யணிமயக்கத்தோடு குளத்தி னீராடலை— "விரவிய மகளி ரேந்திய தூமத்துட்—புதல்வரைப் பயந்த புனிறுதீர் கயக்கந்—தீர்வினை மகளிர்குளனா டரவமும்" (மணிமே. 7-74-0) "கணவ ருவப்பப் புதல்வற்பயந்து—பணைத்தேந் திளமுலை யமுத மூறப—புலவுப் புனிறு தீர்ந்து பொலிந்த சுற்றமொடு—வளமனை மகளிர் குளநீ ரயர" (மது ரைக்காஞ்சி—600-3) என்னுஞ் சான்றோர் கூற்றுக்களினும், ஆபத்தம் பத்தின் 15-ம் கண்டத்துள்ள 8-ம் சூத்திரத்தும் கண்டுகொள்க. வாலாமை

(தீட்டு)நீங்கத் தலைவி சுற்றத்தாருடன் புரியும் இரு 'நெய்யணிமயக்கம்' பிரசவித்த பத்தாம் நாள் நிகழ்வதென உணர்க. இவ்வழக்கம் தென்பாண்டி நாட்டார் இன்றுங் கொண்டொழுகுவதென்பது அறியத்தக்கது. இதனாற் புத்திரப்பேறுக்காலத்து நிகழும் வைதிகக் கிரியைகள் பலவும் தொல்காப்பியனார் கற்பியலிற் கூறுதல் காணலாம். இவ்வாறு, கரணம் நிகழ்ந்து தலைவன் தலைவியுடன்கூடி மகிழ்கின்றகாலத்தில் (மலிவில்), நிகழும் வைதிகமும் லௌகிகமுமாகிய செய்திகள் 146-ம் சூத்திரத்து "உறலருங்குண்மையின்" என்னுங் கூற்றுவரை கூறப்படுதல் உணர்ந்து கொள்க.

புலவி ஊடல் உணர்வுகள்.

மேற்கூறியவாறு, தலைவனுந் தலைவியும் இல்லறத்தில்நின்று நல்லறஞ்செய்தலும், புணர்ச்சியின்மகிழ்தலும், புத்திரப்பேறடைதலும் வாழுங்காலத்தே, தலைவன் வேறுசிலபெண்டிரை விரும்பிக் கொள்ளுதலும் உண்டு. இவர் பின்முறையாக்கிய வதுவையருங் காமக்கிழத்தியருங் காதற்பரத்தையருமாவர். இவருட் பின்னிருவரையும் பற்றிப் "பரத்தையர்" என்ற தலைப்பின்கீழ் முன்பு விளக்கப்பட்டது. "பின்முறைவதுவை"யரென்பார், தலைவியோடொத்த தகுதியுடையராய்த் (பக்-491), தலைவனால் அங்கிசான்றாக வேள்விமுடித்து மணக்கப்பெற்ற வேறு மனைவியராவர். அந்தணர், தம்மிற்றாழ்ந்த அரசர்முதலிய மூன்றுவருணங்களிலும், அரசர் அங்ஙனம் இரண்டுவருணங்களிலும், வணிகர் சூத்திரவருணத்திலும் இம்மனைவியரை மணப்பரெனவும், மகப்பேறு காரணம்பற்றி ஒத்தகுலத்தும் மணந்துகொள்வதுண்டென்றுங் கூறுவர்(பக்-418) இப் பின்முறைவதுவையாளைத் தலைவி தன்னின் இழிந்தாளாகக் கருதாது, கணவன் ஏவற்படி, அவளை ஒப்பக்கருதி உரிய சிறப்புச்செய்தல் கற்புமுறைக்கடுத்ததாம் (174). இதனால், பண்டைக் காலத்திற் பலதாரமணம் இந்நாட்டிற் பரவியிருந்தமை விளங்கும். இனிக் காமக்கிழத்தியரும் ஒருவற்கே உரியவராய்க் கற்புக்கடம்பூண்டவரேனும், பரத்தையர்குலத்தவராதலால், பின்முறைவதுவையர்போலத் தலைவியாதற்கு உரியரல்லர். இங்ஙனம், பரத்தையரிற் கற்புக்கடம் பூண்டவரும் முற்காலத்து இருந்தனரென்பது, கோவலன் காமக்கிழத்தியாகிய மாதவியின்சரிதம் மணிமேகலையிற் கூறப்படுதலாலும் விளங்கும்.

இவ்வாறு, பலவாறு விரும்பிக்கொள்ளப்பட்ட பரத்தையர் முதலியவரிடத்துக் காதல்கொண்டு, தலைவன் அவர்மனைகளிற் றங்கி மகிழுங் காலத்துத் தலைவிக்குறு பெருவருத்தமும், அவர்களை நீங்கித் தலைமகள்பால் அவன் வருங்காலத்து அவட்குப் புலவியூடல்களும், அவற்றைத் தலைவன் தீர்த்து (உணர்த்தி)க்கூடலும் இக்கற்புக்காலத்து நிகழ்வன என உணர்க. "ஆடவர்க்குப் பிரிவொன்று உளதாதலமேலும், அதுதான் பரத்தையாமாட்டாதலும், அதனையறிந்து மகளிர் ஊடிநிற்றலும், அவ்வூடலைத் தவறுசெய்தவர்தாமே தம் தவறின்மைகூறி நீக்கலும், பின்னும் அவ்விருவரும் ஒத்தவன்பினராய்க் கூடலுமன்றே—மனை வரைந்தெய்தினோர்பெற்றபயன்" என்று, "ஊடலுணர்தல் புணர்தல் இவை காமம்-கூடியார் பெற்ற பயன்" என்ற குறள் (1109) உரையிற் பரிமேலழகரும் எழுதல் காண்க. இங்ஙனம் புலவியூடல்கள் தலைவியிடமுண்டாதற்குக் காரணமான தலைவனது பரத்தையர்கூட்டத்தை, இல்லறக் காலத்து நிகழும் சிறந்த அமிசமாகக்கொண்டு*, அதன் செய்திகளை ஆசிரியர் கற்பியலில் விரித்துக்கூறுகின்றார். இதனால், முன்னாளில் தமிழ் நாட்டார் தமக்கென்று மனைவியாகிலரை மணந்திருந்தும், பரத்தையர்பாலும் காதல்செலுத்திவந்தவரென்பது, நன்கறியப்படும். இவ்வாறு நிகழ்ந்துவந்த செயற்றமபற்றிப்போலும், வள்ளுவனார், பொருட்பாலில் வரைவின்மகளிர் என்ற அதிகாரத்தால் இவ்வொழுக்கத்தின் இழுக்கத்தை வற்புறுத்துவாராயினார். தஞ்சைவாணன்கோவையுரைகாரரும், இவ் வள்ளுவர்கருத்தைக் குறித்தல் காண்க (380). இனி, காமத்துப்பாலில், தலைவன் வேறுமகளிரைக் கலந்தானெனக் கருதித் தலைவியூடியதாகக் கூறவந்த குறளெல்லாம், அவன்மாட்டு அச்செயல் நிகழ்ந்ததோ என்ற ஐயத்தால் தலைவி கருதிச்சொல்லியனவேயன்றிப் பிறநூல்கள் போல, உண்மையினிகழ்ந்ததாகக்கொண்டு தலைவனை இழித்துக்கூறுவன ஆகாமை உய்த்துணரத்தக்கது. இதனை வள்ளுவரே, "இல்லை தவறவர்க் காயினும் ஊடுதல்—வல்ல தவரளிக்கு மாறு" என்பதனாற் குறிப்பித்தல் காணலாம். இவ்வாறே, அப்பெரியார், தாம கூறப்புக்க

---

* "புலத்தலிற் சிறந்தது கற்பே யதுதான்-இரத்தலு மீதலு மிவ்வயுள் வீடாப-பரத்தையுள் அதுவே". என்னும் பரிபாடலடிகளினும் (16-18), தலைவன் பரத்தைமை கற்புக்காலத்துக் குரியதாகக் கூறப்படுதல் காண்க.

காமப்புகுதியை எல்லா நாட்டாரக்கும் ஏற்குமாறு சுத்தப்படுத்திக் கூறு வதை—எனைத்தமிழ் நூல்களிற் பயின்றுவரும் "குலதொட்டாநத அன் மொழி"யும் தம பொதுமறையில வாராமல அவா விலக்கிப்போந்ததனால் உணரலாகும். இப்பிரிவுபற்றிப் பேராசிரியா எழுதுவன பின்வருமாறு:- "பரத்தையிற்பிரிதல் என்பது தலைமகளை வரைந்தெய்தியபின்னா வைகலும் பாலேநுகர்வான் இடையே புளிங்காடிமையும் நுகாந்து அதனினிமையறிந்தாற்போல, அவளநுகர்ச்சியினிமை யறிதற்குப் புறப்பெண்டிர்மாட்டுப் பிரியாநிற்றல், அல்லதூஉம பண்ணும பாடலும் முதலாயினகாட்டிப புறபெண்டிா தனனைக்காதலித்தால் தான எல்லார்க்குந் தலைவனாகலின அவாக்கும் இன்பஞ்செய்யப் பிரியாநிற்றல என்றுமாம இவவாறெழிந்து தனக்கின்பம்வேண்டிப பிரிவனாயின, 'கண்டுகேட் டுண்டுயிர்த் துற்றறியு மைம்புலனும்—ஒண்டொடி கண்ணே யுள' என்பதனால் இவளுக்குத் தலைமகளென்னும் பெயரொடுமாறுபட்டுத தனது பெருமையொடும மாறுபடாநிற்கும்" எனக் காணக. செய்யுள வழக்கில இப்பிரிவைக் குற்றமற்றதாகக்கொண்டு பேராசிரியா மேற் குறித்தவாறு அமைத்தாராயினும், உலகவழக்கில் இவ்வொழுக்கம நிகழ்ந்துவந்தமையால இது வள்ளுவாபோனறாரால, தமநூலில இழித துக்கூறப்பட்டதென்றுணர்க.

இனித் தலைவன்து பரத்தைமைகாரணமாகத் தலைவிமாட்டுப பெரும பான்மை நிகழும் புலவியூடலுணர்வுகளைபபற்றி, ஆசிரியா கூறிய பொது விதிகள அடியில் வருமாறு:—தலைவன் தலைவியாக்குள, புலவிமுதலியன நிகழுங்காலத்து அவ்விருவர்பாலும வாயிலாக (தூதாக) நின்று பேசுதற குரியார்-பனனிருவா. அவா—தோழி, தாய, பார்ப்பான, பாங்கன, பாணன, (அவன மனைவியாகிய) பாடினி, ஏவலாளா, விருந்தினா, கூத் தர், விறலியர், அறிவர், கண்டோர் எனபார் வணணுதநியுபடஇதனுதிற குரியவனாகக் கலித்தொகை கூறும (72–14) இவாகளைத் தூதுவுக் காலத்துக்குரிய தூதுவராகக்கொண்டு, நச்சினாக்கினியா பொருள் கூறினாராயினும (193) அஃது அதனுள்ளைப்பக்கச் சிறந்துகாட்டிற்றிலலை என்பது நோக்குவாக்கெல்லாம வெளியாம நமபியாரும் இவரைக் கற்புக

ஷடினமகளிரை நாயகரோடுசோக்கும ஆற்றலுடையாரை, 'சேடா', எனப் பிரதாபருத்ரீயத்திற் கூறப்பட்டுளளதெனபா • (சிந்தாமணி 2-ம் பதிப்பு விசேடக்குறிப்பு 99-ம பக்கம் பார்க்க)

காலத்துக்குரிய வாயில்களாகவே கருதுதல் காண்க (68). இவ்வாயில்களோடு, தலைவனது ஆற்றாமைதன்னையும், அவன்புதல்வனையும் சேர்த்துக் கூறலுமுண்டு (பக்-422). இவரெல்லாம், தலைவன் தலைவியரிருவரும் மனமகிழச் சொல்நிகழ்த்து தலையே நோக்கமாகவுடையரெனவும் (178), தலைவன்பால் இவர் குறைவேண்டும்போது, அவனைநோக்கிப் பிறரைக் கூறுமாறுபோல முன்னிலைப் புறமொழியாகவும் (167) தலைவிமுன்னர்த் தலைவனை இழித்துரையாமலும் (165) அன்பில்லாத கொடுஞ்சொற்களைக் கூறுமிடத்து, அவ்விருவரெதிர் நில்லாது, ஒன்றன்மேல்வைத்துச் சிறைப்புறமாகவும் (179) கூற்றுநிகழ்த்தற்குரியர் எனவும் ஆசிரியர் விதிப்பர். இனித் தலைவிபால் வேறுபாடு உண்டாங்கால், தலைவன் அவள்கோபத்தை ஆற்றுதற்பொருட்டு(160)நெருங்கிவந்து பணிந்துழி, தலைவியும் அகத்து நிகழும் புணர்ச்சியினைக் கருத்துக்கொண்டு, வேறு பொருள்பயக்குஞ்சொற்களால் தன்பணிவை அவற்குக் கூறுவள் (161). இப்புலவியுள், உட்கும் நாணுமின்றித் தலைவன்பணிவைத் தலைவி ஏற்றுக்கோடலும், (227) ஒருவரையொருவர் புகழ்ந்துகோடலும் (228) நிகழ்வன. தலைவன், தன் தலைமைக்குமாறாகப் பணிதல் இப்புலவியுள் உண்டென்பது "கொடுமை யொழுக்கங் கோடல் வேண்டி—அடிமேல வீழ்ந்த கிழவன" (பக்-375) என்பதனாலும் உணர்க. இங்ஙனம் மனைவியியாவுங் கிழவோன்பணிவும் கலித்தொகை 128-ம் பாட்டுட் டலைவி கூற்றுள்வருதல் காணலாம்

இப் புலவியும் ஊடலும், பெரும்பாலுந் தலைவிக்குரியவேனும் தலைவனும் பலவாறு வேண்டப்பட்டும் அவள் தன் பிரணயகோபம் தணியாளாயின், தலைவனுக்கும் அத்தகைய முனிவுநிகழ்ந்து (156) துன்பந்தருவதாகும். இஃது "உணர்ப்புவயினவாரா ஊடல்" எனப்படும் (களவி-50). இக்காலத்துத் தோழியே, தலைவனைநெருங்கிப் பணிமொழியுங் கடுமொழியுங்கூறி அவனூடல் தணிக்க முயல்வள் (157–158 அவ்விருவருந் தங்கள் ஊடனீங்காது பிணங்கியே நிற்பாராயின், மேற்கூறிய அறிவரெனப்படுவோர் முன்வந்து, அவ்விருவர்வாழ்க்கையினும் தமக்குள்ள உறுதிதோன்றக் கழறிக்கூறுவரென்றும் (பக்-455) இடித்துரைக்கும் அவராணையை அவ்விருவருங் கடவரென்றும் (155)கூறப்படுகின்றன. பேகனென்றவள்ளலும் அவன்மனைவியும் ஊடனீடித்துப் பெரிதும் பிணங்கினபோது அவ்விருவரையுங் கூட்டுதற்கு, கபில

முதலிய அறிஞர் முன்வந்து அவ்வாளுக்கு உறுதி கூறியதூஉம் காண்க. (புறம்) இது, புறச்செய்தியாயினும் 'உணர்ப்புவயின்வாரா ஊடல்' வழக்கைக் குறிப்பிக்கத் தடையின்று. சோழன்மனைவி ஊடனீட்டித்த விடத்துப் புகழேந்தியார் சென்று அவ்வூடல்தீரக்கூறியதூஉம், நோக்கற் பாலது. இனிக் காமச்சிறப்பைப் புலவி செய்வதல்லதாயினும், 'அது சிறிது நீளினும் அத்துணைச் சுவை கைக்கு'மென்பது—"உப்பமைந் தற்றால் புலவி யதுசிறிது—மிக்கற்றால் நீள விடல்" (குறள் 1303) என்பதனாலும் உணர்க. ஆதலால், இப்புலவியிறுதியில், தலைவனை அன்போடும் இரந் தாக்கூறி அவ்வினைத் தழுவுதலே தலைவிக்கு முறையென்பர் (173) மிக்க சீற்றத்தினும் தலைவி தன்னைப் புகழ்ந்து கொண்டாடுதல் முறையன்றேனும், அவனது காமக்கிழத்தியரிடத்துத் தான் நடந்தொழுகும் மரியாதை பற்றியும், தலைவனது பரத்தமைக்கு நாணாது தான் கூடுவதுபற்றியும் குறிப்பிற் றலைவி யிகழ்ந்து கூறுதலும் கூடுமென்பர் ஆசிரியர் (180)

இன்பப் பரத்தையிற்பிரிந்து தலைவன் காமத்தொழுகுதல் தன் னூரிலன்றி யல்லது வேற்றுநாட்டு ஊர்களில் ஆகாதெனவும் (களவியல். 42), ஆனால் அவன் பரத்தையருடனும் மற்றமனைவியருடனும் தன் னூர்க்குப் புறம்பாயுள்ள நதி சோலை குளங்களிற் சென்று * இன் னுகர்ச்சி எய்தவும் பெறுவனென்றுங் கொள்க (191) அவ்வாறு, தலைவன் பரத்தைமைசெய்தொழுகிவிட்டது, ஊரில் அ[illegible]ப்பற்றி அல எழும்ப, அதனால் தலைவனை நினைந்து தலைவிக்கும், தலைவியை நினைந்து தலைவற்கும் காமம் மிசைக் நிகழும் என்பர் (163) இங்ஙனம் நிகழும் பரத்தையிற்பிரிவு பற்றிக் களவியலுரைகாரர் எழுதுவன—"அஃதே யெல்லின், மற்றைப்பிரிவெல்லாம் வேறாடு, ஆள்வினை பிறிதுடைமை யான, இப்பிரிவு என்றுக்கோ? எனின்.—பரத்தையிற்பிரிந்தான் தலை வனென்றால், ஊடல், புலவியே, துனியே என்றிவை நிகழும், நிகழ்ந்த

---

* ரண்டு 'யாறுங் குளனுங் காவு மாடி' என ஆசிரியர் கூறியதற்கு, நச் சினார்க்கினியர், "காவிரியுந் தண்பொருநையும் ஆன்பொருநையும் வையை போலும் யாறுகளிலும், இருகாமத்திணையேரிபோலுங் குளங்களிலும், திரு தந்துறைக்காவேபோலுங் காக்களிலும் விளையாடி" என எழுதுவர். காவி பூம்பட்டினத்தையடுத்த இருகாமத்திணையேரிகள் இருந்தமை பட்டினப்பா (39) சிலப்பதிகாரங்களாலும் (9 59-62,) மதுரையில் வையையையடுத் திருமருதந்துறை இருந்தமை கலித்தொகை (26) பரிபாடல்களாலும் விளங் இவை இன்பவிளையாட்டிற்குரிய இடங்களாதல் அந்நூல்களாலுண [இருகாமத்திணையேரி என்பது 'மிருகாமத்திணையேரி' எனத் தவறாகப் ப பிக்கப்பட்டுள்ளது]

அவை நீங்கிக் கூடினவிடத்துப் பெரியதோர் இன்பமாம்; அவ்வின்பத் தன்மையை வெளிப்படுப்பன அலையெனக்கொள்க"—எனக் காண்க. இப்பரத்தையர் எல்லாகுலத்தார்க்கும் உரியராவர் (224).

இனித் தலைவன் பரத்தையிற்பிரிந்தகாலத்தே தலைவி பூப்பெய்தினளாயின், அச்செய்தி அவனுக்கு அறிவிக்கப்படும் (பக்கம் – 426); எவ்வாறெனின்—"தலைமகட்குப் பூப்புத்தோன்ற வாயில்கள் (தூதுவர்) அதனைச் சென்றுணர்த்தத் தலைமகன் உணரும்; எனனை வாயில்கள் உணர்த்துமாறெனின்—தலைமகனவாயில்களுந் தலைமகள்மாட்டு உளவாம்; தலைமகள்வாயில்களுந் தலைமகன்மாட்டு உளவாம், ஆதலான், அவர்கள் உணர்த்த உணருமென்பதாம்"* எனக் காண்க (களவியலுரை. 174–75) இங்ஙனன்றி, (தலைவிக்குப்) "பூப்புநிகழ்ந்த நாளில், சேடி செங்கோலஞ்செய்து, செப்புப்பாலிகையுட் செம்பூவும் நீருங்கொண்டு (சென்று), தலைமகனைவலம்வந்து பூவும் நீரும் அவனடிமேற்பெய்துபோக (பூப்புநிகழ்ந்ததென்று தலைமகன்)உணருமென்றும்,இம்முறை மேலாயினோரிடங்களிற் பூப்பு உணர்த்துமாறென்றுங் கூறுவர்" (ஷை) "ஊரற் குலகியலுரைப்பான—சிவந்தபைம் போதுமஞ் செம்மலர்ப் படங்கட் டாரா முலைமேற்-சிவந்தவஞ் சாந்தமுந் தோன்றின வந்து நிருமனைக்கே" (161) என்னுந் திருக்கோவையடிகளுங் காண்க "சேவவணி யணிந்த சேடியை விடுப்புழி—அவ்வணியுழையாகணா டழுங்கிக் கூறலும்" என்றார் நம்பியாரும் (205) இவற்றால், முற்காலத்தே, புருடர்க்கு மனைவியின்பூப்புச் செய்தியைச் சென்றுணர்த்துமவழக்கம் ஒன்றிருந்தமை புலப்படுகின்றது. இப்பூப்புணர்த்தச் சேவ்வணியணிந்து சேடியாசெலவதுபோலத் தலைவனது பரத்தையிற்பிரிவில், தலைவிக்குப் புதல்வன் பிறந்தசெய்தி யறிவித்தற்கு, அவர் வெள்ளணியணிந்து† செலவதும் பண்டை வழக்கமென்று தெரியவருகிறது (நம்பியகப் 206) இவ்வாறு அறிவிக்கப்பெற்றதலைவியின் பூப்புச்செய்திகேட்டதும் தலைவன் தாழாதுசென்று,

* இவ்வாயில்களுட் பாணரும் ஒருவரென்பது முன்னரே கூறப்பட்டது, பாணசாதியினராக மலைநாட்டுள்ளவர்,அந்நாட்டு நாழுவசாதிப்பெண்கள் இருதுவான செய்தியை அவர்கணவர்க்கு அறிவிப்பதை, இன்றுந் தங்குலவொழுக்காக உடையர் எனப்படுகின்றது (Castes and Tribes of Southern India, See. Panan).

† 'வெள்ளணி—பிறந்தநாள்ஒலைப்பனே' என்பர் நச்சினார்க்கினியர். சீவக—காந்த—122).

அது நிகழும் மூன்று நாளும் அவனை அணுகியிருக்கவேண்டுமென்றும், நான்காநாள் முதற் பன்னிரண்டுநாள்வரை அவனை அவன் கூடியுறையவேண்டுமென்றும் கூறுவர். இதனைப் "பூப்பின் புறப்பா டீராறு நாளும்—நீத்தகன் றுறையார் என்மனார் புலவர்—பரத்தையிற் பிரிந்த காலை யான" (187) என்னும் சூத்திரத்தால் அறிக. இதனுள் "பூப்பின் புறப்பா டீராறு நாளும்" என்பதற்குப் பூப்பு நிகழும் மூன்று நாளுக்கும் புறம்பாகிய 12-நாள் என்று பொருள் கூறுவர், நச்சினார்க்கினியர். ஆனால், இறையனார்களவியலில் வருகின்ற இதுவேயடிக்கு (43), அதனுரைகாரர், 'பூப்புப் புறப்பட்ட நாண் முதற் பன்னிரண்டு நாளும்' என்று பொருள் எழுதுகின்றார் மற்றும் இவர் கூறுவன வருமாறு:-'தலைவன் பூப்புணர்ந்து சென்று தலைமகளிடத்தனாய், முந்நாளும் சொற்கேட்கும்வழி உறைவானாவது. முந்நாளும் சொற்கேட்கும் வழி உறைதற்குக் காரணம் என்னையெனின்—தலைமகன் பரத்தைப்பால் மாட்டானாகி, முன்னின்ற பொருமையுடைனென்று (அதனைத் தணிக்கத் தலைவிமாட்டு) எய்தும் முந்நாளும் சொற்கேட்கும்வழியுறையவே, (அப்பொருமை) நீங்கும்: நீங்கிய பின்னைக் கூடும். ஆகவே, கருவு நின்று மாட்சிப்படும் * * * முந்நாளும் கூடியுறையப்பெறிற் குற்றமென்னை எனின்—ஆசிரியர்கருப்—பூப்புப் புறப்பட்டஞான்று நின்ற கரு வயிற்றிலே அழியும், இரண்டாநாளில் நின்ற கரு வயிற்றிலே சாம், மூன்றாநாள் நின்ற கரு குறுவாழ்க்கைத்தாம்; அதனாற் கூடப்படாதென்பது, 'பூப்பு முதன் முந்நாட் புணரார் புணரின்—யாப்புறு மாபின முனிவரும் அமரரும்—யாத்த காணம் அழியுமென்ப' என்பது பலரும் ஓதினராகலான் அமையாதென்பது' எனக் காண்க. "மாதர்க்கு, ருதுகாலம், வழக்கமாகப் பதினாறு நாளெனப்படுகின்றது; அதனுள் மாதவிடாயானது முதல் நான்குநாள் பெரியோரால் நிந்திக்கப்பட்டுளது" என்று மனுவுங்கூறுதலால் (அத—3, சுலோ—46) முற்கூறிய நச்சினார்க்கினியர்கொள்கையே வடநூல்வழக்குக்கு ஏற்றதென்பது தெரியலாம். இனி, மேற்கூறியவாறு, வாயில்களால் உணர்த்தப்பட்ட தலைவன் தன்மனையடைந்து தலைவியோடுகூடிப் பள்ளியிடத்தனாய் இருக்கின்ற காலத்தே, புலவியூடலுணர்வுகள் நிகழுமெனவும், தலைவனாற் பின்பு வதுவைசெய்யப்பெற்ற மனைவியர்க்கும் பரத்தையர்க்கும் இப்புலவிமுதலாயின உண்டாமெனவும் கொள்க. இங்ஙனம் நிகழுமிடத்து அவரவர் கூறுங் கூற்றுக்களின் விகற்பங்களெல்லாம், எண்டுவிரிப்பின் விரியும்; அவற்றைத் தலைவன் தலைவி தோழி காமக்கிழத்தியர் முதலியவர்

குரிய சூத்திரங்களாலும், பண்டையிலக்கியங்களாலும், பிற்காலத்துக் கோவைமுதலிய நூல்களாலும் உணர்ந்துகொள்க.

பிரிவு

இனி, இல்வாழ்க்கைககாலத்தில, தலைவன், பலகாரியங்களைக்கருதிக் காடிடையிட்டும நாடிடையிட்டும பிரியும பிரிவுகள சில உணடு; அவை ஓதல், பகை, தூது, வேந்தற்குறறுழி (உதவி), பொருள எனபவைபறறி நிகழ்வன; இவறறைக குறிததுவிரிவாக முனபே விளக்கபபட்டன. இவற்றுள் ஓததறபிரிவு, தலைவன் வரைநதுகொண்டபின நிகழும முதற பிரிவு என்பர் பேராசிரியா (திருக்கோ 308). இப்பிரிவுகளோடு மேற்கூறிய பரத்தையிற்பிரிவையும ஒன்றாகவைததுக் களவியல், நமபியகபபொருள் முதலியன கூறுகினறன. ஆனால், ஊருககுளளே பரததையர்மனைகளிற றலைவன் தஙகிவருதலைத தொலகாப்பியனார் ஏனையவைபோல ஒருபிரிவாக வேண்டவில்லை என்பது, அகததிணையியலிற பிரிவுகளை வகுக்குமிடத்து, இதனையும ஒன்றாக அவா எணணாமையால உயததுணரபபடுகினறது. ஆயினும, "அயலோராயினும அகறசி மேற்றே" என்னும் உடன்போக் குப்பற்றிய சூத்திரத்தில் "இதனால மனையயறகட் பாததையிற்பிரிவும பாலையாமென உணாக" எனபா நச்சினார்க்கினியா (பக—63) இனி, கலவி முதலியனபற்றித தலைவன் பிரியுமபோது, அக்கல்வியும, கொடையும், பொருளசெயலும், மறறுகப்பட்டோனை மறறுவிடுத்தலுமாகிய காரியங் களின் ஆள்வினைசசிறப்பைத தான் எடுத்தோதித தன்னைப் புகழ்வான் இதனால், தான் பிரியநோக்கிருந்தலையும, தலைவி யாற்றியிருக்கவேண்டிய இன்றியமையாமையையும குறிப்பித்தபடியாம (181) அன்றியும், பிரியு முன்பு, தலைவிபால் தலைமகன்புரியும் தலையளியும் (போன்பும,) பாராட்ட லும், அவன் பிரிவையும் அதனால் நிகழும் அவனது அச்சத்தையும் தலை விக்கு வெளியாக்கும(184-232) இங்ஙனம், தலைமகன் பிரியக்கருது தலைத் தோழியுணர்ந்து, தலைவியது பிரிவாற்றாத்தன்மையைத் தலைவற்குக் குறிப்பாலுணர்த்தி வற்புறுத்துவள் (231). [குறிப்பாற் கூறலாவது—இறைச்சிவகையாற் கூறுதல். இறைச்சி என்பது—குறித்த கருத்தைக் கருப்பொருள்களுள் ஒன்றன்மேல்வைத்து, வெளிப்படையாலன்றிக் கூறு வது. "இறைச்சி தானே பொருட்புறத் ததுவே" (229). எனக் காண்க. "இலங்கும் அருவித்து இலங்கும் அருவித்து —வானின் இலங்கும் அரு வித்தே தானுற்ற—சூள்பேணான் பொய்த்தான் மலை" என்னும் பாட்டில்

தூனைப்பொய்த்தான் என்பதே கூறக்கருதிய பொருள்; அதனைப் 'பொய்த்தான்மலையகத்தே இன்னது நிகழ்ந்தது' என வேறுபொருள்பற்றிக் குறிப்பித்தல் கண்டுகொள்க] இனி, தலைவன்பிரிவுகேட்டுத் தலைவிக்கு வருத்த மிகுமாயின், அவளை ஆற்றுவித்தற்பொருட்டுச் சிலகாலம் அவன் செலவழுங்கி (பிரயாணத்தை நீங்கி) யிருத்தலும் (185), இதனாலும் அவள் ஆற்றாளாயின், தோழிக்குத் தன்காரியத்தின் இன்றியமையாமை கூறித் தலைவியறியாமற்பிரிதலு முண்டு (பக-424).

தலைமகன் இவ்வகையாற்பிரிந்து, மேற்குறித்த ஓதல் பகை முதலிய காரியங்களில் மூண்டுநிற்குங்கால், 'ஆண்டு அவன் தலைவியை நினைந்து ஆற்றானாயினான்' என்று கூறுதல் புலனெறிவழக்கிற்கு ஏற்றதன்று; ஆனால், எடுத்துக்கொண்ட காரியத்தில் அவன் வெற்றியடைந்த பின், தலைவியை நினைந்து இரங்கினானாகக் கூறுதல் உளதாம் (186). இனித் தலைவன்பிரிவாற் றலைவிக்கு ஆற்றாமை கைகடத்தலும் (236), அக்கலக்கத்தாற் பலவேறுவகைப்பட்ட சொல்நிகழ்த்தலும் (196), கனா நிகழ்ச்சிகளும் (197) உளவாகும். வள்ளுவனாரும், இவற்றைத் 'தனிப்படர்மிகுதி—நினைந்தவர்புலம்பல்—கனவுநிலையுரைத்தல்' என்ற மூன்று அதிகாரங்களால் முறையே கூறுவர். இங்ஙனம் நிகழும் தலைவியின் வருத்தங்களை அறிந்து பரிகரிப்பது, நல்லறிவுடையளான தோழியின் கடமையாகும் (239). இனி, மேற்கூறிப் போந்த ஓதல் முதலியவற்றின் பொருட்டுத் தலைவன் பிரிதற்குரியகாலம் வேனில் பின்பனிப்பருவங்களென்பதும், அவன் விரைந்து பரித்தேரூர்ந்து பாசறையினின்று ஊர்வயின்வருங்காலம், கார்ப்பருவமாகிய ஆவணி புரட்டாசிமாதங்களென்பதும் அறியத்தக்கன (பக்-13) இக்கார்ப்பருவமே, பிரிந்தவர்க்குக் காமச்சிறப்பை மிகுத்துத் தலைவன் தலைவியிருவரையும் கூட்டி மகிழ்விக்கும் என்பது—

"அளவில் காரெனு மப்பெரும் பருவம்வந் தணைந்தால்
தளர்வ ரென்பது தவம்புரி வோர்கட்குந் தகுமால்
கிளவி தேனினு மமுதினுங் குழைத்தவள் வளைத்தோள்
அளவி யுண்டவன் வருந்துமென் றுரைப்பது வருத்தோ.

(இராமா: கார்கா. 50)

"பொருடாப் போயினார்ப் பிரிந்த பொய்யுடற்
குருள்தரு தேர்மிசை யுயிர்கொண் டெய்ததலால்
மருடரு பிரிவெனு மாசு ணங்கெடக்
கருடனைப் பொருவின கால மாரியே"

(கார்காலப்படலம். 22)

எனக் கவிசசக்ரவாத்தியாகிய கமபநாடர், கார்காலததினியற்கைத் தன்மைகளை எடுதது ச சிறப்பிததலால விளங்கததக்கது. இவவாறு பிரிந்த தலைவியைக் கூடுதற்குரியகாலநதே, தலைவன் எத்துணைத்தூரத்திருந்தானுயினும, இடைவழியில தங்குதல்செய்யாது, பறவைபோல விரைதற்குரிய தன் குதிரைகளின உதவியால் தலைவியை வநதுகூடி மகிழ்விப்பதாகவே புலனெறிவழக்கரு செய்யபபடும அன்றி, இடைச்சுரததே தங்கித தாழ்த்துவந்தானுககு கூறல தகாது (194). இஙஙனம தேரூர்ந்து ஊர்நோககிவருஙகால, தலைவியின தனிததநிலைககுக் கவன்று, அதனைத் தன்பாஙகனாகிய தோப்பாகனுககுக கூறிககொண்டு அவனை விரைந்து செலுதத முடுக்குவனென உணாக இஙஙனம ஓதல பகை முதலிய பிரிவுகள நிகழ்தற்குக தககாரணங்கள, இறையனாகளவியலுரைகாரரால் விரித் துக்கூறப்படுதல் படிததறிதற் குரியது (35).

இங்ஙனம, தலைவனுந தலைவியுந கூடி இன்புற்று, அறமபொருளினபமெனனும் உறுதிப்பொருண்முறைமையும அடைதறகுரியா என உணர்க. மேற்கூறிய பிரிவுகள, அறனும பொருளும் அடைதற்கு ஒருவகை ஏதுவேயாயினும, இனபபகுதியாகிய இக்களவியற்சிற காமமே சிறத்தற்குரியனவாகவே ஆசிரியரால் கருதிக் கூறப்பட்டன என்பதும், அவ்வுறுதிபபொருளிரண்டையும அடைதறகு உபாயமும பயன்களும் புறப்பொருளில்வைதது விளககப்படுவன என்பதும அறியற்பாலன.

இங்ஙனம், இல்லறநின்று நல்லறஞ்செய்யாநின்ற தலைவனுந் தலைவியும் நிகழ்த்திப்போந்த அவ் வில்நிலையினபயன, மெய்யுணர்ந்து வீடு பெறுதலேயாம.

ஆதலால், தாம் ஒழுகிய அவ்வில்லறநிலையில் மக்கட்பேறு முதலிய வாய்க்கப்பெற்று, அனுபவமுதிர்ந்து அதனில் வெறுப்புவருங்காலத்தே, வீட்டின்பமபெறுதற்கு வழியாகிய வானபபிரத்தம் சந்நியாசநிலைகளை அடைந்து, அந்நெறிகளில் அவ்விருவரும் அடிப்படவேண்டுமென்பதை—

"காமஞ் சான்ற கடைக்கோட் காலை
ஏமஞ் சான்ற மக்களொடு துவன்றி
அறம்புரி சுற்றமொடு கிழவனுங் கிழத்தியும்
சிறந்தது பயிற்றல் இறந்ததன் பயனே"

என்ற கற்பியற் சூத்திரத்தால் ஆசிரியர் விளங்கக் கூறுகின்றார். இதிற் கண்ட "சிறந்தது" எனப்படுவது வீட்டினை, "சிறப்பென்னுஞ் செம்பொருள்" (குறள்-358) "சிறப்பீனும்" (31) என வள்ளுவனாரும் இவ்வாறு வழங்குதல் காண்க. வீட்டினைச் 'சிறந்தது' என்றது, சிரேயஸ் என்று மோக்ஷத்திற்கு வழங்கிய உபநிடதவழக்குப் பற்றியதென்பர். (கட. அத-1; வல்லி-2; மந-1, 2).

இதுவரை கூறிப்போந்தவாற்றால், களவியல் கற்பியல்கள், ஆசிரியர் கூறியமுறையே ஆராயப்பட்டனவாம். ஆசிரியர் அகப்பொருளுணர்த்துதற்கு அகத்திணையியல், களவியல், கற்பியல், பொருளியல்—என நான்கியல்கள் கூறினாராயினும், அகத்திணையியலினும் பொருளியலினுங்கண்ட செய்திகள் இவ்வியாசத்து முதலில் விளக்கப்பட்ட பொதுவிதிகளினும், களவியல் கற்பியல்களினும் ஏற்றபெற்றி ஆராய்ந்து சேர்த்துக் கூறப்பட்டுள்ளன. ஆகவே, யாம், இவ்வாராய்ச்சிக்குப் பகுத்துக்கொண்டவை—பொதுவிதி, கற்பியல், களவியல் என மூன்றேயாயின. இனி, இவ்வகப்பொருள் விஷயங்கள், குறிஞ்சி, முல்லை, பாலை, மருதம், நெய்தல் என்ற ஐந்திணைக்கும் உரியவாமாறு முன்னூல்கள் கொண்டு உணர்த்தற்கண் நச்சினார்க்கினியர், இங்ஙனம் உரிமையாகுமுறையே 12-ம் சூத்திரவுரையிற் சிறிது கூறுவர். ஆண்டுக் கண்டுகொள்க.

கற்பியல் முற்றும்.

IV. புறத்திணையியல்.

பொருளதிகாரமானது அகம் புறம் என்று இருபகுதியாக ஆசிரியரால் கூறப்பட்டதும், அவற்றுள் அகப்பொருள்கள் இன்னவென்பதும் மேலே விளக்கப்பட்டன. இனிப் புறப்பொருளின் இலக்கணங்களையும் ஆசிரியர் கூறிய முறையே ஆராய்வோம். புறமாவது—அகம்போல ஒத்த அன்புடையார் இருவரால் மட்டுமன்றி, எல்லாராலும் தாமே துய்த்து உணரப்படுவதும், 'இஃது இவ்வாறிருந்த' தெனப் பிறர்க்குப் புலப்படக் கூறப்படுவதுமாகும். அவை, பெரும்பான்மை அறமும் பொருளுமாம். இப்புறப்பொருள்பற்றிய செய்யுள்வழக்குகளும், அகம்போலத் தமிழ் கூறுநல்லுலகத்து வழக்குகளினின்று வந்தனவே எனக. அவ்வாறு செய்யுள்வழக்கம்பெறுங்கால், அவை வரம்புகடவாவண்ணம் அவற்றையும் முன்னோர் இலக்கணத்தால் வரையறைப்படுப்பாராயினர். அங்ஙனம் வகுத்த இலக்கணநூல்களில் ஒன்றான இத்தொல்காப்பியத்துள், இப்புறப்பொருள்கட்கும் திணைதுறைகளை ஆசிரியர் வகுத்தோதுகின்றார். அஃதாவது—குறிஞ்சி முதலாகிய ஐந்திணையும் கைக்கிளை பெருந்திணைகளுஞ் சேர்ந்து எழுதிணையாகி, அகப்பொருள் விளக்கப்பட்டவாறு போலப் புறப்பொருளும்—வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை, காஞ்சி, பாடாண் என எழுதிணையாக வகுத்து விளக்கப்படுகின்றது. இத்திணையெல்லாம் பண்டைக்காலத்தே தமிழ்நாட்டில் வழங்கிய போர் முறைகளையும், அம்முறையிற் காட்டப்படும் வீரசெயல்களையும் பெரும்பான்மையாகவும், ஏனை அரசியல், கொடை, புகழ், நிலையாமை முதலியவற்றைச் சிறுபான்மையாகவும் உணர்த்துவன. இத்திணைகளுள்—வெட்சியாவது—போர்குறித்தவேந்தர் இருவருள் ஒருவன், யுத்தத்தின் தொடக்கமாகப் பகைவனுடைய பசுக்களைக் கவர்வதும், அவன் கவர்ந்தவற்றை உரிய அரசன் மீட்பதுமாகும். வஞ்சித்திணையாவது—பகைவனுடைய நாட்டைக் கொள்ள நினைந்து போர்செய்யக்கருதி ஒருவேந்தன் மேற்சேறலும், அவனை நாட்டுக்குரியவேந்தன் எதிர்த்தலுமாகும். உழிஞைத்திணையாவது—அரணமைந்த வேந்தன், பகைவன்மதிலை வளைந்து நிற்க, உள்ளிருந்தவேந்தன் அதனைக் கைக்கொண்டு காத்தலாம். தும்பைத்திணையாவது—வந்தவேந்தனை இருந்தவேந்தன் எதிர்த்து அவன் வலிமை அழித்தல். வாகைத்திணையாவது—பகைவரை வெல்லுதலும்

அவரவர் தத்தம தொழில்களில் மேம்படுதலுமாம். காஞ்சித்திணையாவது பல்வேறுநிலையாமைகளைப்பற்றிய சான்றோர் குறிப்பு. பாடாண்டிணையாவது—பாடப்படுந்தலைவனது ஒழுகலாறு.

இனி, நிரைகோடல் மீட்டல்முதலிய திணைகள் (ஒழுக்கங்கள்), வெட்சி முதலாகப் பெயர்பெறுதற்குக் காரணம் — வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை என்னும் பூவிசேடங்களை அவ்வவ்வொழுக்கத்தின் அடையாளமாகக்கொண்டு பண்டைத் தமிழ்மக்கள் வழங்கி வந்தமையேயாகும். நச்சினார்க்கினியர் "இதற்கு (வெட்சிக்கு) அப்பூச் சூடுதல் உரித்தென்றுகொள்க" (பக்-103), "தும்பையென்பது சூடும் பூவினாற் பெற்ற பெயர்" (பக்-146) எனக் கூறுதலாலும் "கண்ணி கண்ணிய வயவர் பெருமகன்" எனவரும் பதிற்றுப்பத்தடிக்கு(58) 'தாங்கள் சூடிய போர்க்கண்ணிக்கேற்ப வினைசெய்யக்கருதிய வயவர் பெருமகன்' என்பொருள்கூறப்படுதலாலும் இதனுண்மை யுணர்க. எனவே, முற்காலத்துத் தமிழ்மக்கள், போர்முதலிய புறவொழுக்கங்கட்கும், 'அன்புபற்றிய' அகவொழுக்கங்கட்கும், ஒவ்வொரு பூவை அடையாளமாகக் கொண்டிருந்தசெய்தி வெளியாதலால், அவர்க்குப் பூவணிவதில் இருந்த பெருவிருப்பம் புலனாவதாம். "வாங்கரும் பாதநான்கும் வகுத்த வான்மீகி" முனிவரும் தமிழரது இவ்வழக்கத்தைத் தம் இராமாயணத்திற் குறித்திருப்பது இங்கே கவனிக்கற்பாலது: அயோத்தியா காண்டம், 93-ம் சருக்கத்தில் அம்முனிவர் பரதன்படைக்கூற்றில் வைத்துக் கூறும் சுலோகத்தின்மொழிபெயர்ப்பாவது "நம் யுத்தவீரர் மேகங்களைப்போன்ற கறுத்த கேடயங்களுடன், தென்னாட்டாரைப்போலத் தலைக்கணியாகப் பூக்களைச் சூடுகின்றனர்" என்பதாம். இதனால் தென்னாட்டாரெல்லாம் பொதுவாகப் பூவணிபவர் என்று விளக்கப்படுவதோடு, "நம்யுத்தவீரர்" என்றதனால் தென்னாட்டுமக்களிற் போர்வீரராயுள்ளார்க்கு அவ்வாறு பூவணிதல் சிறந்தது என்று குறிப்பும் புலப்படுதல் காண்மாம். ஆகவே, அம்முனிவர், தென்னாட்டார்க்குப் பொதுவாகவும் அவருள் வீரர்க்குச் சிறப்பாகவும் பூச்சூடுதல் உரியதென்பதைக் குறிப்பித்தாராவர். தமிழ்த்தலைவர், நாட்டுக்குரிய சூடும்பூவொன்றும், தம் குலத்துக்குரிய அடையாளப்பூவொன்றும் (நெடுநல்-176) ஆக இருவகைப் பூக்களுடையராயிருந்தமையும் நோக்கத்தக்கது. அன்றியும், இக்காலத்தும், தென்னாட்டார்போல வேறெந்நாட்டாரும் பூவை

மகிழ்ந்தணிதல் இல்லையென்பதை நாம உசாவித் தெரிந்துகொள்ளலாம். இவற்றால், வானமீகியார்குறித்த தமிழரது புராதனவழக்கமொன்று, பண்டைத் தமிழ்நூலகளின ஆதரவுபெறுதல காணலாம. இவ்வாறே அம்முனிவர்பெருமான தென்னாட்டுச் செய்திகளில் வேறு சிலவுந தெரிந்துகூறுவா. இவற்றை வானமீகருந் தேனனுடுமே என்ற தலைப பின்கீழ யாமெழுதிய ஆராயசசியுரையிற கணடுகொள்க *.

இனி, மேறகுறித்த வெடசி முதலிய திணைகளால், பண்டைத் தமிழ்த்தலைவருடைய போர்முறையானது, நிரைகோடல நிரைமீட்சி என் பவற்றை ஆரமபமாககொண்டு நிகழ்வதெனபது விளக்கமாகும. இம முறை, ஆரியமககளவழக்கன்றெனபதறகு, காபநதகமுதலிய அாதத சாஸ்திரஙகள அவறறைபபறறி ஒனறுஙகூறாமையே சானறுமாயினும, பாரதகாலததே இரவில நிரைகோடலும மீடடலும், யுததமுறையின தொடக்கமாக வழஙகியசெய்தி வெளியாகினறது பாணடவாகள் விராட நகாததில மறைநது உறையுஙகாலத்து, அஙஙனம உறைதலறிநத அவா பகைவாாகிய துரியோதனனியா, போர்ககோலஙகொணடெழுநது, அப் போரின் தொடககமாக விராடனது பசுக்கூடடஙகளைக் கவாநதுசென்ற தும, விராடராசனபககததாா பாணடவரின உதவியால அவரை எதிர்த்துப் பகைவாகவாநத நிரைகளை மீடகும்போது, பெருமபோர் விளைந்ததும பிரசித்தமான சரித்திரங்களாம ஆகவே, தமிழ்மககளது போர்முறை, ஒருகாலத்திற் பாததகணடமெஙகும வழஙகியதாகலவேண்டு மென்று தோறறுகினறது அன்றேல், விராடநாடு, விநதமலையையடுதத தக்ஷிணப்பிரிவுகளில் ஒன்றாதலால், அத தெனறேயமுறைப்படி நிரை கவாநது மீடகபபடடது எனறுகொளளினும பொருநதும. இவை நிற்க.

இனி, மேறகூறிய வெடசிமுதலிய எழுதிணைகளையும, குறிஞசி முதலிய அகததிணை எழுககும முறையே புறமாக—ஆசிரியர் வகுககின றார். அஃதாவது—குறிஞசிககு வெடசியும, முலலைககு வஞசியும, மருததததுககு உழிஞையும், நெயதறகுத தும்பையும, பாலைககு வாகை யும, பெருநதிணைக்குக் காஞசியும, கைககிளைககுப பாடாணும புறமாகக கொளளப்பபட்டன எனபதாம. "அகஙகையிரணடுடையாககுப புறஙகை நான்காகித இரணடாயவாறுபோல, அகததிணை எழுறகும புறததிணை எழென்றலே பொருததமுடைததாயிறறு" (பக-4). இவ்வாறு, இவை

* "செந்தமிழ்" தொகுதி-5. பகுதி-10

முறையே புறமாதற்கு, நச்சினார்க்கினியர் கூறுங்காரணம், அடியில்வருமாறும்:-களவொழுக்கமுங் கங்குற் காலமும், காவலர் கடுகினுந் தான் கருதிய பொருளை இரவின்கண் முடித்து மீடலும் போல்வன ஒத்தலின் (களவின்கண் நிரைகொள்ளலும்) வெட்சி குறிஞ்சிக்கும்* (பக்-103), முதலெனப்பட்ட காடுறையுலகமும், கார்காலமும், அந்நிலத்திற்கேற்ற பொருளும், அரசர் பாசறைக்கண் தலைவியைப் பிரிந்திருத்தலும், அவன் றலைவி அவனைப் பிரிந்து மனைவயினிருத்தலுமாகிய உரிப்பொருளும் ஒப்பச்சேறலின்— வஞ்சி முல்லைக்கும் (பக்-125), இருபெருவேந்தர் தம்முண் மாறுகொண்ட வழி, முற்றப்பட்டிருந்த வேந்தனது மதில் பெரும்பான்மை மருத நிலத்தது ஆதலானும், அம்மதிலை முற்றுவோனும் அந்நிலத்திருத்தலானும், மருதம்போல இதற்கும் பெரும்பொழுது வரைவின்மையானும் சிறுபொழுதும் விடியற்காலமே போர்செய்தற்குக் காலமாதலானும்— உழிஞை மருதத்திற்கும் (பக்-134), நெய்தற்குரிய பெருமணலுலகம் போலக் காம்பிலையுங் கழனியுமல்லாத களரும் மணலும் பொருகளமாக வேண்டுதலானும்,† பெரும்பொழுது வரைவின்மையானும், எற்பாடு (பிற்பகல்) போர்த்தொழில் முடியுங்காலமாதலானும், இரக்கமுந் தலைமகட்கே (நெய்தற்றிணையில்) உளதாயவாறுபோல (போரிற்) கணவனை யிழந்தார்க்கன்றி வீரர்க்கு இரக்கமின்மையானும், பிறவீரக்கல்களானும்— தும்பை நெய்தற்கும் (பக்-146), பாலைக்குப் புணர்ச்சியினீங்கி ஓதல் முதலியவற்றாற் புகழெய்துதற்குப் பிரிவு நிகழுமாறுபோலச் சுற்றத் தொடர்ச்சியினீங்கி அறப்போர் நிகழ்த்தித் துறக்கம்பெறுங்கருத்தினாற் சேறலானும், வாளினுந் தாளினும் நிறையினும் பொறையினும் வென்றி யெய்துவோரும் ஏனையோரை நீங்கிச்சேறலானும்— வாகை பாலைக்கும் ‡ (பக்-157), "எறியமடற்றிறம்" (சூத-51) முதலிய நான்குந் தியகாம

---

* நிரைகோடல் குறிஞ்சிக்குரிய மலைசார்ந்தநிலத்தின்கண் நிகழ்தலானும், அந்நிலத்தின்மக்களாயினார் பிறநாட்டு ஆனிரையைக் களவிற்கோடல் ஒருபுடை குறிஞ்சிக்குரித்தாகிய களவொடு ஒத்தலானும், சூடும்பூவும் அந்நிலத்திற்குரிய பூவாதலானும் வெட்சி குறிஞ்சிக்குப் புறனாயிற்றென்பர் இளம்பூரணவடிகள் (59).

† 'அந்நிலங் கடல்சார்ந்தவழியல்லது இன்மையானும்' என வேறோர் ஏதுவுங்கூறுவர் இளம்பூரணர் (70).

‡ "பாலையாவது தனக்கென ஒருநிலமின்றி எல்லா நிலத்திலுங் காலம் பற்றிப் பிறப்பதுபோல, இதுவும் (வாகையும்) எல்லாநிலத்தினும் எல்லாக்குலத்தினுங் காலம்பற்றி நிகழ்வதாதலினானும்" என வேறோரேதுவுங் கூறுவர் இளம்பூரணர்.

பாயினாற்போல, உலகியலைநோக்க நிலையாண்மையும் நற்பொருளன்றாகலால்—காஞ்சி பெருந்திணைக்கும் * (பக்-177), ஒரு தலைவன் பரவலும் புகழ்ச்சியும் வேண்ட ஒருபுலவன் பொருள் முதலிய பரிசு வேண்டலால், ஒருதலைக்காமமாகிய கைக்கிளையோடொத்தலின்—பாடாண்டிணை கைக்கிளைக்கும்(பக்-189) புறமாக ஆசிரியராற் கருதப்பட்டன என்பர். இவற்றுக்கு வேறுசில ஏதுக்களும் கூறப்படுமாயினும் ஏற்றபெற்றியே ஈண்டுக் காட்டப்பட்டன.

இனி, ஆசிரியர் அகத்தியனாமாணாக்கர் பன்னிருவராலும் இயற்றப்பட்டதென்று சொல்லப்படும் பன்னிருபடலத்திற்கு வழிநூலாகும், ஐயனாரிதனார் இயற்றியதுமாகிய புறப்பொருள்வெண்பாமாலையுள் வெட்சி, கரந்தை, வஞ்சி, காஞ்சி, நொச்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை, பாடாண், பொதுவியல், கைக்கிளை, பெருந்திணை—எனப் பன்னிரண்டு திணை வகுக்கப்பட்டதோடு, அவற்றுள் வெட்சி முதல் தும்பையீறாக ஏழும் புறமென்றும், வாகை, பாடாண், பொதுவியல்—என்ற மூன்றும் புறப்புறமென்றும், கைக்கிளை பெருந்திணையிரண்டும் அகப்புறமென்றும் கூறப்படுகின்றன. இந்நூல் கூறுமாறு, வெட்சியென்பது—நிரைகோடல் மட்டுமேயாம். தொல்காப்பியனார் நிரைமீட்டலையும் வெட்சியிலடக்கிக் கூற, இந்நூல் அதனைக் 'கரந்தை' எனத் தனித்திணையாக்குகின்றது. † வந்தவேந்தன் பகைமதிலை வளைத்தலும் இருந்தவேந்தன் அதனைக் காத்தலும் வஞ்சியென்று ஆசிரியர் கூறினாராயினும், வெண்பாமாலை பகைவர்மேற்செல்வதுமட்டில் வஞ்சியாமென்று கூறி, அவ்வாறு மேற்சென்றவனைப் பகைவன் எதிர்சென்று ஊன்றுதலைக் காஞ்சியென வேறு திணையாகச் சொல்லுகின்றது. "வஞ்சியுங் காஞ்சியுந் தமமுண் மாறே" என்பது பன்னிருபடலம். இக் காஞ்சி பல்வேறுநிலையாமை குறிப்ப

---

* "ஏறியமடற்றிறமுதலாகிய நோந்திறக் காமப்பகுதி அகத்திணையைந்தற்கும் புறனாயவாறுபோல, இது புறத்திணையைந்தற்கும் புறனாகலானும்" என வேறும் கூறுவர் இளம்பூரணர். [நோந்திறம்-கழிபேரிரக்கம்; செந்திறம் அஃதல்லாதன; நோதிறம் என்று வழங்குவதுமுண்டு].

† இவ்வாறு வேறுகூறுகின்ற வெண்பாமாலைக்கு முதனூலாகிய பன்னிருபடலத்துள் வெட்சிப்படலத்தைத் தொல்காப்பியனார் இயற்றினார் என்று கூறுவாரை மறுத்துத் தந்நூலுக்கு முரண்பட ஆசிரியர் இவ்வாறு கூறாராதலின், அவ்வெட்சிப்படலம் தொல்காப்பியர் இயற்றியதன்று என்பர் இளம்பூரணர் (60).

தென்பதே நம்மாசிரியர்கொள்கை. ஆயின், வெண்பாமாலை, அந்நிலையாமை முதலியவற்றை உணர்த்தப் பொதுவியல் என வேறோர் இயல் கூறும். இனி, நொச்சி என்று ஒரு தனித்திணையை ஆசிரியர் குறித்தன ரில்லையெனும், அந்நூல், (வந்தவேந்தன் பகைமதிலை வளைத்தலாகிய) உழிஞைக்குமாறாக, இருந்தவேந்தன் தன்மதிலைக் காத்தற்கு 'நொச்சி' என்ற பெயர்கொடுத்துத் தனித்திணையாகக் கூறிச் செல்லும்.* இந்நொச்சிபோலக் கைக்கிளை பெருந்திணை என வேறிரண்டு தனித்திணைகளையும் அது வகுப்பதாகும். ஆயின், அவ்விரண்டனையும் அகப்புற மென்றே கொண்டு தொல்காப்பியங் கூறுகின்றது. அன்றியும், அகத்திணைகளில் 'இன்னவின்னதற்கு இது புறம்' என்று ஆசிரியர்கூறியது போல, வெண்பாமாலை கூறிற்றில்லை. இங்ஙனம், இரண்டுநூல்கட்கு முள்ள வேறுபாடுகளை நோக்குமிடத்து, புறப்பொருள், முற்காலத்தே வெவ்வேறுவகையாக இலக்கணம்வகுக்கப்பெற்று வழங்கிவந்தமை விளங்கக்கூடியதாம். வெண்பாமாலையுள், வெட்சிமுதல் வாகையீறாய திணை எட்டிற்கும் அவ்வப்பூச்சூடுதல் உரித்தென்று தெளிவாகக் கூறப் படுதல் நோக்கத்தக்கது. மற்ற வேறுபாடுகளை அந்நூல்நோக்கி உணர்ந்து கொள்க. இனி, வெட்சிமுதலிய திணைவிகற்பங்களைத் தொல்காப்பிய னார் கூறியமுறையில் வைத்து விளக்குவோம்.

1. வெட்சித்திணை.

புறப்பொருளின்முதற்றிணையாகிய வெட்சி என்பது, வேந்தனால் விடுக்கப்பட்டு முனைப்புலங் காத்திருந்த தண்டத்தலைவர், பகைநிலத் துச்சென்று களவினாலே ஆநிரையைக் கொண்டுபோந்து, அவற்றைப்

* பன்னிருபடலமுடையார்கொள்கை அடியில்வரும் யாப்பருங்கல விருத்தி வாக்கியங்களால் அறியத்தக்கது (பக் 530):—வெட்சி ஆகவர்தலானும், கரந்தை உட்குவரச்சென்று விடுத்தலானும் "வெட்சியுங் கரந்தையுந் தம்முண் மாறே". வஞ்சி மேற்சேறலானும், காஞ்சி அஞ்சாதெதிர்சென்று ஊன்றலா னும் "வஞ்சியுங் காஞ்சியுந் தம்முண் மாறே". உழிஞை ஆரெயின் முற்றலானும் நொச்சி விழுமிதி னவ்வெயிற் காத்தலானும் "உழிஞையு நொச்சியுந் தம்முண் மாறே". "பொருதல் தும்பை புணர்வ தென்ப". இவ் விகற்பமெல்லாம் பன்னிருபடலத்துட் காண்க. "வெட்சி நிரைகவர்தல் மீட்டல் கரந்தையாம்—வட்கார்மேற் செல்வது வஞ்சியாம்—உட்கா—தெதிரூன்றல் காஞ்சி யெயில் காத்தல் நொச்சி—அதுவளைத்த லாகு முழிஞை யதிரப்—பொருவது தும்பையாம் போர்க்களத்து மிக்கோர்—செருவென் றதுவாகை யாம்" என்னும் பிங்கலந்தைப் பாட்டும் (1473) இங்கு ஒப்பிடற்பாலது.

பாதுகாத்தலைச் செய்வதாம் (57). இதனை—"வேந்துவிடு முனைஞர் வேற்றுப்புலக் களவின்—ஆதந் தோம்பல் மேவற் றாகும்" என்ற சூத்திரத்தால் அறிக. இதனுள் 'வேந்துவிடு முனைஞர்' என்றதனால் (போர்செய்யத் தொடங்கிய) இருவேந்தரும் தத்தந் தண்டத்தலைவரை ஏவிவிடுவரென்றும், 'ஆதந்து ஓம்பல்' என்றதனால், களவில் ஒருவர்கொண்ட நிரையை உரியவர் மீட்டுத்தந்து ஓம்புவரென்றும் பொருள்தருதலால், அவ்விருவேந்தர் தண்டத்தலைவரும் அவரேவலால் நிரைகோடற்கும் மீட்டற்கும் உரியராவரென்றும், ஆகவே, இருவர்க்கும் கோடற்றொழில் உளதாயிற்றாதலால் ஆநிரைக்கோடலும் மீட்டுக்கோடலும் வெட்சியாயிற்றென்றும், மீட்டலைக் 'கரந்தை' எனத் தனித்திணையாக்கிக் கூறுபாரு முன்மொழிநும், அதனை இச்சூத்திரத்தாலும் வருஞ்சூத்திரத்தாலும் ஆசிரியர் 'வெட்சி' என்றே கொண்டனரென்றும் நச்சினார்க்கினியர் எழுதுவர். "இருபெருவேந்தரும் பொருவது கருதியக்கால், ஒருவர் ஒருவர்நாட்டிவாழும் அந்தணரும் ஆவுமுதலிய தீங்குசெய்யத்தகாத சாதிகளை ஆண்டுநின்றும் அகற்றவேண்டிப் புறம்போக என்பர் புகறலுமது அங்ஙனம் போதற்கு அறிவில்லாத ஆநிரையைக் களவாற்றாமே கொண்டுவந்து பாதுகாத்தலும் தீதெனப்படாது அறமேயாம் என்பதை, ஆசிரியர் 'ஆதந்தோம்பல்' என்றதனாற் குறித்தாரெனக. இந் நிரைகோடற்கெழும் வீரர் வெட்சிப்பூச* சூடுதல் உரித்தாம். "வெட்சி மாமலர் வேங்கையொடு விரைஇச்-சுரியிரும் பித்தை பொலியசசூடி" (புறம்-100) எனக் காணக

இவ் வெட்சித்திணையானது, 'படையியங்கரவம்' முதற் கொண்டையீறாகப் பதினாலு துறைகளாக ஆசிரியராற் பகுக்கப்பட்டுள்ளது. இப் பதினான்கையும் நிரைகோடல் நிரைமீட்டல் என்னும் இரண்டுவகைக்குமாகப் பொருள்கொண்டு நச்சினார்க்கினியர் 28-ஆக விரிப்பர். பழைய போர்முறையின்தொடக்கமாகிய இந்நிரைகோடல் மீட்டல்களின் வரலாறுகளை இத்துறைகளாற் சுருக்கமாக உணரலாம் அவை வருமாறு— தம்தலைவனது உத்தரவுபெற்றேனும் பெறுமலேனும் வேந்தனொருவன்

---

* இது, மிகப் பிரகாசமும் செந்நிறமுமுடைய பூக்களைக்கொண்ட ஒருவகைச்செடி என்றும், மேல்நாட்டார் இதனை "Flame of the forest" "The country geraniam" எனபரென்றும் கூறுவர் டாக்டர் ஜீ. யூ. போப். (Siddhanta Deepika, Vol III.)

னுடைவீரர் பகைவனதுபசுக்கவாதற்கு ஆரவாரித்தெழும்போது, தாம் புறப்பட்ட இடத்தே அசரீரியாக எழுகின்ற நற்சொல்கேட்டல் வழக்கம். இது விரிச்சி* எனப்படும். [விரிச்சி-நற்சொல்.] அங்ஙனம் நற்சொல் கேட்டுப் புறப்பட்டோர் பகைப்புலத்துள்ள ஒற்றர் உணராமற் சென்று, தம்மொற்றராவாயிலாகப் பகைவர்செயலை அறிவர். [ஒற்றர்மூலமுணர்வது வேய் எனப்படும்] அறிந்தபின், பகைவர் நிரைப்புறத்தே ஒடுங்கியுறைந்து, சமயம் நோக்குதலும் அந்நிரையை வளைந்துகொண்டு நிரைகாவலரைக்கொன்று எதிர்ப்பாரற்று அவற்றைக் கவர்ந்து மீள்வர். இங்ஙனம் மீண்டுசெல்லும்போது, அவர்பின்னே தொடர்ந்துவந்து வேறுசிலர் போர்விளைப்பாராயின் அவரையும் வென்று, தாம்பற்றிய பசுக்களுக்குத் துன்பமில்லாமற் செய்துகொண்டு, பாடிவீட்டிலுள்ளோர் மகிழ்ந்தெதிர்கொள்ளும்படிவந்து கொணர்ந்த நிரைகளை ஊர்ப்புறத்தே நிறுத்தியபின், தங்கள் தலைவன்றேவலால் அவற்றைத் தமக்குட் பகுத்துக்கொள்வர். இது பாதீடு எனப்படும் [பகுத்து இடுதல், கூறிடுதல் என்பது பொருள்], பகுத்துக்கொள்ளுங்கால், தம் வெற்றிமகிழ்ச்சியாற் சுற்றத்தோடு கள்ளுண்டுகளித்து விளையாடுதலும், ஆங்கு வந்த இரவலர்க்கு அந்நிரையிற் சிலவற்றை மனமுவந்தளித்தலும் போர்வீரரால் நிகழ்த்தப்படுவனவாம். இவையே, நிரைகொண்டோர் செய்திகளாகப் பதினான்குதுறைகளிலுந் தொல்காப்பியனாராற் கூறப்படுவன என உணர்க. இனி, இந்நிரை மீட்டோர்க்கும்† இப்பதினான்கும் வேற்றுப்பெற்றி அமைத்துக்கொள்ளப்படும் அவ்வாறு அமைக்குமிடத்து, மீட்டபசுக்களை இருந்தோர்க்குப் பகுத்திடுதலைப் 'பாதீடு' என்று பொருள்கொள்க. இங்ஙனம், நிரைகொண்டேனும் கொண்டதனை மீட்டேனும் வெற்றிபெற்ற

* நச்சினார்க்கினியர் "விருச்சிகன்-கணி காரணபரியார்" எனக் கூறுவர் (சிந். காந்த 129); இதற்கு மஹாமஹோபாத்யாய-ஐயரவர்கள் "விருச்சிகன்=பருச்சகன்-கணி, கேள்வி கேட்கப்படுகிறவன்" என்றெழுதியிருத்தல் அறியத்தக்கது (ஷை இரண்டாம்பதிப்பு பக் 1041.) விரிச்சி என்பது இவ்வடசொல்லின் திரிபுபோலும்.

† இம் மீட்டல் 'கரந்தை' எனத் தனித்திணையாக வெண்பாமாலை கூறும். இதன்படி, இவ்வொழுக்கத்துக்குக் கரந்தைப்பூச்சூடுதல் உரித்தாம் 'வயல்களிலுள்ள கொட்டைக்கரந்தை என்னும் பூடே இக்கரந்தை' என்பர் (பதிற்-40). இது குறிஞ்சிநிலப்பூக்களிலொன்றாய நாறுகரந்தை எனவும் வழங்கும் (குறிஞ்சிப் 76 உரை)

வீரர்,* தமக்கு வழிவழியாகத் துடி என்ற இயம் இயக்கிவரும் 'துடியனை' உபசரித்துப் புகழ்தலும், தம் வீரச்செயற்குக் காரணமான கொற்றவைக்குப் † பராவுக்கடன்செலுத்தியும் மகிழ்வர் (59). துடியன் என்பான் தமிழப் பழங்குடிகளுள் ஒருவன் என்பது "துடியன் பாணன் பறையன் கடம்பனென்-றிந்நான் கல்லது குடியு மில்லை" என்ற புறப்பாடற் பகுதியால் (335) விளங்கும். போர்நிகழ்ச்சியில், தனக்குரிய வீரனுக்கு உள்ளக்கிளர்ச்சியுண்டாகத் துடியியக்குதலும் வேற்படை முதலிய ஆயுதங்களைக் கொண்டுசென்று வீரனுக்கு உதவுதலும் (புறம்-285) இத்துடியனின் தொழில்களாகத் தெரிகின்றன. இவர் இழிபிறப்பினரென்பது- "இழிபிறப்பாளன் கருங்கை சிவப்ப-வலிதுரந்து சிலைக்கும் வன்கட் கருந்துடி" (புறம் 170) என்பதனால் அறிக. மேற்குறித்த வெட்சிச் செய்திகளுள், ஒவ்வொன்றுக்கும் வெவ்வேறுபகுதிகளும் கூறி, அவற்றுக்கும் மேற்கோள் காட்டிச்செல்வர் உரைகாரர். ஐயனாரிதனார், இத்திணைக்கு 20-துறை கொண்டார்.

2. வஞ்சித்திணை.

இனி, வஞ்சித்திணையாவது, இருபெருவேந்தர்கள், மண்ணிடத்துள்ளவேட்கையாலே, நாட்டில்வாழ்வார் அஞ்சும்படி சென்று, ஒரு வேந்தன் மற்றொரு வேந்தனைக் கொற்றங்கோடல் குறித்தது (62).‡ ஒருவன் மண்ணைவிரும்பி மேற்செலவின், இருந்தவனும் அம்மண் அழியாமற் காத்தற்கு எதிர்த்து மேற்செல்வானாதலின், அவ்விருவரும் 'வஞ்சிவேந்தர்' எனப்படுவர். இவ் வஞ்சிவேந்தருடையசெய்திகளை விரித்துச் சிறப்புடைத்துறைகள் பதின்மூன்றும் இவ்வஞ்சித்திணையின் வரலாறு அடியில்வருமாறு:—இருவர் படைகளும் ஆர்ப்பரித்துட

* நிரைகொண்ட வீரரை வெட்சிமறவர் எனவும், நிரைமீட்ட வீரரைக் கரந்தைமறவர் எனவும் முன்னூல்கள் வழங்கும் இவற்றை, 'ஆவொடு அறிந்து நிரையொடு பெயர்ந்த வெட்சிமறவர்' எனவும் 'கரந்தை மறவர் நிரைமீட்டேந்தார்' (டக. 107) எனவும் வரும் தொடர்களால் உணர்க.

† கொற்றவை-வனதுர்க்கை (திருமுரு 258 உரை) மலையாளநாட்டார் பகவதியைக் கொற்றி என்பர்.

‡ இதற்கு வஞ்சிப்பூச் சூடுதல் உரித்தாம். வஞ்சி என்பது, பொதுவாக எல்லாக்கொடிகளையும் உணர்த்துமேனும், ஈண்டுக்குறித்தது, வருஷமுழுதும் பசுமைநிறமுடையதாக உள்ள ஒருவகைக் கொடியின் மஞ்சணிறமுடைய பூவாம் என்பர் டாக்டர் போப்.

பகைப்புலத்துப் பரந்து சென்று அப்புலங்களை எரியாற்கொளுத்தலும்; ஒருவர் ஒருவரை மேற்செல்லுமிடத்துப் பிறவேந்தர் அவர்கருக் துணையாகவர அப்போதுண்டாம பெருமிதமும்; அவ்விருவருந் தத்தம படையாளர்க்கும பரிசிலர்க்கும, படைக்கலமும பரிசிலும அளித்தலும்; இருவரும இரவும பகலும பலகாலும முட்டிச்சென்று, அந்நாட்டைக் காவல புரியும்வீரரைக் கொல்லுங்கொற்றமும; போரில் வீரச்சிறப்பைக் காட்டிய தானைததலைவா, வேந்தனுற சிறப்பெய்திப் புகழப்படும நெடுமொழியும்; [சிறபபாவண—எனுதி காவிதி முதலிய பட்டங்களும நாடும ஊரும † பெறுதல்] பகைவேந்தரை ஒருபொருளாக மதியாது படையைச் செலுத்துதலும• பேராண்மையும, தனபடை நிலையாற்றாது பெயாநதவிடதது—விசையோடுவருமவெள்ளததைக கலலணை தாஙகினறுபோலத—தனமேல் வரும படையைத தானேதடுதது நிற்கும பெருமையும; வேநதன் பெரும போர்புரிநத பிறறைநாள, அபபோாவீராசெயலைப புகழ்நது உறசாகப் படுத்தறகுத• தானே அவருடன் உணபவனபோலவநது, அவாக்கு வேண்டிய உணடியை அளிக்கும் பெருஞ்சோற்றுநிலையும; இவவாறு பொருதுநின்ற இருபெருவேநதருள, ஒருவா ஒருவரது வலிமிகுதியைககண்டஞசித திறைகொடுததறகுடமபட அதனை வாங்கினாககு உளதாகிய விளககமும, அங்ஙனம திறைகொடுததோனது குறைபாடும; வென்றவேநதன பகைநாடழிததமைககு இரஙகித தோறறோனைச சிறப்பிக்கும கோறறவளளையும ‡ [வளளை—உாறபாட்டு]• அஙஙனம வென்று, தோறறும மீண்ட வேநதா, தம படைவீரரில—களை வேல

* "மாராயம பெறற நெடுமொழி-வேநதனுற சிறபபெயதியதனைப் பெற்று மீககூறறு" எனபா நசசினார்ககினியா [மா + ராயம-பேராசனுற் பெறுஞசிறபபு] இனி, 'மாராயமாகிய உவகைபெறற நெடுமொழியும்' எனபா இளமபூரணவடிகள மாராயம—உவகை (திவா)

† தஞ்சைஜில்லா, பட்டுக்கோட்டைததாலூகாவில மாராயக்குடி என்று ஓா ஊரிருததல, இவவழககைக குறிககினறது "தாஞுதி யாகிய தாாவேநதனை மோதிரஞசே-ரேனதிப பட்டத திவன" (பக 128) எனபதனுலும எாவிதிப்பூ, காவிதிபபூாவீ எனனும வழககுகளாலும (நன 158 மயிலைநாதருரை), அரசனால் மோதிரம, பொறபூ முதலிய அடையாளங்களும ஊாகளும பட்டஙகளுடன் பெறுவது பணடுவழககெனபது விளஙகும

‡ 'கொறறவளளை-தோற்ற கொற்றவன் அளிககுந திறை' என்பா இளம்பூரண்வடிகள.

முதலிய பாய்ந்து துன்புற்றவரிடம் தாமேசென்று உசாவியும் பொருள் கொடுத்தும் தழுவி யுபசரித்தலாகிய தழிஞ்சியும் பிறவுமாம். [தழுச்சுதலாற் றழிஞ்சி; தழுச்சுதல்—தழுவுதல்: "பொருகணை தழுஞ்சிய புண்டேர் மார்பின்" எனக் காண்க] ஆசிரியர் கூறிய உட்பிரிவுகளாகிய துறைகளும் இதனுள் அடங்கியுள்ளமை உரைநோக்கியுணர்க.

இத்துறைகளால், பழையவேந்தர், தம்படையாளரைத் தம்மைப் போலவேமதித்துக் கௌரவித்துவந்தசெய்தி புலப்படும். இவ்வாறு வஞ்சிப்பூச்சூடி வெற்றிகருதி மேற்செல்லும்வழக்கம் கடைச்சங்ககாலத்தும் நன்கு வழங்கியதே, இதனைச் சேரன்—செங்குட்டுவன், கண்ணகியின் படிமஞ்செய்யக் கற்கொணர்தற்கும், தன்னையிகழ்ந்த ஆரியவரசராகிய கனகவிசயரை வெற்றிகொள்ளும்பொருட்டும் 'யாத்திரை' (போர்குறித்த செலவு) தொடங்குங்காலத்துத் தன்படையாளர்க்கு—"கொடை நிலை வஞ்சியுங் கொற்ற வஞ்சியும்—நெடுமா ராய நிலைஇய வஞ்சியும்—வென்றோர் விளங்கிய வியன்பெரு வஞ்சியும்—குன்றாச் சிறப்பிற் கொற்ற வள்ளையும்—வட்கார் போகிய வான்பனந் தோட்டுடன்—புட்கைச் சேனை பொலியச் சூட்டி"யதைக் குறிப்பிட்டுக் கூறுதலால் அறியலாம். (சிலப் 25 141-147)

3. உழிஞைத்திணை.

உழிஞையாவது—மேற்சென்றவேந்தன் வேற்றுவேந்தனது பேரரணை வளைத்தலும், அதனுள் இருந்தவேந்தன் அவ்வரணைக் கைக்கொண்டுகாத்தலுமாம். இத்திணையுள், சென்றவேந்தன்செய்திகளுக்கு நான்கும், இருந்தவேந்தன்செய்திகட்கு நான்கும் ஆக எட்டுத்துறைகள் கூறப்படுகின்றன. அவற்றுள், சென்றுவளைத்தவேந்தன்செய்திகள் நான்காவன— (1) கொள்ளார்தேஎங் குறித்தகொற்றம், அஃதாவது பகைவர்நாட்டைத் தான்கொள்வதற்கு முன்பே, அதனைக் கொண்டவன்போல வேண்டியோர்க்கு அந்நாடு அளித்தலைக் குறித்துவிடும் வெற்றி, "கழிந்தது பொழிந்தென" (203) என்ற புறப்பாட்டினுள் "ஒன்னார் ஆரெயில் அவர்கட் டாகவும்—நுமதெனப் பாண்கடன் இறுக்கும் வள்ளியோய்" என ஊன்பொதி பசுங்குடையார், சோழனொருவனது கொள்ளார்தேஎங்குறித்தகொற்றத்தைக் கூறுதல் காண்க. "இராமன் இலங்கை கொள்வதன்முன்பு (அதனை) வீடணற்குக்கொடுத்ததுறையும் அது" என்பர் நச்சினார்க்கினியர் (2) இங்ஙனம் குறித்தகொள்கையை முடிக்க

வல்ல வேந்தனது பெருமையைப் படைத்தலைவர் தூதர் முதலியோர் எடுத்துப் புகழ்வது. இவருள் தூதன், புறத்துள்ள உழிஞை வேந்தன்பால் தன்னரசன்சிறப்புக் கூறுவனென்க. (3) ஒருகாலத்தும் அழிவில்லாத மதிலை, இற்றைப்பகலில் அழிப்பேம் என்று கூறி அங்ஙனமே அழிக்கவிரும்புதல. (4) அங்ஙனம் அழித்தலை விரும்பியவன், பகை மதின்மேற் சென்றவிடத்து, அம்மதிலகத்துள்ளோர் பொழியாநின்ற அம்புமாரியை விலக்குதற்குக்-கிடுகு கேடகம் பரிசை பலகை முதலிய தோற்கருவிகளை மிகுதியாகக்கொண்டு செலலுதல என்பனவாம.

இனி, உள்ளிருந்து தன மதிலைக்காக்கும் உழிஞைவேந்தன்செய்திகள நான்காவன- (1)அவ்வுழிஞையோனது-படை குடி கூழ் அமைச்சு நட்பு நீர்நிலை மெய்ப்பொருள் மெய்ப்பண்டங்கள்முதலாகிய-பெருஞ்செல்வமுகளைக்கூறுதலும, (2) புறத்தோனை, அவ்வகத்தோன், செல்வத்தாலன்றிப போர்த்தொழிலாலவருத்தியது கூறுதலும, (3)அகத்திருந்தோன், தன அரணுக்கு அழிவுதோனறியவழி, அவன புறத்துப் போந்து போர்செய்தலைக்கூறுதலும், (4) புறத்தோன அகத்தோன்மேல் வந்துழி, அவன பகையைப்பொருட்படுத்தாது அகத்தோன இகழ்ந்திருத்தற்கேற்ற மதிலின்பெருமைகூறுதலும ஆகும

இனி, இவ்வுழிஞைத்திணையில, இருபெருவேந்தர்க்கும் ஒன்றாய் வரும் வேறு பன்னிரண்டுதுறைகளும ஆசிரியர் கூறுவர். அவையாவன:-(1,2) அவ்விருவரும் தம ஆக்கங்கருதியும் குடிகளைக் காத்தற்கும் உயர்த்திய குடைகளையும, வாளகளையும நாட்கொளளுதல். "நாட்கொள்ளுதலாவது-நக்ஷத்திரமும் இராசியும தத்தமக்கு ஏற்பக்கொண்டு காரியந தொடங்கும்போது, அக்காலத்துக்கு இடையூறுதோன்ற, அது பற்றித் தமக்கு இன்றியமையாக் கருவிகளை அத்திசைநோக்கிக் குறித்த காலத்திலே முன்செல்லும்படி விடுதல். இதனைப் "ப்ரஸ்தானம்" என்பர் வடநூலார். (3) புறத்தோரும் அகத்தோரும எயில்மதிலில் ஏணிமிசைநின்று போர்செய்தல்; இஃது "ஏணிமயக்கம்" எனப்படும்;

"பொருவரு மூதூரிற போர்வேட டொருவற்
கொருவ னுடனறெழுந்த காலை-யிருவரும
மணணொடு சாரதத மதிலசாரத் தியவேணி
விண்ணொடு சார்த்தி விடும்"

எனக் காண்க. (4) அவ்விருபகைவரும், புறத்தும் அகத்தும் தம் படைகொண்டு போர்தொலைத்து, அம்மதிலைக் கைப்பற்றிய வினை முதிர்ச்சி. (5)உண்மதிலில் வளைதது நின்றவன், போர்செய்யும் உள்ளத்தை விடாமலும், வளைக்கப்பட்டவன மதிலைவிடாமலுங் காத்தலை விரும்பிய நொச்சி. நொசசியாவது மதில்காவல்; "இதற்கு நொச்சி ஆண்டுச் சூடுதலும் உரிதது"* என்பர் நசசினார்க்கினியா. இந் நொசசியை ஒருதனித்திணையாகக் கொண்டு ஐயனாரிதனார் கூறுதல் மேலே குறிக்கப்பட்டது. (6)இடைமதிலில், அகததோனிடததைப் புறததோனும, புறத்தோனிடததை அகத்தோனும விரும்பிக் கைப்பற்றிய புதுமை. (7)அவ்விருவரும எயிறபுறததுளள அகழியின இரு கரையும்பற்றிக்கொண்டு, அங்கு நின்று போர்புரியும பாசி நீர்ப்பாசி போல அவ்விருவரும நீங்காமல நிறறலால, "பாசி" எனப்பட்டதென்பர். (8) அம்மதிறபுறததன்றி, ஊரகத்தே போர்குறிததுநினற பாசிமறன். நீர்ப்பாசிபோல, இருவரும ஒதுங்கியுந தூாககும் பொருதலின இதனை யும "பாசி" என்றார் (9) புறஞ்சேரிமதிலும ஊர்மதிலுமல்லாத கோயிற் புரிசை(அரணமனைமதில) மீது ஏறிநினறு அவவிருவரும போாசெய்தல்; (10) அஙஙனம போர்செய்த மதிறகணணே, ஒருவர் ஒருவரைக்கொன்று, பட்ட வேநதன்பெயரானே வென்றவேநதன முடிபுனைநது நீராடும் மங் கலம. இதனை "மணணுமங்கலம" என்பா † (11) அங்ஙனம் வெற்றிக கேதுவாயநின்ற தன வாளைக் கொறறவை (மாகாளி) மேல் நிறுத்தி அதறகு நீராட்டும வாணமஙகலம (12) அவ்வாண்மஙகலம் நிகழ்ந்த பினனர், வெனறவேநதன தனபடைகளெலலாம சிறபபுசசெய்தற்காக அவற்றை ஒருங்குகூட்டி மகிழுவிததல; ஆகப் பன்னிரணடுதுறைகளுங் காண்க. இனித தேவாக்குரிய உழிஞைததுறைகள சிலவும், வேறுபல துறைகளும் இப்பனனிரண்டுடனசோதது உழிஞைத்திணைக்குக் கூறுவர், ஐயன் ஆரிதனார். நசசினார்க்கினியர் "இனித தேவர்க்குரிய உழிஞைத்துறைகள்பலவுங கூறுவரால் எனின்— அவை, உலகியலாய்

* "நீரற வறியா நிலமுதற் கலநத-கருங்குர னொச்சிக் கண்ணார் குவ வத்தழை" (புறம். 271) என்பதனால் இப்பூவினியல்பு காண்க இஃதோர் காட்டு மரமென்றும், இது பல வினமுடையதாகவும், பரிசுத்தமரமாகவும், ஐந்திலைகள் தொண்டதாகவும் உள்ளதென்றும், இதன்பூ மங்கின நீலவர்ணமும் சுத்தமும் இனியமணமுமுடையதென்றுங கூறுவா டாக்டா-போப்.

† "வீராபிடேகம்" எனவும் கூறுவர்.(சிந், மண். 225),

,எஞ்ஞான்றும் நிகழ்தலன்றி, ஒருகால் ஒருவர் வேண்டியவாறு செய்வன வாகலின், தமிழகூறுநல்லுலகத்தன அல்லவென மறுக்க" எனபர். இத்திணையில், உழிஞைக்கொடியும்* சூடுதலுண்டெனபது, "நெடுங் கொடி யுழிஞைப் பவரொடு மிடைந்து—செறியத் தொடுத்த தேமபாய் கண்ணி" (புறம்–76) என்பதனுல் அறியலாகும்.

4. தும்பைத்திணை.

தும்பையாவது, தனவலியை உலகமபுகழ்தலே பொருளாககருதிப் பகைமேற்சென்றவேநதனைப் பகைவேநதனும அப்புகழே கருதி ஒரு களத் தெதிர்ந்து அவன் வலியினை அழித்தலாம். இததும்பைத்திணை யானது, படையாளரது அற்புதமான வீரசசெயலகளை விளக்குவதாகும். அஃதாவது—பலரும ஒருவனை அணுகிப பொருதறகஞ்சி விலகிநின்று, அம்பாலெயதும் வேல்கொண்டெறிநதும் போர்புரிய, அவ்வாயுதங்கள் அவனுடம்பிற் பாய்தலாற் சூறறுயிரான நிலையிலும வீரசசெயலில் அவன் தளராமையும, வாளமுதலியவற்றல் அவனுடம்பேனுந தலை யேனும் அறுபட்ட நிலையினும நிலததுச்சாயாது அவனுடமபு வீரச் செயல்காட்டி ஆடுவதுமபோல்வன. இநநிலைகளை "அட்டையாடுதல" என்பர். அட்டை, உடலிரண்டானபொழுதும் ஊர்ந்துசெல்லுமாறு போலப் படையோடு தான் பட்டவிடததும அவனுடம்பு பாடுதலின இப் பெயர் வழங்கியதென்பர் "விழித்தகண் வேல்கொண் டெறிய அழித் திமைப்பின்ஒட்டன்றோ வன்க ணவர்க்கு" என வள்ளுவரும் இத்தும் பைசசெயலைக் குறித்தல் காண்க. இத்தும்பை, வினைத்திணைகட்கும் பொதுவாகுமெனப்படுகின்றது. அஃதாவது—நிரைகொள்ளப்பட்டோன் அவற்றை மீட்கும்போது முற்குறித்த வீரசசெயல்காட்டுதலும், நிரை கொண்டோனும் அவ்வாறுகாட்டுதலும் வெட்சிப்புறத்துத் தும்பை யெனப்படும்; இவ்வாறே மற்றத்திணைகளின்புறத்தும் இத்தும்பை நிகழ்தல் அறிந்துகொள்ளற்பாலது.

இனி, இத்தும்பைத்திணைக்கு ஆசிரியர் 12 துறைகள கூறுவர். அவை மேற்காட்டிய வீரச்செய்திகளைப்பற்றுன, மேற்சென்றவனும்

* "பொலங்குழை யுழிஞையொடு பொலியச் சூட்டி" என்ற புற நானூற்றடியின் (50) விசேடவுரையில் "உழிஞை-கொற்றுன்; அது சூடார்ட் டார்வழக்கு" என்பர உரைகாரர். இது, பருத்தியில் ஓரினமென்றும் கூறுவர் டாக்டர்-போப்.

அவனை எதிர்த்து நின்றவனுமாகிய வேந்தர் செயல்களையே குறிப்பன; அவை வருமாறு:—(1) பகைவர் அஞ்சத்தக்க தானை (= காலாள்) நிலை; (2) யானைநிலை, (3) குதிரைநிலை, இம் மூன்று நிலைகளும்பற்றிய செய்திகள், தனிப்பாடல்களிற் சிறுபான்மையும், தகடூர்யாத்திரை பெருந்தேவனார் பாரதம் போன்ற தொடர்நிலைச்செய்யுட்களுள்ளே பெரும்பான்மையும் வரும் என்பர். (4) தன் படைவீரர்போலத் தானும் நேர்நின்று பொருகின்ற வேந்தனைப் பகைவர் சூழ்ந்து மொய்த்தவிடத்து, அவனுடைய படைத்தலைவன் ஒருவன், தானே வேறிடத்துச்செய்துநின்ற போரைக் கைவிட்டுத் தன்வேந்தனோடு பொருகின்றாரை வென்றி—தார்நிலை; தார் என்பது முந்துறப் பொருகின்றபடையாதலின், இது தார்நிலையாயிற்று "தார் தாங்கிச் செல்வது தானை" (குறள்-767) எனக் காண்க. (5) அத்தானைத்தலைவரே தம்மிற் பொருது வீழ்தல். (6) தனது உடைந்த படையிடத்தே ஒருதலைவன் சென்று அதன் பின்னணியை மதர்த்த எருமைபோலத் தாங்கிநிற்கும் எருமை, இதனை "எருமை மறம்" என்பர்* ஐயனாரிதனார் (தும்பை. 13). (7) கையிலுள்ள ஆயுதத்தை எறிந்துவிட்டு மெய்யாற்பொருதல், (8) பகைவேந்தன் ஊர்ந்து வந்த களிற்றை எறிந்து வீழ்த்தல், (9) அங்ஙனம் களிற்றொடுவீழ்ந்த அரசனை, மற்றவேந்தன்படையாளர் கொன்று, அக்கொல்லப்பட்டவனைச் சூழ்ந்துநின்று ஆடும் அமலை; இதனால், வீழ்ந்த அரசனைச் சூழ்ந்து நின்றாடி, வென்றவர் மரியாதைசெய்தல் பண்டைமரபாதல் விளங்கும்.

ஆருங் குரிசி லுவகைக் களவென்னும்
கேளன்றிக் கொன்றாரே கேளாகி—வாளவீசி
ஆடினார் ஆர்த்தார் அடிதோய்ந்த மண்வாங்கிச்
சூடினார் வீழ்ந்தானைச் சூழ்ந்து"

என்னும் வெண்பாவாலும் இச்செய்தி உணர்க. (10) இருபெருவேந்ரும் அவர்க்குத் துணையாகவந்த அரசரும், தானைத்தலைவரும் வாளா பெரும்போர் புரிந்து, ஒருவரும் ஒழியாமற் களத்துவீழ்ந்த தொ நிலை; (11) போரிடத்தே, தன்வேந்தன் மாற்றரசனால் வஞ்சத்தா பட்டானாக, அதுகண்டு சினங்கொண்ட மனத்தனாகிய பெரும்படை தலைவனொருவன், தலைமயங்கிப் போர்புரிந்த நல்லிசைநிலை. "அ குருகுலவேந்தனைக் "(துரியோதனனைக்) குறங்கு (தொடை) அறுத்

* மறப்போரும் இவ்வெருமைமறமாம் என்பர் (சீவக. மண். 158).

ஞான்று, இரவு ஊரெறிந்து, பாஞ்சாலரையும் பஞ்சவர்மக்களையும் கொன்று வென்றி கொண்ட அசுவத்தாமாவின் போர்த்தொழில் போல்வன" என்பர் நச்சினார்க்கினியர். (12) அவ்வாறு சந்தாற் சொல்லப்பட்ட வேந்தனுடைய பல்படையும் புறங்கொடுத்ததலால், அப்புறங்காட்டியவரைக் கொல்லுதல் அறனன்று என்று கருதாது, அவரைக் கொன்று குவிக்கும்-நூழிலாட்டு (நூழில்—கொன்று குவித்தல்) ஆகத் துறை பன்னிரண்டுங் கண்டுகொள்க. இத்திணையிற் சூடுதற்குரிய தும்பைப்பூ, பொன்னாலும் அரசர் அணிந்துகொள்வதுண்டென்பது, "பொலம் பூந்தும்பை" (புறம்—2) என்னும் மேற்கோளால் அறியப்படும்.

5. வாகைத்திணை.

வாகையாவது வலியும் வருத்தமுமின்றி, இயல்பாகிய ஒழுக்கத்தானே, நான்குவருணத்தோரும் அறிவரும் தாபதர்முதலியோரும் தம்முடைய தொழிற்கூறுகளை மிகுதிப்படுத்தல் என்பர் ஆசிரியர் "தாவில் கொள்கைத் தத்தங் கூற்றைப்-பாகுபட மிகுதிப் படுத்த லென்ப" எனக் காண்க. ஐயனாரிதனார்—"வாகைப்பூவைப் புனைந்து* மாறுபாட்டோடு பகைவேந்தைக் கொன்று ஆரவாரித்தல்" என்பர், ["இலைபுனை வாகை சூடி இகன்மலைந்து—அலைகடற் றானை யரசட் டார்த்தன்று"] தொல்காப்பியனார் கூறியபடி, தத்தம் தொழிற்கூறுகளை மிகுதிப்படுத்தல் என்பது—தம்மைத் தாமே மிகுதிப்படுத்தலும், தம்மைப் பிறர் மிகுதிப் படுத்தலும் என இருவகையாம். இரணியனைப்போல வலியாலும் வருத்தத்தாலும் பிறரைக்கொண்டு கூறுவித்துக்கொள்ளுதல் வாகையன்றென்றும், ஒருதொழிற்கண்ணே வெற்றியானும் உறழ்ச்சியால் (மாறுபாட்டால்) வருமாயின் அது வாகை எனவும், இயல்பால் வருமாயின் அது முல்லையெனவும் கூறப்படும் என்றும் நச்சினார்க்கினியர் எழுதுவர்

* இதனில் "கொத்தானவாகை" என்ற இனத்தின் பூவைச்சூடுதலே பழையவழக்கென்று தெரிகிறது (புறப் வெண் 8-1 உரை) இது, வெண்மை நிறமுடைய பூக்களைக்கொண்ட ஒருவகைமரமென்றும், இதனை "Mimosa flectuosa" என்பரென்றும் கூறுவர் டாக்டர் போப். ஐரோப்பாவிலும்—"ஆலிவ்" (Olive) என்ற சீதவிருக்ஷத்தின் இலைகளால், கிரீடம்போலச் செய்யப்பட்டமாலையைப் பண்டைக்காலத்து ரோமர் யவனர் போரில் வெற்றிகொண்ட வீரர்க்குப் பரிசாக அளித்துவந்தசெய்தி-"ஹோமர்" (Homer) என்ற பூர்வகவி இயற்றிய "ஒடஸ்ஸி" "இலியட்" என்ற காவியங்களால் அறியப்படுவன என்றும், தற்காலத்து, எல்லா மேலநாடுகளிலும், இவ்விருக்ஷத்தின்மாலையைச் சாந்தத்துக்கு அடையாளமாக வழங்கிவருகின்றனரென்றும் கூறுவர்.

அகத்திணையுட் பாலை பெருவரவிற்றாய் நூல்களுள் வருமாறுபோல, அதன்புறமாகிய இவ்வாகையும பெருவரவிற்றாய்வரும் எனப்படுதலால், (பக்.157) புறப்பொருள்பற்றிய செய்யுள்வழக்கில், இத்திணை மிகுதியாகப் பயில்கின்றமை உணரப்படும்.

இனி, இவ்வாகைத்திணைபபகுதிகள பரந்துபட்டனவாயினும் அவற்றை ஏழாக ஒருவாறு தொகுத்துரைப்பா ஆசிரியர். அவையாவன:- (1) அறுவகைப்பட்ட பார்ப்பனபபக்கம, பார்ப்பார்க்குரிய ஆறுவன— ஓதல, ஓதுவித்தல, வேட்டல, வேட்பித்தல், கொடுத்தல, கோடல என்பன. (2) ஐவகை மரபின அரசர் பக்கம. ஐவகையாவன—ஓதல வேட்டல், ஈதல், காத்தல, தணடஞ்செய்தல எனபன. (புறப்-வெண். 8-3 உரை) (3) இருமூன்றுமரபி னேனோர்பக்கம; ஏனோர்—வணிகரும வேளாளரும. வணிகர்க்குரிய ஆறு:—ஓதல, வேட்டல, ஈதல, உழவு, நிரையோமபல, வாணிகம் என்பன வேளாளர்க்குரிய ஆறு:—வேதமொழிந்தன ஓதல, ஈதல, உழவு, நிரையோமபல, வாணிகம, வழிபாடு எனபன. "இனி வேளாளர்க்கு வழிபாடுகொள்ளாது, அரசர் இவரிடம பெண்கோடல் பற்றி வேட்டலுளதென்று வேட்டலைககூட்டி ஆறு என்றும், அரசரால் அச்சிறப்பெய்தாத வேளாளர்க்கே வழிபாடு உரித்தென்றும் கூறுவாரு முண்டு" என்பர் (4) மூவகைக் காலமும நெறியினாற்றிய அறிவன தேயம—குற்றமற்ற ஒழுக்கங்களை மூவகைக்காலத்தும வழங்கு நெறிப் படியமைத்த முழுதுணர்வுடைய அறிவர் பகுதி; இவ்வறிவர், கலச யோனியாகிய அகத்தியனாமுதலியோர எனபர். (5) "நாலிருவழக்கிற் றாபதபக்கம்"—எணவகைமார்க்கத்திற் றவமபுரியும முனிவர் பகுதி, இப் பகுதி—தவஞ்செய்வார்க்குரிய எட்டும, தவமபுரிந்து யோகஞ்செய்வார்க் குரிய எட்டும என இருவகைபாமெனபர்; இவற்றுள், தவமபுரிவார்க் குரியவையாவன—உணவினும நீரினும சென்ற மனத்தைத் தடுத்தலும, ஐந்தீநடுவிலும நீர்நிலையிலும நிற்றலும, கடலுங் காடும மலையு முதலிய வற்றில நிற்றலும், தாமரையும ஆமபலும யாமையுமுதலிய ஆசனத் திருத்தலும, உணடற்காலை உரையாடாமையும, துறந்தகாலந்தொட்டு வாயவாளாமையும (மௌனம) ஆகுமென்றும; தவமபுரிந்து யோகஞ்செய் வார்க்குரியவான:—இயமம, நியமம, ஆசனம், வளிநிலை (பிராணா யாமம);தொகைநிலை (பிரத்தியாகாரம), பொறைநிலை (தாரணை), நினைதல (தியானம) சமாதி எனபன எனறுங் கூறுவர், நச்சினார்க்கினியர (பக்—165). (6) "அறிமாபிற் பொருநர்கடபால"—தத்தம தொழில முறை

பானே பேர்ப்புரிவார்பகுதி; * அவை, 'சொல்லானும் பாட்டானுங் கூத்தானும மல்லானுஞ் சூதானும் பிறவற்றானும வேறலாம". (7) அனைநிலைவகை—மேற்கூறிய மூன்றுவருணத்தாரும பிறரும அடியாக—அவரிடத்துத தோன்றி வேறுபட்டோர் பகுதி; இவர்கள், வருணசாங்கரியத்தால வந்த கலப்புச்சாதியாராவர் இச்சாதியாரின வேறுபாட்டுவிரிவை மனு முதலிய நூல்களிற் கண்டுகொள்க. "யோகிகளாய உபாயங்களால முக்காலமுமுணர்ந்த மூமூலர் முதலியோர் அறிவன்றேயத்து அனைநிலைவகையோராவர்; அவர்க்கு மாணாக்கராகித் தவஞ்செய்வோர் தாபதபக்கத்தராவர், தகர் (ஆடு) வென்றி, பூழ (சிவல்) வென்றி, கோழிவென்றி முதலிய பகுதிகள் பொருநர்கண் அனைநிலைவகையாம்" என்பர் உரைகாரர். இனிப் பார்ப்பனப்பகுதி முதலியவற்றின விரிவு ஈண்டுவிரிப்பிற் பெருகுமாதலால உரைநோக்கி உணர்றபாலன. மேலே பார்ப்பனப்பக்கமுதலியவற்றுக்கு ஆசிரியர்கூறிய எண்கள், "அவைகூறிய வடநூல்களில் வேறே எண்ணுதற்குரியன சில இல்லாமல எண்ணப்பட்டன" என்பர் நச்சினார்க்கினியர் (பக-279) இங்ஙனம அவ்வுரைகாரர் கருதிய வடநூல்களிலே சாணக்கிய அர்த்தசாஸ்திரமும ஒன்றெனபது, அதன 3-வது அத்தியாயத்து இவ்வகைகள் தெளிவாகக் கூறப்படுதலால தெரியவருகிறது.

6. காஞ்சித்திணை.

காஞ்சித்திணையாவது, பெருமபான்மை வீட்டினபம ஏதுவாக, அறமபொருளின்பமென்றவற்றுள்ளும அவ்வற்றின பகுதியாகிய உயிர் யாக்கை செலவம இளமை முதலியவற்றுள்ளும நிலைபேறில்லாத உலகியற்கையைக் கூறுவதாகும இக்காஞ்சி வீடு ஏதுவாகவன்றிச் சிறுபான்மை நிலையாமைகருதிப்பே ஏதுவாகக் கூறவுமபடும எனபர் பிற்கூறிய நிலையாமைகருதிப்பேபற்றி நிகழும காஞ்சியை, ஆண்பாற்காஞ்சி பெண்பாற்காஞ்சி என இரண்டு துறைகளாக வகுத்து ஒவ்வொன்றும பத்துப் பகுதிப்பட ஆசிரியர் விரிக்கின்றார் அவற்றுள், ஆண்பாற்காஞ்சி பத்தாவன:—(1)•பிறரால் தடுத்தற்கரிய கூற்றம வருமென்று சான்றோர் கூறுதல்—பெருங்காஞ்சி. (2)இளமைத்தன்மை நீங்கிய அறிவுமிக்கோர், அவ்விளமை கழியாத அறிவினமாக்கட்குக் காட்டிய முதுகாஞ்சி. "வழிநின்று பயவா மாண்பில் வாழ்க்கைக்—கழிந்தோர் ஒழிந்தோர்க்குக

காட்டிய காஞ்சியும்" என்றார் இளங்கோவடிகளும். (சிலப்-காதை-25-131-2). (3) போரில் விழுப்புண்பட்ட* பெருவீரனொருவன், அதனை ஆற்றிக்கொண்டு வாழும் வாழ்க்கையை வேண்டாது, அப்புண்ணைக் கிழித்து இறக்கும் மறக்காஞ்சி. "தன்னொடு—முன்மலைந்து மடிந்த ஓடாவிடலை—நடுகல் நெடுநிலை நோக்கி யாங்குத்தன—புண்வாய் கிழித்தனன் புகழோன்" என இலக்கியமுங் காண்க (4) போர்நிகழ்ந்த இரவிற் புண்பட்டுக் கிடந்த வீரனைக் காத்தற்குரிய சுற்றமில்லாமையால், அவனைப் பேயே காத்ததாகக் கூறும் பேய்க்காஞ்சி, அஃதாவது—அவனுயிர்போந்துணையும், ஓரியும் பேயும் நாயும் நரியும் கடிந்து, அவன் தசையைக் கொள்ளாவண்ணம் பாதுகாத்தல் என்பர் (5) ஒரு வீரன் இறந்துவிடத்து அவன் இத்தன்மையன் என்று கழிவுபொருள்படும்படி, ஏனையோர் இரங்கிக்கூறும் மனைக்காஞ்சி, இது பெரும்பான்மை, மன் என்ற இடைச்சொற்பற்றியே வருதலால், உடம்பொடுபுணர்த்து; 'மனைக்காஞ்சி' எனப்பட்டதென்பர். அதியமான் இறந்தபோது ஔவையார் இரங்கிப்பாடிய "சிறியகட் பெறினே எமக்கீயு மன்னே" என்ற புறப்பாட்டு இக் காஞ்சிக்கு ஏற்ற உதாரணமாம் (6) 'இத்தன்மைய தொன்றைச் செய்ய ஆற்றேனாயின் இன்னவாறாகக் கடவேன், என்று கூறும் வஞ்சினக்காஞ்சி, இது தான் செய்யக்கருதியது பொய்த்துப் போக, அதனால் வந்த குற்றம் பொறுக்காது உயிர்விடுதலாம் (7) போரிலே புண்ணுற்றுக் கிடந்த தன்கணவனை அவன் மனைவி பேய் தீண்டாதவண்ணங் காத்துத் தானும் அவனைத் தீண்டாது நிற்கும் தொடாக்காஞ்சி. (8) உயிர்நீத்த கணவன்மேல் வேல்பாய்ந்த வடுவைக் கண்டு அவன்மனைவி அஞ்சிய ஆஞ்சிக்காஞ்சி, எஞ்ஞான்றும் தனக்கு இன்பஞ்செய்துவந்த வீரனுடம்பு அடையாளந்தெரியாமற் புண்பட்டதனால், அச்சம் நிகழ்ந்ததெனக் (ஆஞ்சி—அச்சம்) இக்காஞ்சியை—உருத்தெரியாமற் செய்து தன் கணவன்மேற் பாய்ந்து கிடந்த வேலைப் பிடுங்கிக்கொண்டு அவன் மனைவி, தன்னுயிரைப் போக்கிக்கொள்ளுதலாகவுங்கொள்வர்,

"கவ்வைநீர் வேலிக் கடிதேர்நான் கற்புடைமை
வெவ்வேலவாய் வீழ்ந்தான் விறல்வெய்யோன்—அவ்வேலை
அம்பிற் பிறழுந் தடங்க ணவன்காதற்
கொம்பிறகு மாயிழை கூறறு"

* விழுப்புண்-போர்முகத்து "முகத்தினும் மார்பினும் பட்ட புண்" என்பர், பரிமேலழகர் (குறள்-776)

எனி இச்செயல் காண்க (9) தம்பெண்ணைக் கொடுக்காது மறுத்தல் பற்றிய பகைவனாய் அவளை வலிந்து கொள்ளுதற்குப் படையெடுத்து வந்த அரசனொடு, முதுகுடியிற் பிறந்த மக்கள் தம்பெண்களைக் கொடுத்தற்கு அஞ்சிய மகட்பாற் காஞ்சி; இச்செய்தி இராக்கதமணம் பண்டைக்காலத்தில் நிகழ்ந்துவந்த செய்தியைக் குறிக்கும். இம்மகட்பாற் காஞ்சிபற்றிய விஷயங்கள் இவ்வாராய்ச்சித் தொடக்கத்தே விளக்கப்பட்டுள்ளன * (10) போரில் வீழ்ந்துகிடந்த தன் கணவன் தலையைத் தன் முலையினும் முகத்தினும் சேர்த்துக்கொண்டு, அவன் மனைவி மனமுடைந்து இறந்தநிலை - என ஆண்பாற்காஞ்சி பத்துங் கண்டுகொள்க. இவற்றுள்ளே நாற்றில நின்ற சில பகுதிகள் பெண்பாற் குரியனவாகத் தோற்றினும் ஆண்பாலாரது வீரத்தையே சிறப்பிக்கும் நோக்கமுடையன என்பர்.

இவற்றுள், போரிடையே, மனைவியர் களத்திற்சென்று தம் கணவரை உபசரித்தலும், அவரிறந்தால் அங்கே உடனிறத்தலும் முதலிய வீரச்செயல்களைப் பெண்பாலாருக்கும் ஆசிரியர் கூறுதலால், அக்காலத்திருந்த வீரபத்தினிகளின்பெருமை வெளியாம். பெண்டிர்க்குள் மிக்க வீரம் முற்காலத்திருந்த செய்தியை "வீரத்தாய்மார்" என்ற வியாசத்து விளக்கியுள்ளேம். (செந்தமிழ்த் தொகுதி 5. பகுதி 10. பக். 459-469.

இனிப் பெண்பாற்காஞ்சி பத்தும் முறையே வருமாறு:- (1) பெரும்புகழுடையனாக மாய்ந்த தலைவனை, அவனைச் சேர்ந்த பெண்கிளைச்சுற்றம் சூழ்ந்துகொண்டு அழுங் கூப்பீடு. இது சுற்றத்தார் அழுகைக்குரல் விரவியெழுந்த ஓசையாம். இது முதலிய துறைகள், போரிடத்தன்றி வேறிடத்து நிகழ்வனவாம். (2) சுற்றத்தாரின்லாமல் மனைவியர் தாமே தத்தம் கொழுநரைத் தழுவிக்கொண்டு அழுதனைக் கண்டோர்க்கு உண்டாகிய துக்கம். (3) தன் கணவன் முடிந்த பொழுதே உடனுயிர் நீத்த மனைவியின் உழுவலன்பை அறிந்தவர் பிறர்க்குக்கூறிய முதானந்தம். [முதுமை—உழுவலன்புபற்றிய; ஆனந்தப் சாக்காடு] ஆரியப்படைதந்த நெடுஞ்செழியன், கண்ணகிக்குத் தா அநீதிபுரிந்தமை தெரிந்து உயிர்நீத்தகாலத்து, அவன்மனைவி பெரு கோப்பெண்டும் ஒருங்குடன்மாய்ந்ததும் (சிலப். காதை-25), ...

* இந்நூல் 11-ஆம் பக்கம் பார்க்க.

பதுமன் முருகக்கடவுளால் அழிவுண்டமைகேட்டதும்; அவன் "தேவி யாகிய பதுமகோமளையெனும் திருமங்கை ஆவிநீத்ததும்" * இம் மூதானந்தத்தின் பாற்படுமென உணர்க. கணவனிறந்தசெய்தி காதில் விழுந்ததும், மனைவியினுயிர் இயல்பாகவே நீங்கிவிடுந்தன்மையே ஒப்புயர் வற்ற அன்பாகும்; இதன் சிறப்பினை, இறையனார்களவியலுரைத்தொடக் கத்தில் அதனுரைகாரர் தடைவிடைகளால் நன்கு விளக்குதல் காணலாம் (4) கொடியவழியிலே தன்கணவனையிழந்து அவன்மனைவி தனித்துப் புலம்பிய—முதுபாலை. பாலை என்பது பிரிவாதலால், இது பெரும பிரி வாதல் (மரணம) பற்றி 'முதுபாலை' எனப்பட்டது. (5) தணவனொடு மனைவியிறந்தவிடத்து, அவரிடத்து முனபு நிகழ்ந்தசெய்திகளையெல் லாம் பிறர்க்கறிவுறுத்தி, அவா சுற்றததாா பரிசிலாளர் முதலியோர் துககப்படுகின்ற—கையறுநிலை. (6) தன மனைவியைக் கணவனிழந்து நிற்கும—தபுதாரநிலை (தபு—தாரம் = இழந்த தாரம்) (7) காதலனை யிழந்த மனைவி தவமபுரிந்தொழுகிய—தாபதநிலை. (8)—கறபுடைமனைவி தன்கணவனிறந்தவிடத்து அவனோடு எரிபுகுதலைவேண்ட, அச்செயலை விலக்குவாரொடு அவள மாறுபட்டுக் கூறும—பாலைநிலை [பாலை—புறங் காடு] கணவனொடு மனைவி உடன்கட்டை யுறாது தவம்புரியும தாபத நிலையும், உடன்கட்டையேறும் இப்பாலையும, கணவன் இறந்ததும உட னுயிர்மாயும மூதானந்தமும், முறையே கடையன்பு, இடையன்பு, தலை யன்பு பற்றி நிகழ்வன என்க மணிமேகலையில, இம்மூன்றுசெயலையும சீத்தலைச்சாத்தனார்—

"காதல ரிறப்பிற் கனையெரி பொத்தி
ஊதுலைக் குருகி னுயிர்த்தகத தடங்காது
இன்னுயி ரீவர் ஈயா ராயின்
நன்னீர்ப் பொய்கையி னளியெரி புகுவர்
நளியெரி புகாஅ ராயின் அன்பரொடு
உடனுறை வாழ்க்கைக்கு நோற்று உடம்படுவர்
பத்தினிப் பெண்டிர்"

என்று கூறுதல் ஈண் டறியத்தக்கது. (9) தன் சிறுவன் போரில் வீரச்செயல்காட்டி இறந்தசெய்திகேட்டேனும், அச்செயல்காட்டாமற்

* கந்தபுராணம்-இரணியன்புலம, 2.

புறங்காட்டி ஓடிப்செய்திகேட்டேனும் தாய் இறந்துபடுநிலை. இவ்வாறு பண்டைத்தாயர் வீரத்தாற் பெரிதும விளக்கமுற்றிருநதசெய்திக்குப் பழைய மேற்கோள்கள் பலவுண்டு. அவற்றை யீண்டுவிரிப்பிற் பெருகும்*. (10) இவ்வாறு, தன்கண்ணே பலருமிறந்தொழியவும் தானொழியாது உலகத்தினிலையாமையை அறிவித்துநிற்கும புறங்காட்டை (சுடுகாட்டைப்) புகழும் காடுவாழத்து—ஆகப் பெண்பாற் காஞ்சி பத்துங் கண்டுகொள்க. இனி, ஐயனரிதனர், காஞ்சி எனபது—வேற்று மன்னன் வந்துவிடக் காஞ்சி† எனறு பூவைச் சூடித தன் காவலிடத்தைக் காப்பதென்பர்.

7. பாடாண்டிணை.

பாடாணாவது, புகழ்முதலியவறறை விருமபிய ஆண்மகனெருவனிடம் பரிசில்வேண்டி, ஒருபுலவன் அவன் குணநிசயஙகளைப் புகழ்ந்து பாடுவதாம. பாடாண்—பாடப்படும் ஆண்மகனது ஒழுகலாறு. வெட்சி முதலாய திணைகளும் ஒருபுலவனால இவ்வாறு பாடப்படுவனவெனும், அவை பெருமபாலும் ஒருதலைவனிடம ஒனறை விரும்பிக கூறப்பெறுமையாலும, அத்தலைவன்பெறுமபுகழ் பிறரைவேணடிப்பெறுவதன்றித் தாமே தலைவராய்ப் பெறப்படுதலாலும அவற்றினவேறாக இத்திணை கூறப்பட்டதென்பர். ஆயினும, சிறுபான்மை அவ்வெட்சிமுதலிய திணைகள—புலவன் ஒன்றைப் பெறவிரும்பினும, தலைவன ஒன்று கொடுக்கவிரும்பினும்—வெட்சிப்பாடாண் என்பது முதலிய பெயா பெறுமெனவும், அத்திணைகள் இரண்டும பலவுங்கூடிப் பாடாண்டிணையொடு கலநதுவருமெனவும, பதிறறுப்பத்து நாறும இவ்வகைப் பாடாண்டிணையேயாம் எனவும் கூறுவர் நச்சினார்க்கினியர். இப்பாடாண்டிணை தேவரும் மக்களுமாகிய இருதிறத்தார்க்கும் உரியன.

* 'வீரத்தாய்மார' என்ற தலைப்பின்கீழ் யாம் எழுதிய வியாசத்தால் பண்டைமகளிரது வீரச்செயல்கள் நன்கு விளங்கத்தக்கன. (செந்தமிழ், தொகுதி 5. பகுதி 10.)

† இது குறிஞ்சிநிலப் பூக்களில் ஒன்றாகக் குறிஞ்சிப்பாட்டிக் கூறும். இதனை, இலையுந் தளிரும் கறுப்புநிறமுடைய ஒருவகைமரத்தின் பூ எனவும், "Ulmus Integrifolia" அல்லது "elm-tree" என இம்மரத்தினை வழங்குவரெனவும் கூறுவர் டாக்டர் போப். நிலையாமை அல்லது துக்கமிகுதியை உணர்த்தற்குக் காஞ்சி என்னும் பெயர்வழங்குவதும் இப்பூவை அவற்றுக்கு அடையாளமாக முன்னோர் கொண்டதனாற் போலும். "Weeping willow" என்ற பூவிசேடத்தை, ஐரோப்பியர் துக்கமிகுதியைக் குறிக்கும் அடையாளமாகக் கொண்டிருத்தலுங் காண்க.

இவற்றுள் தேவர்க்குரிய பாடாண் இருவகைப்படும். முதலாவது— பிறப்பினாலன்றிச் சிறப்பினால் தேவசாதியைச் சார்ந்தனவாகச் சொல்லப் படும்—முனிவர், பார்ப்பார், ஆநிரை, மழை, முடியுடைவேந்தர், உலகு என்னும் அறுவகையையும் வாழ்த்துதல். இதனாற் பிறப்புமுறையாற் சிறந்த கடவுளரை வாழ்த்துதல் சொல்லாமையே அமையும். [இஃது "அறுமுறைவாழ்த்து" எனப்படும்] தொகைநூல்களிலும் கீழ்க்கணக்கி லும் உள்ள கடவுள்வாழ்த்தெல்லாம் இவ் வறுமுறைவாழ்த்தினின்பாற் படுமெனக் கூறுவர். இரண்டாவது—அத்தேவரிடத்தே சிறப்பில்லாத இம்மைப்பயன்களை வேண்டி, அவர்பால் அகக்குறிப்பைக் கூறுதல். இம் மைப்பயனை வேண்டுதலாவது, தன்பொருட்டேனும் பிறர்பொருட்டேனும் இம்மைச்செல்வங்களைக் காமுறுதல். இக்காமவகையில், புணர்ச்சிவேட்கை யைக் கடவுளரிடத்துக் கூறும்பகுதியுமுண்டு, "அது கடவுண்மாட்டுக் கடவுட்பெண்டிர்நயப்பனவும், அவர்மாட்டு மானிடப்பெண்டிர் நயப் பனவும், கடவுளர் மானிடப்பெண்டிரைநயப்பனவும் பிறவுமாம்" (83.)

இனி, மேற்கூறிய அறுமுறைவாழ்த்தோடு—கொடிநிலை, கந்தழி, வள்ளி என்ற மூன்றும் கடவுள்வாழ்த்துடன்வருமென்பர் ஆசிரியர்; "கொடிநிலை கந்தழி வள்ளி யென்ற—வடுநீங்கு சிறப்பின் முதலன மூன் றும்—கடவுள் வாழ்த்தொடு கண்ணிய வருமே" எனக் காண்க. இவற் றுட் கொடிநிலை என்பதற்குக் கீழ்த்திசையில் நிலைபெற்றுத்தோன்றும் சூரியன் என்றும் (கொடி—கீழ்த்திசை), கந்தழி என்பதற்கு ஒருபற்றுக் கோடுமின்றி அருவாகித் தானே நிற்கும் தத்துவங்கடந்தபொருள் என்றும் (கந்து அழி—பற்றுக்கோடு அழிந்தது), வள்ளி என்பதற்குச் சந்திரன் என்றும் பொருள் கூறுவர் நச்சினார்க்கினியர். ஐயனாரிதனார் இம்மூன்றுபகுதியையும் கூறுமிடத்து:-கொடிநிலையாவது—அரி யய னரன் என்ற மூவர்கொடிகளுள் ஒன்றோடு உவமித்துத் தன் அரசன் கொடியைப் புகழ்தல் என்றும், கந்தழியாவது—திருமால் வாணாசுரனது *சோநகரத்தரணை அழித்த வெற்றியைச் சிறப்பித்தலென்றும் வள்ளியாவது—முருகக்கடவுள்பொருட்டுப் பெண்டிர் வெறியெடுத் தாடுவது என்றும் கூறுவர்.† இவற்றால், அவ்விருவர் கூறும்பொருள்

* சோணிதபுரம்.

† இளம்பூரணர்க்கும் இதுவே கருத்தாதல் "கொடிநிலை கந்தழி" என்ற சூத்திரத்துக்கு அவர் எழுதிய உரைநோக்கியறிக.

களிலும் பெரிதும் மாறுபடுதல் காணலாம். ஆகவே, கொடிநிலை முதலிய வற்றின் உண்மைப்பொருள் துணியக்கூடாததாகின்றது. இனி, இச் சூத்திரத்துக்கு எனக்குத் தோன்றிய சில கருத்தையும் அறிஞர் கண்டே ஆராய்ந்துகொள்ளக்கடவர். அஃதாவது—தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவர், தம் பெருநூற்றொடக்கத்தே கடவுள்வாழ்த்து, வான் சிறப்பு, நீத்தார்பெருமை, அறன்வலியுறுத்தல் என்ற நான்கதிகாரங் களைப் பாயிரமாகத் *தனியே நிறுத்திக் கூறுகின்றனரன்றோ? "ஆயிரத்து முந்நூற்று முப்பத் தருங்குறளும்-பாயிரத்தினொடு பகர்ந்ததற்பின்" என்று சங்கப்புலவர் ஒருவர் இவற்றை வேறுபிரித்துக் கூறுதலுங் காண்க. இங்ஙனம் இந்நான்கதிகாரங்களைமட்டும் பாயிரமாக வள்ளுவனார் தனியே கொண்டது எக்காரணம்பற்றி? என்று கேள்வி நெடுக நிகழ்ந்து வருவதுண்டு. இதற்குத் தக்கவிடை இதுகாறும் பெறப்பட்டதாகத் தெரிந்திலேம். ஆயின், தொல்காப்பியனார் கூறிய "கொடிநிலைகந்தழி" என்ற இச்சூத்திரம் அக்கேள்விக்கு விடைதரவல்லதோ என்பது எமக்குள் நெடுநாள் நிகழ்ந்துவரும் ஆராய்ச்சியாகும். அஃதாவது—இச்சூத்திரத் திற் கொடிநிலை கந்தழி வள்ளி என்ற மூன்றும் கடவுள்வாழ்த்தொடு வரும் என, உயர்திணைவழிவரும் ஒருவினையொடுசொல்லிக் கடவுள் வாழ்த்துக்குக் கூறுதலால், அவ்வாழ்த்து முதனிற்கூறுஞ் சிறப்புடைய தென்பதும், மற்றவை அதன்பின்வைத்து வாழ்த்தப்படுதற்கு உரியவென்பதும் அறியத்தக்கன. இனிக் 'கொடிநிலை' என்பது மேகத்தைத் துணர்த்தும்; கீழ்த்திசைக்கண்ணே நிலைபெறுதலுடையது, நீணிலை யுடையது என்பன இதன்பொருளாம் [கொடி—கீழ்த்திசை*] நச்சினார்க் கினியரும் இவ்விருபொருள்களையே பற்றிச் சூரியனுக்கு இப்பதத்தை இணக்குதல் காண்க. மேகவாகனனாகிய இந்திரனது திசை கிழக்காதலின் அத்திசையே மேகத்துக்கும் உரியதென்பதூஉம், அங்குநின்றெழுந்து கொண்டல்களே உலகுதாங்கிப் பொழிவன என்பதும் அறியத்தக்கவை. குணக்கினின்று எழுவதுபற்றியே மேகம் கொண்டலெனப் பெயர்பெற் றதெனக. "ஞாலம் வறந்தீரப் பெய்யக் குணக்கேர்பு-காலத்திற் றோன்றிய கொண்மூப்போல்" என்பதனால் (கலித் 82) கிழக்கினின்றெழும் கொண்டல்களை

* கொடி-கீழ்த்திசையாதல், 'குணதிவாந்து கொடிநிலைக்கொண்ட கோடை யால்' (150) 'கொடிமிசை மையறு மண்டிலம்' (141) எனவரும் நவிதத்தொகை யடிகளானும், 'கொடி முதலா வீங்கிவற்றை நொண்டேணுறுங்காலை' என்னுஞ் சினேந்திரமாலைத் தொடராலும் (37) அறிக

பெயரிற் சிறந்ததாதல் அறியப்படும். இவ்வாறன்றி மின்னற் கொடிக்கு நிலைக்களமாதல்பற்றி மேகம் 'கொடிநிலை' எனப்பட்டதெனினும் அமையும். இவற்றால், கொடிநிலை என்பது மேகத்தைக் குறிக்கும் ஆற்றல் பெரிதுடையதாதல் தெளியலாம். இரண்டாவது கந்தழி என்பது—கந்து—பற்று, அழி—அழிவு, அஃதாவது பற்றழிந்தார் அல்லது நீத்தார்தன்மை என்றபடியாம். மூன்றாவதான வள்ளி என்பது அறத்தைக் குறிக்கும். என்னை? அவ்வறம் சிறப்பாக வண்மைபற்றியே நிகழ்வதாகலின். 'ஈதலறம்' என்றார் ஔவையாரும். நச்சினார்க்கினியர் தங்கொள்கைக்கிணையச் சந்திரனுக்கு இப்பதத்தை இணக்கிவிட்டது, "வெண்கதிர் தேவர்க்கு அமிர்தம்வழங்கலான வள்ளியென்பதூஉமாம்" என்று கூறுதலினின்று, வண்மையடியாகவே வள்ளி என்ற சொல் வழங்கியமை தெளியப்படும். படவே, வண்மையாகிய அறத்துக்குரிய கடவுள் வள்ளி எனப்பட்டதென்க. இங்ஙனம் மேகம் நீத்தார் அறக்கடவுள் என்ற மூன்றும், கடவுளை முதலாகக்கொண்டு வாழ்த்தப்படுதலும் இப்பாடாண்பகுதியாம் என்பது, சூத்திரப்பொருளாதல் கண்டு கொள்க. எனவே வள்ளுவனார்கூறிய பாயிரமும் இவ்விலக்கணம்பற்றி அமைந்ததென்பது விளக்கமாகும். ஆயின், மேற்கூறிய அறுமுறைவாழ்த்தில் வானையும் முனிவரையும் வாழ்த்துதல் ஆசிரியரால் கூறப்பட்டுள்ளதே எனின்:—"அமரர்கண்முடியும் அறுவகை யானும்" என்றே ஆசிரியர்கூற, அதற்கு நச்சினார்க்கினியர், அவ்வறுவகை இன்னவின்ன என்று எழுதியதன்றி மூலத்தால் அப்பகுப்பொன்றும் அறியப்பட்டதில்லை, அதனாலும், 'அமரர்கண்முடியும்' என்பப பிறப்புவகைப்பட்ட தேவசாதியையே ஆசிரியர் கருதுவதனாலும், அவ்வறுவகையினகண்ணே செங்கதிர்க்கடவுள், தண்கதிர்க்கடவுள் முதலிய தேவர் அறுவர் அடங்கியவரென்றும், அறுமுறையுளடங்கியவராக நச்சினார்க்கினியர் கருதிய வானையும் முனிவரையும் 'கொடிநிலைகந்தழி' என்பதனால் ஆசிரியர் தனிப்படக் கூறினரென்றும் நாம் கருதுவது இழுக்காதென்க*. மேற்கூறிப்போந்த

* இளங்கோவடிகள், சிலப்பதிகாரம் மங்கலவாழ்த்துக் காதையுள் அறுமுறையே கூறுதலும், சந்திரசூரியர் அவற்றுள் அடங்குதலும் காண்க. அவ்வடிகள் - திங்கள், செஞ்ஞாயிறு, மழை, புகார், (உலகு), உயர்ந்தோர் (முனிவர்) சோழன் (அரசு) என அறுவகைகொண்டு வாழ்த்துதல் அக்காலத்தையால உய்த்தறியற்பாலது. தம் பொதுக்கொள்கைக்கேற்ப, ஆவையும் பார்ப்பாரையும் விலக்கி அவ்விடங்கட்கு மழையையும் முனிவரையும் கொண்டு இளங்கோவடிகள் அறுமுறை கூறினார் போலும். அடியார்க்குநல்லார் இம்மங்கலவாழ்த்துக்களை அறுமுறைப்பாற்பட்டனவாகக் கொள்ளாது சென்றமைக்குக் காரணந் தெரிந்திலது.

என் அபிப்பிராயங்கள் பொருத்தமுடையனவாயின், தெய்வப்புலவர், தம் பொதுமறைத்தொடக்கத்தே பாயிரமாக நான்கதிகாரங் கூறியது தொல்காப்பியமுறைபற்றியதே என்பது கரதலாமலகமாகும். அறிஞர் இக்கருத்துக்களை ஆராய்ந்து ஏற்ற பெற்றி கொள்ளக்கடவர். இவை நிற்க. இனித்தேவர்க்குக் கூறும் பாடாண்பகுதியில், நிரைகோடல் நிரைமீட்சி (வெட்சி), மேற்சேறல் (வஞ்சி) என்ற செயதிகளை அத்தேவரும் நிகழ்த்தினாரெனப் புலனெறிவழக்கஞ்செய்தல்கூடாதென்றும் உழிஞைமுதலிய திணைகள் அவர்க்கும் உரியவாமெனவும் கூறுவர். (89).

இனி, மக்கட்பகுதியாகிய பாடாண்டிணைக்குத் தொல்காப்பியனார் இருபது துறை கூறுவர், இவையும் பழைய வழக்குகளைக்குறித்தலால் முறையே கூறத்தக்கன. (1) கொடுப்போரை ஏத்திக் கொடாரைப்பழிப்பது. (2) தலைவன் எதிரேசென்று அவன்செய்தியையன்றி, அவன்குலத்தோர்க்கியல்பானசெய்தியையும் அவன்மேல் ஏற்றிப்புகழ்தல். (இஃது இயன்மொழி வாழ்த்தெனப்படும்.) (3) சான்றோர் வாயிலகாக்கின்றவனுக்குத் தமவரவைத் தலைவனிடம் உணர்த்தும்படி கூறும்—கடைநிலை இதில் தோர் தம்வரவை அரசனுக்கு அறிவிக்குமிடத்துத் தத்தம் வாத்தியங்களை இயக்குதலால் உணர்த்தி, வாயிலில் நிற்றற்குரியார் என்ப. (4) அரசரும் மற்றைத் தலைவரும் அவையில் நெடும்பொழுது இருந்தவிடத்து, மருத்துவரும் அமைச்சரும் அவர் கண்படுத்தலைக்கருதிக் கூறும்—கண்படைநிலை. (5) இன்னவை வந்துற்றகாலத்து, உயர்ந்தோர் மொழிப்படி, சேர்ந்தாரை (பார்ப்பாரைக்குறித்த) தானமாகக்கொடுக்கக் கருதும் வேள்விநிலை. (6) தமது செங்கோலோடு விளக்கும் ஒன்றுபட்டு ஓங்கும்படி செய்த-விளக்குநிலை. இது கார்த்திகைத் திங்களில் கார்த்திகைநாளில் ஏற்றியவிளக்கு, கீழும் மேலும் வலமும் இடமும் திரிபாந்து சுடர்ஓங்கிக் கொழுந்துவிட்டது என்று, அறிந்தோர் ஆக்கங் கூறுவதெனப. (7) ஒருதலைவன் விரும்பாதவிடத்தும், அவனுக்கு உறுதிபயத்தலைச் சான்றோர் வேண்டி, வாய்மொழிபட அவனை வாழ்த்திக் கூறும்—வாயுறைவாழ்த்து. (8) ஆடம்பரமின்றிப் பெரியோர் நடுவில் தங்கள்வாழ்வதே கடப்பாடு எனக் கூறும்-செவியறிவுறூஉ. (9) 'இன்னன் காவலாகப்ப நீ வாழ்க' எனக் கூறும்—புறநிலைவாழ்த்து. (10) முன்பு ஓத்த அன்பினராயிருந்து, பிற்காலத்தே தலைவன் வேறுமகளிர்வசப்பட்டுழ் துறந்ததனால்வருந்திய பெண்பாலைப்பற்றி, இடைநின்ற சான்றோரும் பிறரும் கூறும்—கைக்கிளை

வகை; இதற்குப் பேகன் என்றவள்ளல், தன்மனைவி கண்ணகியைத் துறந்ததுகாரணமாகப் பரணர்முதலிய புலவர்பாடிய பாட்டுக்கள் உதாரணமாம். (புறநானூறு பார்க்க).

(11) தம் வலிமிகுதியால், பாசறையில் ஒருமனக்கவற்சியுமின்றித் துயின்ற அரசரை, அவரது நற்புகழ்கூறிச் சூதர்கள் துயிலெழுப்புந் துயிலெடைநிலை. இவ்வாறு, அரசர்க்கு அவர்புகழ்கூறித் துயிலுணர்த்தும்முறை தொன்றுதொட்ட வழக்கென்பது வடநூல்களாலும் அறிந்தது. சூதர், மாகதர், வேதாளிகர், வந்திகர் என்ற அரசர்புகழ் கூறுதற்கு உரியவருள், சூதரே, வீரத்தாற் றுயின்ற அரசரைத் துயிலுணர்த்தற்குரியார் எனப்படுவர். சூதரென்பார், பிராமணருக்குக் க்ஷத்ரியப் பெண்ணுக்கும் பிறந்தவர் என்பர். "துயிலெடைமங்கலம்" பாடல் பாணரது தொழிலுமாதல் மேலே கூறப்பட்டது. இப்பாணரைச் சூதர்போன்றவராகத் தமிழ்மக்கள் கருதினர்போலும். (12) கூத்தர், பாணர், பொருநர், விறலியர் என்ற நால்வரும், தாம் அரசனொருவனிடம் பெருஞ்செல்வம் பெற்றவகையை எதிர்வந்த வறியவர்க்கு அறிவுறுத்தி, அவரும் அவ்வரசன்பாற்சென்று தாம்பெற்றவைபெறுமாறு கூறும் பகுதிகள். இக்கூத்தர் பாணர் விறலியரைப் பற்றி முன்பு* விளக்கப்பட்டன. பொருநரென்பவர்—ஏர்க்களம் பாடுவோரும்† போர்க்களம் பாடுவோரும் பரணிபாடுவோரும் எனப் பலவகையராவர். இந்நால்வரும் தாம்பெற்ற பரிசிலை எதிர்வந்தோர்க்குக் கூறி அவரையும் அதுபெறச் செலுத்துவது "ஆற்றுப்படை" எனப்படும் (ஆறு—வழியில், படை—படுத்தல், செலுத்தல்). இவ்வாறு ஆற்றுப்படுக்கும் முறைகளைப் பத்துப்பாட்டில் வரும் பாணாற்றுப்படை பொருநராற்றுப்படை கூத்தராற்றுப்படைகளால் உணர்க. (13) அரசன் தான் தினமும் மேற்கொண்டு நடத்தும் சிறைசெய்தல் செருச்செய்தல் முதலிய செற்றங்களை நீக்கிச்—சிறைவிடுதல் செருவொழிதல் முதலிய சீரியகாரியங்களைச் செய்யத்தொடங்கும்—பெருமங்கலம். இது "வெள்ளணி" எனவும்படும். "மங்கலவண்ணமாகிய வெள்ளணிபணிந்து எவ்வுயிர்க்கண்ணும் அருளே நிகழ்த்தலின்

---

* இந்நூல், 73—75-ம் பக்கம் பார்க்க.

† இவர் "கிணைநிலைப்பொருநர்" எனப்படுவர்; கிணைப்பறைகொட்டி வேளாளரைப் புகழ்பவர்.

அத்தனை வெள்ளணி* என்ப" என்றார் நச்சினார்க்கினியர் (சீவக. காந்தருவ. 111). இதனால், சமாதான சித்தத்துடனிருந்து அருள்புரியுநிலைக்கு வெண்மைநிறம் முற்காலத்தே அறிகுறியாக வழங்கியமை பெறப்படும்.† (14) அரசன முடிபுனைந்தகாலந்தொடங்கி ஆண்டுதோறும் அவன் முடிபுனைந்துகொண்டு ஆடும்—நீராட்டுமங்கலம். (15) உலகுடனிழற்றும் அரசனது கொற்றக்குடைநிழலின் இயல்பு கூறுதல் (16) அவ்வரசனது வாளை, அதனாற் பசிதீர்ந்த பேயும் பிறரும் வாழ்த்தும் வாணமங்கலம் (17) மாற்றரசன வாழ்ந்த மதிலையழித்துக் கழுதைபோரால் உழுது, வெள்ளைவரகுங் கொள்ளும் வித்தி மங்கலமல்லாதவற்றைச் செய்து அரசன் மங்கலநீராடுதல் 'இருங்களந்தோறும் வெள்வாய்க் கழுதைப் புல்லினம் பூட்டி—வெள்ளை வரகுங் கொள்ளும் வித்தும்—வைகலுழவ வாழியபெரிது' (புறம்–392) என ஒருதலைவன புகழப்படுதல் காண்க. (18) பரிசில்விரும்பிவந்தவன், தன சுற்றத்தின இடும்பைகூறித் தான விரும்பியபொருளை வேண்டிக்கேட்டல். (19) வேண்டிய பரிசில்பெற்றவன், தான பெற்றதை உயர்த்திக் கூறித் தலைவன விடைகொடுத்தபினபேனும் தானே அவனபால விடைகொண்டேனும் செல்லுதல. (20) புலவனைந்த தீயசகுனங்களாற் பாட்டுடைத் தலைவர்க்குத் தோன்றிய தீங்குகண்டு, அவரால் உதவிபெற்றவர், 'அவர்க்குத் தீங்கின்றாக' என்று ஓம்படை கூறுதல்—இவை மக்கட்பகுதியாகிய பாடாண்துறைகள என உணர்க.

இனி, மக்கட்பாடாணிலன்றித் தெய்வப்பாடாணிலும் புணர்ச்சி வேட்கைபற்றி நிகழும் காமப்பகுதிகளும் சேர்க்கப்படுமெனவும் (83), குழவிப்பருவத்து மக்களிடத்தும் அன்புபற்றிக் கூறும் காமப்பகுதிகளுண்டென்றும் (84) [இப்பகுதிகள—பிள்ளைப்பருவத்துக்குக் கூறும் செங்கீரை தால் சப்பாணி முத்தம் முதலிய பற்றிய கூற்றுக்கள்], ஊரிற் பொதுமகளிரோடு கூடியொழுகும் ஒரு தலைவனது விளக்கமும் புணர்ச்சிவேட்கைபற்றிய காமப்பகுதியாகுமென்றும் (85) [இது, பின்னுள்ளோர், ஏழுபருவமாகப் பகுத்துக் கலிவெண்பாட்டாற்

---

* வெள்ளணிநாள் - பிறந்தநாளென்பர் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை உரைகாரர் (9.24).

† இக்காலத்து மேனாட்டார் போர்நிகழ்ச்சியிலும், வெள்ளைக்கொடி பிடித்துப் போரிடையே பகைவர் வருவராயின் அது சமாதானத்தைக் குறிப்பதாகக் கருதப்படுதல், ஒப்பிடற்பாலது.

செய்கின்ற உரைச்செய்யுளாம்; இது பரத்தையர்க்கன்றிக் குலமகளிர்க் குரித்தன்று என்பர்]—இவையெல்லாம் சான்றோர் புலனெறிவழக்கத்தோடு பொருந்தக் கூறுதற்குரியன என்றுங் கூறுவர். (பக். 197, 198.)

மேற்கூறியவாற்றால், வெட்சிமுதற் பாடாணடீறாகவுள்ள புறத்திணை எழுனிலக்கணங்களும அவற்றின் பகுதிகளும் குறிக்கப்பட்டன. அவ்வெழுதிணைக்கும பொதுவாக வழங்கும் வேறுசில துறைகளும் உள்ளன. அவற்றை ஆசிரியர் "வெறியறிசிறப்பின்" (60) "கூதிர் வேனில்" (76) என்ற சூத்திரங்களாற் கூறுகின்றார். அவற்றாலும பழைய தமிழ்வழக்கங்கள் பல அறியக்கிடத்தலால், அவற்றிற் சிறப புடையனவற்றை ஈண்டுக்கூறுவோம். (1) வேலன்வெறியாடல்—இது முன்பே நனகு விளக்கபபட்டது.* (2) மூவேநதருடைய படையாளரும போரில் 'இன்னவேந்தரைச சார்ந்தவா' என்பது தெரியும்படி அவ்வர சர்க்குரிய போநதை (பனமபூ), வேம்பு, ஆர் (ஆததி) என்ற அடையாளப் பூக்களைச சூடிக்கொளளுதல்†. (3) வாளிக்கூதது—இஃது இழிநதோர் ஆடும் ஒருவகையாடல். (4) கழனிலைக்கூத்து—இளமபிராயததானொரு வன் போரில் ஓடாது வீரச்செயல காட்டிநிறைறதறகு வியநது அவற்கு வீரக்கழல்கட்டி ஏனைவீரர் ஆடுகின்றகூத்து. இஙஙனம கழலைக்கட்டுதலே யன்றிக் கொடிமுதலியவும அவற்குககொடுப்பதுண்டு என்பர் நச்சினார்க் கினியர். (5) உன்னநிலை—போரிலே வைத்தகால்வாங்காது முன்னின்று பொருத வேந்தனை உன்னமரத்தோடு சேர்த்திப் புகழ்வது. இம்மரம்‡ தெய்வத்தன்மையுடையதாய்ப பின்னிகழும் நிமித்தங்களைக் காட்டுவ தாகும். (பதிற்று. 40). (6) பூவைநிலை—மாயோன்புகழை மன்னர்புக ழுக்கு உவமையாக்கிக் கூறுவது; பிறகடவுளர் புகழை உவமையாக்கி னும் இத்துறையாம். (7) பிள்ளையாட்டு—வாளாற் போர்செய்துயர்ந்த

* இந்நூல் 62-ம் பக்கம் பார்க்க.

† சேனைத்தலைவர் அரசர் மாலையே சூடுதல், பதிற்றுப்பத்து 31-ம் பாட்டாலும் அறியலாகும். 'லங்காஸ்டிரியன்ஸ்' (Lancastrians) யார்க்கிஸ்ட்ஸ் (Yorkists) என்ற இருபகுதியாரும் இங்கிலாந்தின்முடிகருதிப போர்புரிந்த காலத்து, தங்கட்கு அடையாளங்களாக வெள்ளை சிவபபுநிற ரோஜாமலர்களை அணிந்துகொண்டு போர்விளைத்தமையும், அவ்ரோஜாக்கள்—"Wars of the roses" என ஆங்கிலசரிதத்து வழங்குதலும் ஈண்டு அறிதற் பாலன.

‡ "உன்னம் என்பது மாம்; அது தன்னாட்டகத்துக் கேடுவருங்கால் உலறி யும் வாராதவழிக் குழைந்தும் நிற்கும்" என்பர் இளம்பூரணவடிகள். இலந் தையை உன்னமென்பர் மலையாளநாட்டார்.

கன்னடநாட்டு வீரக்கல்.

தமிழ்நாட்டு நடுகல்.

அரசிளங் குமாரனுக்கு, அந்நாட்டார் பறையொலி முழங்க அரசு கொடுப்பது. இதனாற் குடிகளே அரசிளங் குமாரரைத் தம வேந்தனாக நியமித்துக்கொள்ளுதல் பண்டை மரபென்பது அறியப்படும்.

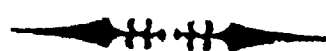
(8) நடுகல்:—போரிற் சிறந்த வீரனொருவன் பட்டுவீழ்ந்தபோது, அவன் வீழ்ந்தவிடத்தே கல் நடுதல் இங்ஙனம் கல்நடுதற்கு ஆறு செய்திகள் கூறுவர் ஆசிரியர். அவை — கல்லிருக்கும் இடங்கண்டு உரியகல்லை ஆராய்ந்துகொள்ளுதல், அங்ஙனம் ஆராய்ந்துகொண்ட கல்லை அவ்வீரனது உருவாக்கி அவன்பெயரும் பீடுமெழுதற்கு நல்ல நாள்கோடல்; நாட்கொண்டபின்னாக கல்லை நன்னீராட்டித் தூய்மை செய்தல்; அவ்வாறு தூய்மைசெய்தபின் அக்கல்லைக் குறித்தவிடத்தே நடுதல்; நட்டபின்பு அந்கல்லைத் தெய்வமாகக்கருதி அதற்குப் பெருஞ் சிறப்புப் படைத்தல்; படைத்து எல்லாருங்கூடி வாழ்த்துதல்—என்பன. இவற்றை முறையே ஆசிரியர்-"காட்சி கால்கோள் நீர்ப்படை நடுகல்-சீர்த்த மரபிற் பெரும்படை வாழ்த்தல்" என்பர். உரைகாரர் வேறுசில செய்திகளையும் இவற்றுடன் கூட்டியுரைப்பர் ஐயனாரிதனாரும் இந்நடுகற்செய்திகளை விரித்துக் கூறினார். இஃது, "என்னைமுன் னில்லன்மின் தெவ்விர் பலரென்னை—முன்னின்று கன்னின் றவர்" எனத் திருக்குறளிலும், "ஆடவர் பீடும் பெயரு மெழுதி யதர்தொறும்—பீலி சூட்டிய பிறங்குநிலை நடுகல்" என அகப்பாட்டிலும்(131) புறநானூறுமுதலிய நூல்களிலும் பெரிதும் சிறப்பிக்கப்படுதல் காணலாம். இவற்றாற் போரில் இறந்த வீரரைத் தமிழ்மக்கள் எத்துணையாகக் கௌரவித்துவந்தவரென்பது விளங்கும். இத்தகைய கற்கள் சேலம் வட ஆர்க்காடு ஜில்லாக்களிலும் கன்னடநாட்டிலும் மிகுந்து காணப்படுமென்றும், "வீரக்கல்" என்ற பெயர் அதற்கு வழங்குவதென்றும் கூறுவர். இவ்வீரக்கற்களுள், முற்பட்டதையும் பிற்பட்டதையும் குறிக்கும் இரண்டு மாதிரிகைப்படங்களை ஸ்ரீமான்-T. A. கோபிநாதராயர் செந்தமிழ்ப்பத்திரிகையில் முன்பு வெளியிட்டுள்ளார். (தொகுதி-3-பகுதி-2, பக்-55).

இதனுடன்சேர்த்துள்ள மாதிரிகைப்படங்களால், ஆடவர் பெயரும் பீடுமெழுதிய நடுகற்கள், ஆசிரியர் கூறியமுறையிற் பிற்காலத்தும் அமைக்கப்பட்டு வந்தசெய்தி வெளியாம். சாஸனங்களிலும் இந்நடுகற்செய்திகள் கூறப்படுகின்றன என்பர்.

இனி, போர்த்தொழில்கருதியவேந்தன் தங்கியுறையும் பாசறை, வேனிற்பாசறை கூதிர்ப்பாசறை என இரண்டாம் (76). "கூதிர் வேனி லென்றிரு பாசறைக்—காதலி னொன்றிக் கண்ணிய மரபினும்" என ஆசிரியர் கூறுதல் காண்க. இதனால், வேனிற்பருவமும் கூதிர்ப்பருவமும் யுத்தயாத்திரைக்குச் சிறந்தனவாகக் கொள்ளப்பட்டமை விளங்கும். 'பலமுள்ளகாலத்தேயே பகைவர்நாட்டை எதிர்க்கவிரும்பின் (வேனிற் பருவமாகிய) பங்குனிசித்திரைமாதங்களிலும்புறப்படலாம்' என்று மனுவும் (அத்-7; சு. 182), "ஒருவரோடொருவர் வயிரங்கொண்டு வெல்ல வேண்ணும் அரசர் யுத்தத்திற்கு ஆயத்தஞ்செய்தற்கேற்ற காலம் (கூதிர்ப் பருவம்) வந்துவிட்டது, இதுவே அரசர் படையெடுத்துச் செல்லற்குச் சிறந்தகாலம்" என வான்மீகிமுனிவரும் (இராமா. கிஷ்கிந். சர். 30.) வேனில் கூதிர்ப்பருவங்களை யுத்தத்துக்குரிய காலங்களாக முறையே கூறுதல் கண்டுகொள்க. இனி, வேளாண்மாந்தர் விளையுட்காலத்துக் களத்துச்செய்யுஞ் செய்கைகளைத் தேரேறிவந்த கிணைப்பொருநர் முதலி யோர் அந் நெற்போர்க்களத்தே விளங்கப் பாடுவதேயன்றி, பெரும் போர்க்களத்திற் புலவர் தேர் ஏறிவந்து 'களவழிச்செய்யுள்' பாடுவது முண்டென்பதும் (பொய்கையார் பாடிய களவழிநாற்பது இத்தகைய தாம்), போரில் வென்ற வேந்தன் அவ்வெற்றிக்களிப்பாலே, தன்னட் பினராய அரசரோடும் தானைத்தலைவரோடும் சேர்ந்து கைபிணைந்து தேர்த்தட்டில்நின்று குரவைக்கூத்தாடுவ துண்டென்பதும், வீரர்க்குரிய ஆயுதங்களுள் வேற்படையே மிகுதியாக முற்காலத்து வழங்கியதென்ப தும், தாம் குறித்தகாரியத்தை நிறைவேற்றமுடியாதவிடத்துத் தமிழ்வீரர் தம்முயிரை அங்கியங்கடவுட்கு அவிப்பலிகொடுப்பரென்ப தும், அரசன் வெறுப்புவந்தபோது தன் சிங்காதனத்தைத் துறப்ப துண்டென்பதும் (இச்சிங்காதனம் 'கட்டில்' எனப்படும்) தர்மசபை களில் (நீதிஸ்தலங்கள்) குடிப்பிறப்பு கல்வி ஒழுக்கம் வாய்மை தூய்மை நடுநிலைமை அழுக்காறின்மை அவாவின்மை என்ற எண்குணங்களாற் சிறந்த பெரியோரே விளங்கிவந்தனரென்பதும், ஒழுக்கமும் கொடையும் பிழைத்தவை பொறுத்தலும் பிற உயர்குணங்களு முடையராகி, முடி வில் துறவுள்ளம் பிறந்து பற்றற்றவராகப் பண்டைவேந்தர் விளங்கின ரென்பதும், பிறவும் "கூதிர் வேனில்" என்ற பொதுவியல்கூறுந் துறைப் பகுதிகளினின்று நாம் தெரிந்துகொள்ளலாகும்.

ஆகவே, புறத்திணையியலானது, நாம் கூறியவளவில், பண்டையரச ருடையவும் போர்வீரருடையவும் ஏனைமக்களுடையவும் அரும்பெருங் குணங்களையும் செயல்களையும் பழங்காலத்து வழங்கிய முறைதவறாது கூறுவதென்பதும், ஆதலால் அப்பகுதிமுழுவதும் பழையசரித்திரக் கூறுகளே என்பதும் ஆராய்ந்துகொள்ளத்தக்கன. இப்புறத்திணை துறைகளைப் புலவர் பாடிய சிறப்புப்பற்றிய புறத்திணை நன்னாகனார், ஐயனாரிதனார், வெறிபாடியகாமக்கண்ணியார் முதலாகப் பண்டையோர் பெயர்பெற்று விளங்கியதும் இங்கு அறியத்தக்கது.

V. மெய்ப்பாட்டியல்.

இனிப் பொருளதிகாரத்துள், தொல்காப்பியனார், அகம் புற மென்ற இருபகுதிப்பட்ட பொருள்களையே கூறப்புக்காராயினும், அவ் விருபகுதியும்பற்றிய சான்றோர்வழக்குகளுக்குப் பெரிதும் உபகாரப் படுதலுடைய மெய்ப்பாடு, உவமம், செய்யுள், மரபு என்பவற்றின் இலக் கணங்களையும் அப்பொருட்கூறுகளோடுவைத்து விளக்குவாராயினர். அவற்றுள், மெய்ப்பாடாவது—உலகத்தாரது உள்ளத்தேநிகழும் நிகழ்ச்சி கள், ஆங்கு நிகழ்ந்தவாறு புறத்தார்க்குப் புலப்படுவதோர்வழியால் வெளிப்படுதலாம். வீரசோழிய உரைகாரர் "மெய்க்கட்பட்டு விளங்கிய தோற்றம்" என்பர். இதனைச் சத்துவம் என்பது வடநூல்வழக்காகும். இம் மெய்ப்பாடுகளின்வகையும் இலக்கணங்களும் அகம் புற மென்னும் பொருட்பகுதிகட்கு ஏற்பவைத்து இவ்வியலிற் கூறப்படுவன என உணர்க. இம் மெய்ப்பாடுகள்:—நகை (சிரிப்பு), அழுகை (அவலம்), இளிவரல் (இழிவு), மருட்கை (வியப்பு), அச்சம், பெருமிதம் (வீரம்), வெகுளி (உருத்திரம்), உவகை—என எட்டாக ஆசிரியர் வகுக்கின்றார். நாடகநூலார்—இவ்வெட்டோடு சமநிலை (சாந்தம்) ஒன்றுகூட்டி ஒன்ப தென்று கூறுவரென்பதும்,* இவற்றுள், உருத்திரமொழிந்த எட்டையும் 16—ஆகவும், 32—ஆகவும் விரிப்பரென்பதும், "பண்ணைத் தோன்றிய

* சிலப்பதிகாரம் 66, 67-ம் பக்கங்களில், இச்சுவை யொன்பதும் சுருக்க விளக்கப்படுதல் காணலாம். இவ்வொன்பதுடன் "வற்சலம்" ஒன்று கூட்டிச் சுவை பத்தென்பாரு முளர். வற்சலம்-புத்திராமுதலியோரிடத்துக் காணப்படும், வீரம் கல்விமுதலியவற்றால் உண்டாய அன்பு. (செந்தமிழ். தொ. 10. பக்-181)

எண்ணான்கு பொருளும், கண்ணிய புறனே நானான் கென்ப" என்ற சூத்திரத்தாலும் அதனுரையாலும் தெரியவருகின்றன. வடமொழி யலங்கார நூலார், இவ்வெண்வகைமெய்ப்பாடுகளாலும் நடப்பதே சுவை யென்னும் அணியாம் என்று கூறுவர். சுவையாவது—"வடிவம் இளமை முதலிய விபாவங்களாலும் (விபாவம்-விசேடித்துத்தோன்றியது), கடைப் பார்வை, மயிர்சிலிர்த்தல் முதலிய அநுபாவங்களாலும் (பின்னர்த் தோன்றியது), வெறுப்பு பலகுறைமுதலிய சஞ்சாரிபாவங்களாலும் (துணைசெய்வதாகத் தோன்றியது) உண்டாகும் விருப்புமுதலிய மனச் செய்கை" என்பர் அலங்கார நூலார்.

இனி, மெய்ப்பாடு எட்டனுள், நகையானது—எள்ளல் இளமை பேதைமை மடன் என நான்கு பகுதியும், அழுகை—இளிவு (இகழப் படுதல்), இழவு, அசைவு (பண்டைநிலைகெட்டு வருந்தல்), வறுமை என நான்குபகுதியும், இளிவரல்—மூப்பு, பிணி, வருத்தம், மென்மை என நான்குபகுதியும், மருட்கை—புதுமை, பெருமை, சிறுமை, அச்சம் என நான்குபகுதியும் உடையவாம். ஆக இவை நானான்குபதினாறும், தன்கட்டோன்றுதல் பிறர்கட்டோன்றுதல் என்ற இருபகுதிப்பட்டு முப்பத்திரண்டாக நடக்கும் என்றும், இனிவரும் அச்சம் பெருமிதம் வெகுளி உவகை என்ற நான்குமெய்ப்பாடுகளும் நானான்கு பதினாறு பகுதிப்படுமேனும், முன்னவைபோல ஒன்றிரண்டாகி 32-ஆகாது, பதினாறேயாமெனவும் உரைகாரர் கூறுவர். பிறபட்ட அந்நான்கனுள் அச்சத்தின்வகையாவன:—அணங்கு (பேய்பூதமுதலியவை), விலங்கு, கள்வர், இறை (அரசன்) என்பன. குவலயானந்தமுடையார்—"குரூரமுடையவற்றைப் பார்த்தல் முதலியவைகளால் உண்டாம் மனக்கலக்கம்" அச்சமென்பர். பெருமிதத்தின்வகையாவன:—கல்வி, தறுகண் (அஞ்சத்தக்கவற்றுக்கு அஞ்சாமை), இசைமை, கொடை என்பன. இனி வெகுளியின்வகை—உறுப்பறை (அங்கவீனம்), குடிகோள் (தாரம் சுற்றமுதலியவற்றின் கேடுசூழ்தல்), அலை (கோல்கொண்டு அலைத்தல் முதலியன), கொலை என்பன. உவகையின்வகை.—செல்வம், புலன் (அறிவுடைமை), புணர்ச்சி, விளையாட்டு என்பன. இனி, இவ்வெட்டு மெய்ப்பாடுகளேயன்றி, உடைமை முதல் நடுக்கமீறாக வேறு 32-பொருளுங் கூறி, அவையும் மெய்ப்பாட்டின்வகையே என்பர் ஆசிரியர். அவற்றின் விரிவு உரை நோக்கி உணரற்பாலன; இவ்வாறு கூறப்பட்ட மெய்ப்பாடுகள், அகத்திணைக்கும் புறத்திணைக்கும் பொதுவானவை என உணர்ந்துகொள்க.

இனி, அகத்திணைக்கே பெரும்பான்மையுரிய மெய்ப்பாடுகளை ஆசிரியர் 15-சூத்திரங்களால் கூறி இவ்வியலை முடிக்கின்றார். இங்ஙனம் கூறும் முறையிலே, ஒருவனும் ஒருத்தியும் எதிர்ப்பட்டவிடத்து, அவ் வெதிர்ப்பாடு தொடங்கிப் புணர்ச்சியளவும் மூன்றுபகுதியாகவும், புணர்ச்சிப்பின் களவுவெளிப்படுந்துணையும் மூன்றுபகுதியாகவும், இந்த ஆறும் தனித்தனி நந்நான்கு பிரிவுடையவாகவும் மெய்ப்பாடுகள் விரிக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள், எதிர்ப்படுதல்தொடங்கிப் புணர்ச்சிவரையுள்ள மூன்றுபகுதியிலே முதற்பகுதிக்குரிய நான்குவகையும் தலைவிமாட்டே நிகழும்; அவை வருமாறு:-

(1) தலைவனும் தலைவியும் எதிர்ப்பட்டவிடத்துத் தன்னை அவன் நோக்குதலைத் தலைவி விரும்பும் உள்ளநெகிழ்ச்சி, இது 'புகுமுகம்புரிதல்' எனப்படும். "யானோக்குங் காலை நிலனோக்கு நோக்காக்கால்-தானோக்கி மெல்ல நகும்" (குறள்-1094) எனக் காண்க. (2) தலைமகன் தன்னை நோக்கியவழி, உடம்பும் நாணும் ஒருங்குவந்தடைதலால், வியா் உண்டாகிய நெற்றியினளாதல் (3) அதன்பின்னர்த் தலைவனிடந் தோன்றிய குறிப்புக்களால் தலைவி உள்ளமுவந்தவழியும், நகாது நிற்றல்; "முகைமொக்கு ளுள்ளது நாற்றம்போற் பேதை-நகைமொக்கு ளுள்ளதொன் றுண்டு" என்பது குறள். (4) அங்ஙனம் நகையை மறைத்தவழியும், உள்ளநெகிழ்ந்து நிறையழிதலியல்பாதலால் அசைவு பிறர்க்குத் தெரியாவகை அவள்தன் நெஞ்சினை நிறுத்தல்

"யான்றற் காண்டொறுந் தான்வெரீஇ யிகிழாள்
வாணுதல் வியர்ப்ப நாணினள் இறைஞ்சி
மிகைவெளிப் படாது நகைமுகங் கரந்த
கனங்குழை யரிவை தன்மனக் கிடந்ததை
நீயறிந் திலையால் நெஞ்சே
யானறிந் தேனது வாயா குதலே"

என, இயற்கைப் புணர்ச்சிபெற்று நீங்கிய தலைவன் தன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லிய செய்யுளில், இந் நான்குமெய்ப்பாடுகளும் முறையே நிகழ்ந்தனவாகக் கூறப்படுதல் காண்க.

இனி, இரண்டாம்பகுதிக்குரிய நான்கு மெய்ப்பாடுகளாவன:— (1) மெய்யும் மெய்யுற தீண்டியவழி மெல்லியன் மகளிர்க்குத் தலைமயிரின் முடி உள்ளநெகிழ்ச்சியாலே தன்வயமன்றியும் நெகிழ்தல். புணர்ச்சிக் காலத்து மகளிர்க்கு இஃது இயல்பாமென்க. (2) உறுப்புக்களிற் பூட்டப் படாது பெய்துவைக்கப்பட்ட தோடு முதலாயின எளிதின் வீழ்தல். (3) நெகிழ்தற்குரிய வளைமுதலியவற்றை முன்கையில் இறுகச் செறித்தல் மோதிரந்திருத்தல முதலியன; (4) உடுத்த உடையும் பலகாலும் அழித்துடுத்தல் என இவை.

> "விண்ணுயர் விறல்வரைக் கவாஅ னொருவன்
> கண்ணி னோக்கிய தலைஅது தண்ணென
> உரைத்தலு மில்லை மாதோ அவனே
> வரைப்பாற் கடவுளு மல்ல னதற்கே
> ஓதி முந்துறக் காதொன் றுநெகிழ
> நிழல்விர் மணிப்பூ ணொடுசொடு கழல்த
> துகிலும் பன்முறை நெகிழ்து நிமிர்ந்தனவே
> நீயறி குவையதன் முதலே
> யாதோ தோழியது கூறுமா றெமக்கே"

எனத் தோழிக்குத் தலைமகள் அறத்தொடுநின்ற செய்யுளில், இந்நான்கு மெய்ப்பாடுகளும் முறையே கூறப்படுதல் காண்க.

மூன்றாவது பகுதிக்குரிய மெய்ப்பாடுகள் நான்காவன:— (1) மேற் கூறியவாறு, அவிழ்ந்த உடையினைப் பெயர்த்து உடுத்துங்கால், அது பெரிதும் நெகிழ்ந்துகாட்ட, அவ்வற்றம் மறைத்தற்குத் தன் மறைந்த தானத்தைக் கைபாற் பொதுத்தல். (2) இடையில அணிந்த அணிகளைத் திருத்திக் கோடல். (3) புணர்ச்சியை வேண்டாதாள்போல், ஒரு வன செய்கையைப் படைத்துக்கொண்டு புரிதல். (4) அங்ஙனம் படைத்துக் கொண்டதிலும் நிற்காது தன்னிறையழிதலால் கைகள் தாமே முயங் கல்விருப்பததால எழுதல்—என்பன. இங்ஙனம் கூறப்பட்ட (நால் வகையான) மூன்றுபகுதிகளும், முதலிற்குறித்தவாறு, எதிர்ப்படுதல் முதற் புணர்ச்சிவரை நிகழ்வனவாதல் நோக்கிக் கொள்க. இனி வரு வன—புணர்ச்சிப்பின்னர்க் களவு வெளிப்படுந்துணையுமுள்ள பின் மூன்று பகுதிகளாகும்.

நான்காம்பகுதி மெய்ப்பாடுகள் நான்காவன— (1) புணர்ச்சிநிகழ்ந்த பின்பு, தலைமகனைத் தன்னவனாகப்பாராட்டுங் குறிப்பு நிகழ்தல். (2) விளையாடும்பருவத்து நிகழ்ந்த மடம் நீங்கக் காமப்பொருட்கண்ணே சிறிதறிவு தோன்றுதல. (3) சுற்றத்தார் கூறப்படுங் கடுஞ்சொற்களை வெறுக்காது ஏற்றுக்கொண்டு, புறத்தார்க்கு இவ்வொழுக்கம் புலனாகுமோ என்று நாணுதல். (4) தலைமகனாற் கொடுக்கப்பட்ட தழையுங் கண்ணியுந் தாருமுதலியனகொண்டு கையுறைபாராட்டுதல்-என்பனவாம்.

ஐந்தாம்பகுதி மெய்ப்பாடுகள் நான்காவன:— (1) இங்ஙனம் தலைவன் தலைவியிருவர்க்குங் கூட்டமுண்மை சிலர் பலர்க்குப் புலனாக, அதனால் எழுகின்ற அலருக்குத் தலைவி நாணமுற்று, அச்செய்தியைத் தோழிக்குந் தமர்க்கும் அறிவுறுத்தற் குறிப்பைத் தெரிந்துடம்படுதல். (2) அங்ஙனம் உடம்பட்டபின்பு, பண்டுபோலப் பகற்குறியினும் இரவுக் குறியினும் தலைவனுடன் கூடுதலை அவள் மறுத்தல். (3) அக்காலத்தே தலைவி இற்செறிக்கப்படுதலால் தலைவன்முன் வெளிப்படாது ஒழுகுதல். (4) அங்ஙனம் கரந்து ஒழுகுங் காலத்துத் தலைவனை ஒருஞான்று கண்ட தலைவி, கழியுவகை கொள்ளுதல இங்ஙனம் தலைவனைக் கண்டு மகிழ்தல், "புகாஅக் காலைப் புக்கெதிர்ப் பட்டுழிப்—பகாஅ விருந்தின் பகுதிக் கண்ணும்"* (பக்-261) "வேளாண் எதிரும் விருந்தின் கண்ணும்" நிகழுமென அறிக.

ஆறாம்பகுதி மெய்ப்பாடுகள் நான்காவன:— (1) தலைவனைக் கூடப் பெறுமையால், புறத்தே கோலஞ்செய்தவழியும் அகத்தே சிதைவுண்டாதல். (2) அக்கவற்சியானே சுற்றத்தாரிடையிருந்தும் தமியாள் போன்றகுறிப்பை வெளிப்படுத்தல் (3) கையொடு பிடிப்பட்ட கள்வரைப்போலச் சொல்லுவனவற்றைத் தடுமாறிச்சொல்லுதல். (4) கலங்கா துசொல்லியவழியும் தன்பாலுள்ள கவற்சிதோன்றக் கூறுதல்—என்

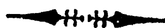
---

* "உண்டிக்காலத்துத் தலைவியில்லத்துத் தலைவன் புக்கெதிர்ப்பட்டுழி அவனை விருந்தேற்றுக்கொள்ளும்பகுதிக்கண்ணும்;" எ-று. இவ்வாறு விரு

பன. இங்ஙனம் கூறிய ஆறுபகுதி மெய்ப்பாடுகளும் முறையே காமக் கூட்டத்துக்கு நிமித்தமாய்த் (267) தலைவிபால் நிகழ்வனவாதல் காண லாம். இவ்வ (அறுநான்கு) இருபத்துநான்குமெய்ப்பாடுகளிற் சில குறைந்தும் (268) சில கூடியும் (பக்-500) வருவனவுளவென்றும், கைக் கிளை பெருந்திணைகட்கு மெய்ப்பாடுகள வரையறையிலலையெனவுங் கூறு வர். (பக்-499) களவு கற்புக் காலங்களில, மேற்குறித்த இருபத்து நான்கன்றி வேறுபலவும நிகழ்தலை "இன்பத்தை வெறுத்தல்" (270) "முட்டுவயிற் கழறல்" (271) "தெய்வமஞ்சல" (272) என்ற சூத்திரங் களாலும் உரைகளாலும நோக்கி உணர்க. இனித் தலைமகன்கண் நிகழும் மெய்ப்பாடுகளில, நிமபிரி(= அழுக்காறு இச்சொல இப்பொருளில ஆசிரிய ரால் அருமையாக வழங்கப்படுகின்றது) கொடுமை, தன்னைவியத்தல், புறங்கூறுதல், வன்சொல், உறுதியின்மை, சோம்பல, தனகுடியை மேலாக மதித்தல், இருவருள ஒருவர் தானே அதிக இன்பம் அடைவதாக நினைத்தல், அறிவின்மை, மறவி, இன்னுளையொப்பள இவளென்று அன்பு செய்தல் எனபவை உயாநதகாமக்குறிப்பிற்கு ஆகாதன என் பர் ஆசிரியர் (274).

முடிவாக, ஆசிரியர், கண்ணாலும செவியாலும நுண்மையாக அறி யும் உணர்வுடைமாந்தர்க்கல்லது, மறறவாகட்கு,மெய்ப்பாடுகளை ஆராய்ந்து கொள்ளுதல் அரிதாம் என்று கூறுவர்; அஃதாவது— "எள்ள விளமை பேதைமை மடனென்—றுள்ளப் பட்ட நகை நான்கென்ப" எனறு, நகைக் கேதுவாகிய பொருள் கூறப்பட்டதாயினும், அப்பொருள்பற்றிப் பிறக் கும் நகைபுணர்வு இவ்வாறு புலப்படுமென்று ஆசிரியர் கூறினாரில்லை; இவ்வாறே ஏனையவும். இவற்றைக் கண்ணும் செவியுங் கருவிகளாக அறிவுடையோர் நுனித்துணர்ந்து கொள்ளக்கடவர் என்பதாம்.

VI. உவமவியல்.

மேற்கூறிய மெய்ப்பாடுகள்போல, அகப்பொருள் புறப்பொருள்களை அறிவதற்கு உபகாரப்படுமவற்றுள் இவ்வுவமவியலும் ஒன்றாகும். உவமமாவது—ஒருபொருளோடு ஒருபொருளினை ஒப்புமை கூறுதலாகும். இவ்வுவமையைத் தொல்காப்பியனார் உள்ளுறையுவமம், ஏனையுவமம் என இரண்டாகப் பகுத்தோதுவர். இவற்றுள் ஏனையுவமமாவது—வெளிப்படையுவமம்; இஃது உள்ளத்தான் உணரவேண்டாது, சொல்லிய சொற்றொடரே பற்றுக்கோடாகத் தானே உணரப்படுவது. "ஏனை யுவமந் தானுணர் வின்றே" (49) எனக் காண்க வடநூலார் வழங்கும் பலவகையணிகளிலே உவமையணியொன்றே இவ்வியலிற் கூறப்படுவதென உணரற்பாலது. இவ்வுவமத்தின் விகற்பங்கள் நான்காகும்:—வினை, பயன், மெய் (வடிவு), உரு (வண்ணம்) என. 'புலியன்னமறவன்' என்பது வினையுவமம்; புலி பாயுமாறுபோலப் பாய்வன் எனத் தொழில்பற்றிவந்தமையின். "மாரியன்ன வண்கைத்—தேர்வேள் ஆய்" என்பது பயனுவமம்; மாரியால் விளைக்கப்படும் பொருளும், வண்கையாற் பெறும் பொருளும் ஒக்கும் என்றவாறு. 'துடியிடை' என்பது மெய்யுவமம்; கீழுமேலும் அகன்றுகாட்ட இடை சுருங்கித்தோன்றுதலால், உருவொத்தபடி. 'பொன்மேனி' என்பது உருவுவமம்; பொன்னிடத்தும் மேனியிடத்துமுள்ள நிறமே ஒத்தலால். இந்நான்கு விகற்பங்களில ஒன்றும் பலவும் ஒருவமையில விரவியும்வரும்; உதாரணமாக—'பிறையன்ன வையெயிறு' என்றவிடத்து, பிறைக்கும் எயிறுக்கும் வண்ணமும் வடிவும் ஒத்தல் கண்டுகொள்க (277) இவ்வுவமை யாண்டும் உயர்ந்துநிற்பதாதல்வேண்டுமென்றும், உவமிக்கப்படும் பொருள் [=உவமேயம்: இதனைப் 'பொருள்' (278) என்று வழங்கலுமுண்டு] இழிந்துவரல்வேண்டுமென்றும், இங்ஙனம் கூறுமிடத்து 'அவ்விரண்டும் ஒத்தன'= என்று உலகம் மகிழும்படி அமையவேண்டுமென்றும் (283) கூறுவர். இவ்வுவமவகைநான்கும்,—சிறப்பு நலம் காதல் வலி—என்ற நான்கனிடமாகவே பெரும்பான்மை பிறக்கும்; (279-280) உவமங்களின் பொதுத்தன்மைகள் நன்குவிளங்காதவிடத்து அவை உய்த்துணர்ந்து அறியப்படுமென்பதும், உவமேயமே உவமையாக்க் கூறுதலுமுண்டெனபதும், மிகவுயர்ந்த

தையும், மிகவிழிந்ததையும் ஒப்புக்கூறும்போது, கேட்டோர் மனங் கொள்ளும்படி, இனிமைபடப்பக் கூறவேண்டுமென்பதும், பிற உவமப் பகுதிகளும் கூறப்பட்டுள்ளன.

இங்ஙனம் கூறப்படும் உவமங்களை விளக்குதற்கு உரிய உருபுகள் பலவாகும். அவற்றை ஆசிரியர் எட்டுசூத்திரங்களாற் கூறுகின்றார். இங்ஙனம் கூறுவதிலுள்ள விசேடம் என்னெனில்—வினை பயன் மெய் உரு என்ற நான்குபகுதிகளிலும்—இவ்வுருபுகள் வழங்குமிடத்து—இன்ன வின்ன உருபுகள் இன்னவின்ன உவமைகட்கே உரியன என்று வரைய றைபடுத்துவதாகும். இதனை "அன்ன ஆங்க மான இறப்ப—என்ன உறழத் தகைய நோக்கொடு—கணவிய எட்டும வினைப்பா லுவமம்" என்பது முதலிய சூத்திரங்களால் உணர்க. இவ்வாறு, ஒவ்வோர் உவம பகுதிக்கு உரிமைப்படுத்து உருபுகளை நியமித்தலால் இக்காலத்துப் போல எல்லா உருபுகளும் எல்லா உவமைகட்கும் ஆசிரியர்காலத்து வழங்கினவல்ல என்பதும், அங்ஙனம் வழங்காது உரிமைப்பட்டது ஒவ்வொரு காரணம்பற்றியே என்பதும் நன்கு அறியப்படும். இதனாலே "தத்த மரபிற் றோன்றுமன் பொருளே" என்று, அவ்வுருபுகளின் மரபு வழுவாநிலைமையும், ஆசிரியர் வற்புறுத்துவாராயினரெனக. ஈண்டு உரை காரர் எழுதுவன கவனித்தற்குரியவை—"மறுப்ப ஒப்ப என்பன முதலா யின ஒருகாரணமுடையன என்பது, ஆசிரியர் பெருமாபினவாக உரி மைப்படுத்துக் கூறினமையின் அறிந்தாம்; அல்லதூஉம், 'மரபிற்றோன் றும்' என்றதனான், இவையெல்லாம் மரபுபற்றியே அறியல்வேண்டும்; எனவே, தலைச்சங்கத்தார் முதலாயினோர் செய்யுட்களுள் அவ்வாறு பயின்றுவருமெனபது அறிந்தாமன்றே, இவ்வாறு சூத்திரஞ்செய்த லான் எனபது" எனக் கண்டுகொள்க. இங்ஙனமாக மரபுபற்றிவரும் உருபுகளாக ஆசிரியர் கூறியவற்றுள் "நளிய, நந்த" என்ற இரண்டும் முற்காலத்தேயே வழக்கு வீழ்ந்தன என்பது—"அவ்விரண்டும் இக் காலத்து அரியபோலும்; அவை வந்தவழிக் கண்டுகொள்க" என உரை காரர் குறித்தலால் அறியலாகும்.

இனி, உவமம் பலவகையாக விருத்தலானும், வேறு பல அலங்காரங் கட்கு அடிப்படையாதலானும், பிற்காலத்து அணியிலக்கணங்கூறும் வடநூல்களுந் தென்னூல்களும இதனைப் பலவகையாக விரிப்பனவா யின மகாகவியாகிய தண்டியாசிரியர் வடமொழியிலியற்றிய காவியாதரி

சத்தின் தமிழ்மொழிபெயர்ப்பாகிய தண்டியலங்காரம், சொல்லணி பொரு ளணியென இருபகுதிகொண்டும், அவற்றுட் பொருளணியை முப்பத் தைந்துவகையாக்கியும் விளக்குவதாம். இம் முப்பத்தைந்தனுள்ளே, தொல்காப்பியனார் கூறிய உவமமும் ஒன்றாகும் இவ்வணிதன்னையும் மிகப் பலவாக வடநூலார் விரித்துக்கூறுவதேயன்றி, அப்பகுதிகளை வெவ்வேறணியாக்கியும் பேதப்படுத்துவர். தொகையுவமம் என்றே தண்டி யாசிரியர்கூறுவது "சுட்டிக்கூறாவுவமம்" என்ற சூத்திரத்தும் (282) விபரீத உவமை என்பது "பொருளே உவமஞ்செய்தனர்" (284) என்றதி னும், ஐயம் இதரவிதரம் என்பவை "தடுமாறுவமம்" என்பதினும் (307) அடங்குதலும், இவ்வாறே சுவையணி என்று தனியாகத் தண்டி யலங்காரங் கூறுவது 'பெருமையுஞ் சிறுமையும்' (285) என்ற சூத் திரத்தடங்குதலும் உய்த்துணரக்கூடியன. சாகித்தியதருப்பணம், சரஸ்வதீகண்டாபரணமுதலிய வடநூல்களில், இவ்வுவமவகைகளிற் சில வெவ்வேறலங்காரமாகக் கூறப்பட்டுள்ளன என்பர். ஆனால், வட நூலார்கூறிய அணிவிகற்பங்கள் தொல்காப்பியனார்காலத்து வெவ்வே றணியாக வழங்கின அல்ல என்பதை, உரைகாரரும், உவமவியல் 37-ம் சூத்திரவுரையில், "இனி, இவ்வோத்தினுட் கூறுகின்ற உவமங்களுட் சிலவற்றையும், சொல்லதிகாரத்துள்ளும் செய்யுளியலுள்ளும் சொல்லு கின்ற சிலபொருள்களையும் வாங்கிக்கொண்டு, மற்றவை செய்யுட்கண்ணே அணியாமெனை இக்காலத்து ஆசிரியர் நூல்செய்தாருமுளர்; அவை ஒரு தலையாகச் செய்யுட்கு அணியென்று கூறப்படா * * * பொருளதி காரத்துள் (வரும்) பொருட்பகுதியெல்லாம் செய்யுட்கணியாகலான், அவை பாடலுட் பயின்றன என்றதனான், அவற்றையுந் தொகுத்து அணியெனக் கூறாது, வேறுசிலவற்றை வரைந்து அணியெனக் கூறுதல் பயமில் கூற்றாம் என உணர்க." எனவும் மற்றும் பல ஏதுக்கூறியும் பிற்காலத்தணிவகைகளை விரிவாக மறுத்துரைகூறுதல் காணலாம் (பக். 552). இனி, மேலேகூறிய உவமவுருபுகளிலே, "என்ற" எனவும் ஓர் உருபு ஆசிரியர்கூறுதலால், "வாயென்ற பவளம்" என்பதைப் பிற்கா லத்து அணிநூலார் உருவகமாகக்கொண்டமுறையில் தொல்காப்பியர் கொள்ளாது, உவமைப்பாற்படுத்தே கூறினமையும் உய்த்துணரப்படு கின்றது (பக்.522).

மேலே கூறியபோந்தன, இவ்வியலில் ஆசிரியர் பகுத்துக்கொண்ட உள்ளுறையுவமம் ஏனையுவமம் என்பனவற்றுள், ஏனையுவமத்தின்செய்திக ளாம். இனி உள்ளுறையுவமம் ஆராயற்பாலது. அஃதாவது—ஒரு புலவன் 'தான் புலப்படக்கூறுகின்ற உவமத்துடன், புலப்படக்கூறாது உவமிக்கப்படும் பொருள் ஒத்துமுடிவதாக' என்று தன்னுள்ளத்தே கருதி, அதனைப் பிறருமறிய உணர்த்துதற்குரிய சொல்லெல்லாம் நிறையக்கொண்டு முடிப்பதாம் (சஅ). இது தெய்வமொழிந்த உணவு முதலிய கருப்பொருளடியாகப் புலப்படுமென்பர். இவ்வுவமம், ஏனை யுவமம்போல உவமையும் உவமிக்கப்படும்பொருளுமாக நிறுத்திக் கூறப்படாது, நல்லுணர்வுடையார் உவமம்போலப் பொருள்கொள்ளும் படி செய்யப்படுவதாய் நேரான உவமம் ஆகாமையால, 'உவமப்போலி' எனவும்படும். இவ்வுவமமும்—வினை, பயன், உறுப்பு (மெய்), உரு, பிறப்பு—என்பவைபற்றி நிகழ்வதாம். உதாரணமாக—"சுரும்புநடு பாத் திக் கலித்த தாமரை—சுரும்புபசி களையும் பெரும்புன லூர!" என்பது, வினைபற்றிவந்த உள்ளுறையுவமமாம. இதனுள், பரத்தையிற்பிரிந்து வந்ததலைமகனை விளிக்குமிடத்துத் தலைமகள்—"தாமரையை விளைப்ப தறகன்றிக் கரும்புநடுதற்குச் செய்த பாத்தியுள், தானே முளைத்த தாமரை, வண்டின்பசியைத தீர்க்கும ஊரனே!" என்று தலைவனை விசே டித்து அழைத்தல் கூறப்படுகின்றது. இக்கூற்றால், 'பரத்தையர்க் கென்று அமைக்கப்பட்ட தலைவனது இல்லத்தில்யான் இடைவந்து விருந் தோம்புகின்றேன்' என உவமைக்குப் பிறிதொருபொருள் எதிர்நின்று உள்ளுறையுவமம் ஆதலும், அவ்வுவமத்துள்ளும்—தாமரையானது சுரும்பின்பசி களையுந்தொழிலோடு, தலைவியின் விருந்தோம்புதற் றொழிலுவமங்கொள்ளாநின்றமையால் இது வினையுவமம் ஆதலுங் கண்டுகொள்க. திருக்கோவை 260-ல் பேராசிரியரும் இவ்வுள்ளுறையை விளக்குதல் காண்க. இவ்வாறே பயன் உறுப்பு முதலியவைபற்றி நிக ழும் உவமங்களும் அறிகற்பாலன.

இவ்வுள்ளுறையுவமம்பற்றித் தலைவி கூற்றுநிகழ்த்துமிடத்து, மருதம் நெய்தலென்ற இரண்டுநிலங்களில் (302) அவளறியும் கருப் பொருள்கொண்டே உவமஞ்செய்தற்குரியள் எனவும் (301), தோழியும செவிலியும் இருநதநிலத்துள்ள எல்லாக்கருப்பொருளாலும், பிறநிலப் பொருள் மயங்காது பொருநதும்வகையால் உவமஞ்செய்தற்குரியர் எனவும் (301, 306), தலைவனுயின தன்னுடைமைதோன்ற எல்லா நிலத்துப்பொருள்களாலும உவமஞ்செய்தற்குரியன் என்றும (302, 305) ஏனையோர், தாநதாம் அறிந்தவகைபால், நிலம்வேறுபடாது கூறுவ ரெனவும (302) பிறவும் விதிப்பர் ஆசிரியர். இவையெல்லாம் முற் காலத்தே முறைதவறுது வழங்கிவநதன வெனபது, பிற்காலத்தார்க்குப புதியவாகவுளள இவ்விதிகளை ஆசிரியர் நியமித்தலால் விளங்குகின்றது. அன்றியும, பொருளிலக்கணத்துககு ஏனையுவமமும் உரியதாயினும், இவ்வுளளுறையையே சிறந்தது எனப்படுகின்றது (பக்-539). உரைகாரரும் 'மற்றிவையெல்லாம் அகப்பொருட்கே யுரியவாக விதநதோதியது என்னை? புறப்பொருட்கு வாராதனபோல: எனின், ஆண்டுவருதல் அரிதாதலின் இவ்வாறு அகததிற்கே கூறினுன் என்பது' (பக்-544) என்று எழுதினர். இதுபற்றியே, இவ்வுள்ளுறையுவமத்தை அகத்திணையியலில்வைத்து ஆசிரியர் ஓதுவாராயினர் என உணர்க (46–48).

VII. செய்யுளியல்.

இனி, மேற்கூறிய அகப்பொருள் புறப்பொருள்களின் புலனெறி வழக்கிற்குரிய மெய்ப்பாட்டின் இலக்கணங்களையும் உவமவிலக்கணங்களையும் கூறிப்போந்த ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார், அப்புலனெறி வழக்கை அமைத்து நல்லிசைப்புலவர் பாடிவந்த செய்யுள்களின் இலக்கணங்களையும் எட்டாவதியலிற் கூறுவாராயினர். இப்போது அச்சிடப்பட்டுள்ள பொருளதிகாரத்துச் செய்யுளியலுக்குள்ள உரைப்பகுதி நச்சினார்க்கினியரதன்றிப் பேராசிரியரதே என்பது, ஸேதுஸம்ஸ்தானவித்வான். ஸ்ரீ ரா. இராகவையங்காரவர்கள் "செந்தமிழில்" எழுதிய ஆராய்ச்சியுரையானும், பின் வேறாக வெளியிட்ட செய்யுளியல்—நச்சினார்க்கினியருரையானும் பிரசித்தமானதாம். இனி, இச்செய்யுளியலை "யாப்பதிகாரம்" எனத் தனியதிகாரமாக்கி வழங்கியதுண்டென்பதும், ஆனால், அது பலர்க்கும் ஒப்பமுடிந்ததன்றென்பதும், "மற்றிதனை யாப்பதிகாரம் என வேறோர் அதிகாரமாக்கி உரைப்பாருமுளர்; அங்ஙனங் கூறின் (மரபியலை) வழக்கதிகாரம் எனவும் வேறுவேண்டுமென மறுக்க; அல்லதூஉம், எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளும் என மூன்றும் மூன்றதிகாரமாக்கி, அதிகாரம் ஒன்றற்கு ஒன்பதோத்தாகத் தந்திரஞ் செய்ததனோடு மாறுகோளாம்" எனப் பேராசிரியர்கூறுதலால் தெரிகின்றன. களவியலுரைகாரர் "எழுத்ததிகாரமும் சொல்லதிகாரமும் யாப்பதிகாரமும் வல்லாரைத் தலைப்பட்டுக் கொணர்ந்து, பொருளதிகாரம் வல்லாரை எங்குந் தலைப்பட்டிலேம் என்றார்" எனப் பாயிரத்துக் கூறுவது, யாப்பதிகாரம் எனத் தனியே வழங்கிய பண்டைவழக்கைக் குறிப்பிக்கின்றது.

இனி, இச்செய்யுளியல் முப்பத்துநான்கு உறுப்புடையதாகக் கூறப்படும். அவைவருமாறு:—

(1) மாத்திரை—எழுத்திற்கோதிய மாத்திரைகள் செய்யுளில் விரவிக் கிடக்கும் அளவை.

(2) எழுத்தியல்வகை—எழுத்துக்களை இயற்றிக்கொள்ளுங் கூறுபாடு. இவ்விரண்டுறுப்புக்களும் எழுத்ததிகாரத்தில் ஆசிரியராற் கூறப்பட்டன.

(3) அசைவகை—அசைக்கூறுபாடு; இஃது இயலசை உரியசை என இரண்டாகப் பகுத்து ஓதப்படும். இவ் வகையுள்—குற்றுகர முற்றுகரங்களில் வரும் நேர்பு நிரைபு அசைக்கூறுகளும், குற்றியலிகர குற்றியலுகரங்கள் அசைக்குறுப்பாகு நிலையில, ஒற்றேபோலப் புள்ளிபெறுதலும் ஆசிரியர் கூறுதல் ஆராயற்பாலன.

(4) சீர்—அவ்வகைகள் இரண்டானும் மூன்றானுஞ்சேர்ந்து ஓரோர் சொல் இலயுட்பட்டு முடிவது சீர் எனப்படும். பேராசிரியர் "உலகத்துச் சொல்லெல்லாம் ஈரசையானும் மூவசையானுமன்றி வாரா" என்று கூறி நாட்டுவர். இனித் தளையென்பதோர் உறுப்பு ஆசிரியர் கூறாமை நோக்

* தொல்காப்பியனார் "மெய்யீ றெல்லாம் புள்ளியொடு நிலையல" "குற்றிய லுகரமு மற்றென் மொழிப" என்ற சூத்திரங்களால் (எழுத்ததிகாரம்-104-5) மெய்யீறுபோலக் குற்றியலுகரம் புள்ளிபெறுதலுங் கூறினார். இச்சூத்திரங்கட்கு உரையாசிரியரும் நச்சினார்க்கினியரும் கூறிய வேறுரையை, நன்னூல்விருத்திகாரர் "அற்று, என்னும் மாட்டேற்றிற்கு, மெய்யீறுபோலக் குற்றியலுகரவீறும் புள்ளியொடுநிற்குமெனக்கொள்ளாது, இம்மூன்றுஞ் சூத்திரத்தைப் 'புள்ளி யீற்றுமுன்' என்னும் 36-ம் சூத்திரத்தோடு மாட்டெறிந்ததாக—கொண்டார்... ....அவ்வாறு கூறுதல் மாட்டேறிலக்கணம் அன்றாம்" எனக்கூறி மறுத்தனர் இதனால், குற்றியலுகரமு மெய்போலப் புள்ளிபெறுதலைக் கூறுவதே அவ் விருத்திகாரர் கருத்தென்பது விளங்கும் இக்கொள்கையே யாப்பருங்கலவிருத்தியுடையாருங் கொண்டதென்பது, அவர், "குற்றியலுகரமுங் குற்றியலிகரமும் புள்ளிபெற்று நிற்கும், என்னை? 'குற்றியலுகரங் குற்றியலிகரம்—மற்றவை தாமே புள்ளிபெறுமே' என்பது சங்கயாப்பு" என்றெழுதலான் உணர்க. இவர் கூற்றில், குற்றியலுகரத்தோடு, குற்றியலிகரமும் புள்ளிபெறுமாறு கூறப்படுதல் அறியத்தக்கது ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்காலத்தும், அக்குற்றிகரம் புள்ளி பெற்றே வழங்கியதென்பது, பேராசிரியர் "ஒற்றெழுத் தியற்றே குற்றிய லிகரம்" என்னுஞ் செய்யுளியற் சூத்திரவுரையில்—"எனவே எழுத்தோத்தினுள், 'மெய்யி னியற்கை புள்ளியொடு நிலையல' எனக் கூறிக் 'குற்றியலுகரமு மற்றென மொழிப' எனக் குற்றியலுகரத்துக்குப் புள்ளிபெறுதலுங் கூறினார் அதுபோல, குற்றியலிகரமும் புள்ளிபெற்றுநிற்றல் உடைத்தென்றவாறாயிற்று. .. .. .இவற்றையெல்லாம் 'ஒற்றெழுத்தியற்றே' என்றதனால் புள்ளியிட்டெழுதுக" என்று கூறுதலால், தெள்ளிதின் உணரப்படும். இவற்றால் நாகீழ் கிது, நாகியாது என்னுங் குற்றுகர குற்றிகரங்கட்கு, மெய்யெழுத்துப்போல—ககர கிகரங்கட்கு மேலே—புள்ளியிட்டெழுதல் தொல்காப்பியர்காலத்து வழக்காதல் தேறப்படும். இவ்வாறே மகரமும் ப் எனப் புள்ளிபெறு மென்பது "உட்பெறு புள்ளி யுருவா கும்மே" என்னும் எழுத்ததிகாரச் சூத்திரத்தால் நன்கறியப்பட்டதாம்.

கற்பாலது. இத்தளைவேண்டினர் பிற்காலத்து ஆசிரியரே யென்பதும், தளைத்தலிற் றளையாகி அது சீரது தொழிலேயாதலின், தொல்காப்பியனார் அதனைத் தனியுறுப்பாக வேண்டாரென்பதும் பேராசிரியர்கொள்கை.

(5) அடி—அச்சீர் இரண்டும் பலவுந் தொடர்ந்தாவதோர் உறுப்பு; இது, குறளடி சிந்தடி முதலிய ஐந்துவகையும் 625—விரியு முடையது. நாற்சீர்கொண்டதே அடியென்று சிறப்பிக்கப்படுமென்பதும் (344.), அந்நாற்சீரடி இரண்டும் பலவுந் தொடர்ந்துவருதலே பாட்டாமென்பதும் ஆசிரியர் கொள்கை. இதனாற் பண்டைச்செய்யுள்கள் இம்முறைப்படியே அமைந்திருந்தன என்பது உணரப்படும். பேராசிரியரும் "தலையிடை கடைச்சங்கத்தாரும் பிறசான்றோரும், நாற்சீரடியான்வரும் ஆசிரியமும் வெண்பாவும் கலியுமே பெரும்பான்மையுஞ் செய்தார்; வஞ்சிப்பா சிறுவரவிற்றுமெனக் கொள்க" எனக் கூறிச்செல்லுதல் நோக்கத்தக்கது.

(6) யாப்பாவது—அவ்வடிதோறும் பொருளபெறச்செய்வதோர் செய்கை என்பர். இது, பாட்டு, உரை, நூல், வாய்மொழி, பிசி, அங்கதம், முதுமொழி என்ற ஏழனடியாகச் சேர சோழ பாண்டியர் என்ற மூவேந்தராட்சிக்குட்பட்ட தமிழ்நாட்டுவழங்கும் செய்யுளமரபாமென்பர் ஆசிரியர் 387 இதனை உணர்த்துஞ்சூத்திரத்தே "வண்புகழ் மூவர் தண் பொழில் வரைப்பின்" என 'மூவர் ஆட்சிகளுள்ளான தமிழ்நாடு' என்று குறிக்கப்படுதலால், ஆசிரியர்காலத்தில் மூன்றுபிரிவாகவே தமிழகம் பகுக்கப்பட்டிருந்த செய்தி விளங்கும். இனி, மேற்குறித்த பாட்டு உரை நூல் முதலிய ஏழன்கியல்புகளையும் 478—முதலிய சூத்திரங்களை நோக்கி உணர்க.

(7) மரபு என்பது, காலமும இடமும்பற்றி வழக்குத்திரிந்தவிடத்தும, திரிந்தவற்றுக்கேற்ப வழூஉப்படாமற் செய்வதோர் முறைமை என்பர் (388). இம்மரபுகள் செய்யுட்கே உரியவென்பதும, மரபியலிற் கூறப்படுவன பொதுவென்பதும உணரத்தக்கன.

(8) தூக்கு என்பது, பாவினை வரையறுத்துப்பாடித் துணித்து நிறுப்பதென்பர். அஃதாவது—அகவிக் (அழைத்துக்) கூறும் ஓசையுடையது அகவல் எனவும், செப்பலோசையுடையது வெண்பா எனவும், துள்ளல் கலி, தூங்கல் வஞ்சி யெனவும் துணிவது.

(9) தொடையென்பது சீரும் அடியுந் தொடுத்துநிற்பது; இது மோனை எதுகை முரண் இயைபு அளபெடை என ஐந்துவகையும், பதின்மூவாயிரத்தெழுநூற்றெட்டுவிரியும் உடையது (413).

(10) நோக்கென்பது—மேற்கூறிய மாத்திரைமுதலிய உறுப்புக்களைக் கேட்டோர்க்கு நோக்குப்படச்செய்வது.

(11) பா—என்பது, சேட்புலத்து இருந்தகாலத்தும் ஒருவன் எழுத்துஞ்சொல்லுந் தெரியாமற் பாடமோதுங்கால், அவன் சொல்லுகின்ற செய்யுளின்பகுதியறிந்து 'இன்னசெய்யுள்' என்றுணர்தற்கு ஏதுவாகிப் பரந்துபட்டுச் செல்வதோர் ஓசை என்பர். இப்பா, ஆசிரியம் வஞ்சி வெண்பா கலிப்பா பரிபாடல் மருட்பா என ஆறுவகைப்படும். இவை, அறம்பொருளின்பமென்ற மும்முதற்பொருட்கும் பிறவாழ்த்துவகைகட்கும் உரியவாகும். இவ்வாறுவகைகளுள், பரிபாடலும் மருட்பாவும் ஏனை நான்கனிடமாகப் பிறப்பனவென்றும், அந்நான்கனுள்ளும் ஆசிரியமும் வெண்பாவும் ஆதிப்பாக்களென்றும் (419), வஞ்சியுங் கலியும் அவ்விரண்டினின்று முறையே கிளைத்தமையால், அவற்றுள் அவை அடங்குமென்றும் கூறப்படுகின்றன. பிறவிலக்கணங்களெல்லாம் நூலூடு விரியிற் பெருகும்.

(12) அளவியல்—அப்பாவின் வரையறை, இதனுட் பாக்களது பல்வகைப்பட்ட விகற்பங்களும் கூறப்படும்.

(13) திணை—அகத்திணை புறத்திணை யென்பவற்றை அறியச்செய்தல். (14) கைகோள்—அகத்திணை விகற்பங்களை அறியச்செய்தல்; அவ்விகற்பம் களவு கற்பு என்பன (15) கூற்றுவகை—அச்செய்யுள்கேட்டார்க்கு, இது சொல்லுகின்றார் இன்னார் என்பது உணர்த்தல். (16), கேட்போர்—இன்னார்க்குச் சொல்லுகின்றது இது எனத் தெரித்தல். (17) களன் என்பது முல்லை குறிஞ்சி முதலாயினவும், பகற்குறி இரவுக்குறி முதலாயினவும் உணரச்செய்தல். இவ்விடங்களன்றித் தன்மை முன்னிலை படர்க்கையிடங்களாகக்கூறுதலு முண்டு. (18) காலவகை—பெரும்பொழுது சிறுபொழுது முதலாயின. (19) பயன் என்பது சொல்லிய வினையாற் பிறிதொன்றுபயப்பச் செய்தல். (20) மெய்ப்பாடாவது, சொற்கேட்டார்க்குப் பொருள் கண்கூடாவது. (21) எச்சவகை—சொல்லப்படாதமொழிகளைக் கூற்றானுங் குறிப்பானும் குறித்துக்கொள்ளச்செய்தல். (22) முன்னம்—உயர்ந்தோர் இழிந்தோர் முதலியோர் தத்தம்வகை

யான் ஒப்பச்சொல்வதிற் கிருத்துப்படச்செய்தல். (23) பொருளென்பது, புலவன் தான் தோற்றிக்கொண்டுசெய்வதோர் பொருண்மை. (24) துறை வகை என்பது முதலுங் கருவும் பிறழவந்தாலும் இஃது இதன்பாற் படும் என்று ஒரு துறைப்படுத்தற்குரிய கருவி செய்யுட்கு உளதாகச் செய்தல். களவும கற்புமபற்றிய பாட்டுககளை மேற்கூறிய இலக்கண முறையால் உரைக்கவேண்டுமென்பது "திணையே கைகோள் கூற்றே கேட்போர்—இடனே காலம எச்சம மெய்ப்பாடு—பயனே கோளென் றங்கப பத்தே-அகனைந் திணையு முரைத்தலாறே" என்று இறையனார்களவியலும், ஆசிரியர் கூறியவற்றுள் 13 முதல் 21-வரையுள்ள பகுதிகளைக் கூறுதல காணக. இச்சூத்திரத்துள் ஈற்றில் எஞ்சிநின்ற கோள் என்பது, பாட்டினகத்துப் பொருள்கொண்டு நிற்கும் நிலை அஃதாவது விற்பூட்டு விதலைபாப்பு கொண்டுகூட்டு பாசிநீக்கு ஒருசிறைநிலை எனனும ஐந்து நிலையில் இவ்வைந்தோடு பொருள்கொண்டு நின்றது இப்பாட்டு என்ப தாம். இங்ஙனம திணைமுதற கோளீறாகவைத்து அகத்திணைப் பாடல் களை உரைத்தல பண்டைவழக்காகும். உதாரணமாக—

"முளிதரு வேனறகட் கானவ ராரப்ப முகிற்கணங்கள்
துளிதரு தணசிலம பாதகக தன்று தாரணிதனமேல
அளிதரு செஙகோ லரிகேசரி யநதண கூடலன்ன
ஒளிதரு வாணுத லாளைய விவ்வா றொழுகுவதே"

இப்பாட்டிற்குத் திணை—குறிஞ்சி; கைகோள்—களவு; கூற்று—தோழி கூற்று; கேட்டான்—தலைமகன்; இடம—முன்னிலை; காலம—எதிர்காலம்; எச்சம்—நீ என்பது எஞ்சிற்று; மெய்ப்பாடு—அச்சம: இவ்வொழுக்கம் பிறர் அறியின் இறந்துபடும நிலைமையள் ஆயினமையின்; பயன்—வரைவு கடாதல்; பொருள்கோள்—'சிலமப! இவள் இவ்வாறு கையக் களவொழுக கம் ஒழுகுவது தக்கதன்று' என முதலு மிடையுங் கடையுங் கூட்டிப் பொருள்கொண்டமையால் விதலைபாப்பாம்.—இவ்வாறே அகப்பாட்டுக் களை அமைத்துக்கொள்க.* (25) மாட்டு என்பது—அகன்றுபொருள் கிடப்பச்செய்யினும் அணுகிக்கிடப்பச்செய்யினும் இருவகையானும், சென்று பொருள்முடியுமாற்றாற் செய்வது. இது மேற்கூறிய 'கோள்' என்பதன்பாற்படுவதேயாம். (26) வண்ணமென்பது ஒருபாவின்கண் நிகழும் ஓசைவிகற்பம்.

இவ்விருபத்தாறுறுப்பும் யாப்புக்கு இன்றியமையாத பகுதிகள் எனவும், இனிவரும் எட்டுறுப்பும் அங்ஙனமன்றி ஏற்றபெற்றி வரு

* "அணியு மமிழ்துமென் னாவியு மாயவன்" என்னுந் திருக்கோவையாரிலும் இத்திணைமுதலிய உறுப்புக்களைப் பேராசிரியர் கூறுதல் காண்க. (5)

மெனவுங் கூறுவர். அவையாவன:—அம்மை அழகு தொன்மை தோல் விருந்து இயைபு புலன் இழைபு என்பன. இவற்றுள்—(1) அம்மை என்பது, சிலவாய மெல்லியசொற்களால், அறம் பொருளின்பம் என்பவற்றின் இலக்கணமும் இலக்கியமும் கலந்துவரச்செய்வது; பதினெண்கீழ்க்கணக்குநூல்களும், இங்ஙனம் இலக்கணமும் இலக்கியமும் கலந்துவரச் செய்யப்பட்டமையின், இவ்வம்மைப்பாற்படும் என்பர். அந்நூல்களில், இவ்விலக்கணமும் இலக்கியமும் தாவித்தாவி (இடையிட்டு) வருதலின், அவை 'தாயபனுவல்' எனவும் படும். "உற்றநோய் நோன்றல் உயிர்க்குறுகண் செய்யாமை—யற்றே தவத்திற் குரு"—(குறள்)—இஃது இலக்கணங் கூறியது; "யானோக்குங் காலை நிலனோக்கும் நோக்காக்கால் தானோக்கி மெல்ல நகும்" இஃது இலக்கியங்கூறியது. இங்ஙனமே, ஏனை நூல்களினுங் காண்க. (2) அழகெனப்படுவது—திரிசொற்பயிலாது சீர் புணர்ந்து யாக்கப்படுவது; அகநானூறுமுதலிய பண்டைநூல்கள் இப்பகுதியன என்பர் (3) தொன்மை எனப்படுவது, உரைவிரவிப் பழமைபற்றித் பொருளாகச் செய்யப்படுவது, பெருந்தேவனாரால் செய்யப்பட்ட பாரதமும், தகடூர்யாத்திரையும் இப்பகுதியினவாம்.* (4) தோல் எனப்படுவது, மெல்லென்ற சொற்களால் விழுமியபொருளைக் கூறுவதும் ஆசிரியப்பாட்டாற் பழைய கதையொன்றன்மேல் தொடுக்கப்படுவதுமாகும் இது சிந்தாமணி முதலியன என்பர். (5) விருந்தென்பது புதிதாகச்செய்யப்படுவது; அந்தாதி கலம்பகமுதலியனவெல்லாம் இவ் விருந்தின்பகுதியாகும் (6) இயைபெனப்படுவது, ஞணநமனயரலவழள என்ற பதினொருபுள்ளியீற்றினுள் ஒன்றையிறுதியாகவைத்துப் பொருட்டொடராகவும் சொற்றொடராகவும் செய்வது, மணிமேகலை பெருங்கதை முதலியவற்றுள் அமைந்த பாடல்கள் னகரவொற்றீற்றான் முடிந்து இப்பகுதியவாதல் காண்க; "மற்றுவீற்றான் வருவனவற்றுக்கும் ஈண்டிலக்கணமுணர்ந்தமையின் இலக்கியம் பெற்றவழிக்கொள்க; இப்பொழுது அவை வீழ்ந்தனபோலும்" என்பர் பேராசிரியர். (7) புலன் என்பது ஒருவகை நாடகச்செய்யுள், (8) இழைபு—இஃது ஒருவகை இசைப்பாட்டாம். ஆக எட்டுவனப்பும் முறையே கண்டுகொள்க.

இனி, சிறப்புடைய இருபத்தாறும் சிறப்பில்லாத எட்டும் ஆகிய முப்பத்துநான்கு உறுப்புக்களின் இலக்கணங்களும் அவற்றின் வகைவிரிகளும் இச்செய்யுளியலின்கண்ணே விரித்துக் கூறப்படுகின்றன. இவ்வியற்கு எழுதப்பட்டுள்ள பேராசிரியருரை அருமைபெருமைவாய்ந்ததாகும். இவ்வுறுப்புக்களையெல்லாம் அவ்வுரையின் உரைப்பகுதிகளுடன் முறையே இங்குக் கூறப்புகின் மிகப்பெருகும். அன்றியும் அஃது ஒரு தனியாராய்ச்சிக்கு இடமாகக்கொள்ளத்தக்கதாம். ஆதலின், யான் மேலேகூறிபோந்தவைகொண்டு, இவ்வியலிற் கூறப்படுவன இவை என்பது சுருக்கமாக ஒருவாறு விளங்குதல் கண்டுகொள்க.

---

* உரைதழுவிவரும் இலக்கியம் வடமொழியில் "சம்பு" எனப்படும்

VIII. மரபியல்.

இனி, உலகவழக்குக்கும் செய்யுள்வழக்குக்கும் பொதுவாகிய மரபுகளைத் தொல்காப்பியனார் ஒன்பதாவதியலிற் கூறுகின்றார். மரபாவது—"எப்பொருளெச்சொலின் எவ்வா றுயர்ந்தோர்—செப்பினர் அப்படிச் செப்புதல்" ஆகும். தொல்காப்பியத்தே, சொல்லதிகாரக் கிளவியாக்கத்து மரபென்று வரையறுத்து ஓதப்பட்டனவும் செய்யுளியலுள் மரபென்று ஓதப்பட்டனவுமன்றி, இருதிணைப்பொருள்களின் குணங்களாகிய இளமையும் ஆண்மையும் பெண்மையும் பற்றிய வரலாற்று முறையும், உயர்திணை நான்குசாதியும்பற்றிய மரபும், அஃறிணைப் புல்லும் மரனும் பற்றிய மரபும், அவைபற்றி வழங்கும் உலகியல் மரபும் நூன்மரபும் ஆகிய இவையெல்லாம் இம்மரபியலிற் கூறப்படுவனவாம். அவற்றுள், இளமை ஆண்மை பெண்மைபற்றி ஆசிரியர்கூறிய மரபுகளை ஆராயுமிடத்து, அவற்றிற் சில இலக்கியமேற்றுவழங்குவனவேனும், பல, கடைச்சங்கநாளிலே வீழ்ந்தன என்பது தெரிய வருகின்றது. உதாரணமாக—குழவி என்றபெயர் (மக்கட்கு இக்காலத்து வழங்கினும்) குஞ்சரம் ஆ எருமை கடமை மரை குரங்கு முசு ஊகம் முதலிய விலங்குகட்கும் ஆசிரியர்காலத்துப் பெருவழக்காயிருந்ததென்பது 19–22-சூத்திரங்களால் அறியலாம். இவ்வழக்குப்படி, குஞ்சரக்குழவி, ஆக்குழவி, எருமைக்குழவி குரங்குக்குழவி என்றிவ்வாறு வழங்கினவாதல்வேண்டும். இதுபோலவே, அப்பர் மூடு, கடமை என்ற வழக்குகள் யாட்டுக்கும், பாட்டி என்பது பன்றி நாய் நரிகட்கும் ஆசிரியர்காலத்து வழக்குகளாகத் தெரிகின்றன (47, 64, 66). உரைகாரர், 'இவற்றுக்கெல்லாம் இலக்கியம் முற்காலத்தே வீழ்ந்தன' என்று கூறிச்செல்லுதலால், கடைச்சங்கத்தார்காலத்துக்குமுன்பே இவ்வழக்குகள் அருகினவாதல் வேண்டுமெனக் இக்கருத்தோ எனின், ஆசிரியர் கூறிய மரபுகளிற் பெரும்பாலவும் பழையனவாகவே கழிந்தன; இதற்கு இரண்டுதாரணம் வருமாறு:—பறப்பனவற்றின் ஆண்பாற்கெல்லாம் சேவலென்பதுரித்து, ஆயின் மயிலுக்குமட்டும் அப்பெயர் ஆகாது—என்னுங் கருத்துப்பட ஆசிரியர் "சேவற் பெயர்க்கொடை சிறகொடு சிவணும்—மாயிருந் தூவி மயிலலங் கடையே" (604) என்றார். கடைச்சங்க

காலத்தே வழங்கிய இம்மரபு "எழுந்து முன்னுறு மஞ்ஞையஞ் சேவன் மே லேறி" என்ற கந்தபுராணக்கூற்றில் (தேவகாண். தெய்வயானை திருமணப்.-192) "மஞ்ஞையஞ் சேவல்" எனப் பின்னூலில் மாறி வழங்கியமை காணலாம். இதுபற்றிப்போலும் உரைகாரர், "செவ்வேளூர்ந்த மயிற்காயின் அதுவும் (சேவலும்) நேரவும்படும்" என்று அமைத்ததூஉம் என்க. இங்ஙனமே, அளகென்ற பெண்பாற்சொல், கோழி கூகை மயிலென்றி மூன்றற்குமன்றி வழங்காதென்பது "கோழி கூகை யாயிரண் டல்லவை—சூழுங் காலை அளகென லமையா" "அப்பெயர்க் கிழமை மயிற்கு முரித்தே" என்ற சூத்திரங்களால் (611-612) விளங்கும். இவ்வழக்கு "அளகைப் பொறித்தகொடி யிளையோன்" எனப் பரஞ்சோதியார் திருவிளையாடற்புராணத்தே (அருச்சனைப். 34) ஆண் கோழிக்கும் வந்து மாறியமை காண்க. இவ்வாறே பின்னூல்களில், காலத்துக்கேற்ப மாறிய தொல்காப்பிய மரபுகள் பலவாமெனக.

இனி, ஆசிரியர் தங்காலத்து அருகிவழங்கிய மரபுகள் சிலவற்றையும் அடியில்வரும் சூத்திரத்தாற் குறிப்பிடுவர்.

"குரங்கி னேற்றினைக் கடுவன் என்றலும்
மரம்பயில் கூகையைக் கோட்டா னென்றலும்
செவ்வாய்க் கிளியைத் தத்தை என்றலும்
வெவ்வாய் வெருகினைப் பூசை யென்றலும்
குதிரையு ளாணினைச் சேவ லென்றலும்
இருணிறப் பன்றியை யேன மென்றலும்
எருமையு ளாணினைக் கண்டி யென்றலும்
முடிய வந்த அவ்வழக் குண்மையிற்
கடிய லாகா கடனறிந் தோர்க்கே"

இதனால், தொல்காப்பியர் நாளில், ஆண்குரங்கு—கடுவனெனவும், கூகை—கோட்டான் எனவும், கிளி—தத்தையெனவும், வெருகு—பூசையெனவும், ஆண்குதிரை—சேவலெனவும், பன்றி—ஏனம் எனவும், ஆணெருமை—கண்டி எனவும்—மருவி வழங்கியன என்பது விளங்கும். "முடிய வந்த அவ்வழக் குண்மையிற்-கடிய லாகா கடனறிந் தோர்க்கே" எனக் கூறப்பட்டதினின்று, இம்மரபுகள் ஆசிரியர் காலத்தே அமைக்கப்பட்டு ஆனரோ வழக்காயின என்பது புலப்படுகின்றது. இம்மரபுப் பெயர்களுள்ளே, ஆண்குதிரையைச் சேவலென்பதும், ஆணெருமையைக் கண்டி என்ப

ஙும் ஒழிய, ஒழிந்தனை இக்காலத்தும் வழங்குவனவே. உரைகாரர் இச்சூத்திரவுரையில் எழுதுவன குறிப்பிடற்பாலன:—"கடுவனு மறியு மக்கொடி யோனையே"—ஆண்குரங்கு (கடுவன் எனப்பட்டது). இதனைக் கடியலாகாதெனப்பட்ட இழுக்கென்னை எனின், மக்கட்கும் வெருகிற்கும் அக்காலத்துப் பயின்றமைபோலும். * * * குதிரையைச சேவ லென்றல் இக்காலத தரிதாயிற்று....எருமையேற்றினையும் கண்டி என்ப போலும்: அது காணலாயிற்றிலலை" எனக் (பக்-794) காண்க. இவற் றால், தொல்காபபியனார்காலத்து, குதிரைசசேவல எருமைக்கண்டி என ஆண்பெயர்கள வழங்கியதோடு, நம காலததுப பெருகவழங்கும் பெயர் கள் சில அவர்நாளில் அருகிவழங்கியமையும் அறியப்படும்.

இனி, உயர் திணை நான்குசாதியுமபற்றிய மரபுகள சிலவும் ஆசிரியர் கூறுவர். அந்தணர்க்குரிய கருவிகள—முந்நூல ,குண்டிகை (கரகம), முக்கோல், மணை (ஆஸனம்) என்பன; அரசர்க்குரிய கருவிகள:—பண்ட கொடி குடை முரசு புரவி களிறு தேர் தார் முடி முதலியன. இவற்றுள் அந்தணர்க்குரிய வேளவிக்கருவிகள அரசர்க்குரியவாகவும் வரும். இனிப் பாடாண்டிணையுள, பரிசிலவேண்டுவதும விடுப்பதுமாகிய துறைகளிலே, கொடுக்குநதலைவனுக்கு வழங்கும காளை இளையோன் நெடுநதகை செம மல என்ற சொறகள அரசர்க்குச சாதிவகையாற சொலலததக்கன. அந் தணர்க்காயின், புனைநதுரைவகையானே அவை கூறப்படும. எல்லா வருணத்தாரும் அவரவர் ஊர்பபெயர் கருவிப்பெயர் என்பனவற்றைச் சாாதி இயறபெயராவழங்கப்பெறுவர். நானகுசாதியையுஞ் சிறப்பிககு மிடத்து அந்தணரைப பிரமனோடும, அரசரை மாயனோடும், வணிகரை நிதியின்கிழவனோடும (குபேரன்), வேளாளரை வருணனோடும ஒப்பித் துக் கூறல் மரபாம. இனிப் படைத்தொழிற்கு உரியவர், அந்தணரும் வேளாளருமொழிநத அரசரும வணிகருமேயாவர். இவருள வைசிய ருடைய சாதித்தொழில, வாணிகவாழக்கையும எண்வகைக் கூலமாகிய பயறு உழுநது முதலியன விளைததலுமாகும. இவர்ககுச சூடும பூவுங் குலப்பூவும் தனியே உண்டு. இனி, வேளாண்மாநதர் பலவகைத் தொழி லினராயினும, உழுதூண்தொழிலே மிகுதியுமுடையர். அன்றி, வேந் தர் அபிமானித்துக் கொடுக்குமிடத்து இவர்ககுப் படை கண்ணி (முடிப்பூ) களும் உரியன. அரசர் இல்லாவிடத்து, அந்தணரே அவ்வர சியல்பூண்டு நாடாளுதற்கு உரியர்; குறுநிலமன்னர்க்கும மேற்குறித்த

அரசர்க்குரிய பகுதிகள் கொள்ளப்படுமாயினும், இழிந்தோராகிய திணை நிலமக்களுக்கு இவை கூறப்படா என்பர்; "அன்ன ராயினும் இழிந் தோர்க் கில்லை" எனக் காண்க (626–640).

இனி, அஃறிணைக்குரிய மரபுகளாக இவ்வியலிற் கூறப்பட்டன வற்றுட் சிறந்தன சில வருமாறு—புறத்தில் வயிரமுடைய பனை தெங்கு கமுகு முதலியனவெல்லாம 'புல்' என்றும், அகத்து வயிரமுடைய இருப்பை புளி ஆச்சா முதலியவை 'மரம்' என்றும் வழங்கப்படும். இவற் றுள, புற்சாதியின் உறுப்புக்கள் தோடு மடல் முதலியன; மரச்சாதியின் உறுப்புக்கள் இலை முறி முதலியன; இவையிரண்டற்கும பொதுவாக வழங்கும உறுப்புக்கள காய் பழ முதலியனவாம் (641–644).

இனி, ஆசிரியர், உலகவழக்குகளும் மரபுநிலைதிரியாமற் கூற வேண்டுமென்றும, அம்மரபு திரியவழங்கப்படுமாயின், உலகத்துச் சொல்லெல்லாம் பொருளிழந்து பிறிது பிறிதாகுமென்றும், உலக நிகழ்ச்சியெல்லாம் உயர்ந்தோரைப்பற்றியே நிகழ்வனவாதலால், "வழக் கெனப் படுவது உயர்ந்தோர் மேற்றே" என்றும, பிறவுங் கூறுவர். உலகிய லெல்லாம் மரபிறறிரியாசசொல்லொடு தழுவிவரலவேண்டுமெனக் கூறப் படுஞ் சூததிரத்தே (645) "நிலநதீ நீர்வளி விசும்போ டைநதும கலந்த மயக்கம உலகம்" என்று ஆசிரியர் கூறுவர். அதனால், இவர் பஞ்ச பூதக்கோட்பாடுடைய வைதிகமதத்தவர் என்பது தேற்றமாம.* இவ் வாறே "அளபிற கோடல் அந்தணர் மறைத்தே," "மறையோராறே", "அந்தணர் திறத்தும் ஐயர் பாங்கினும" "தந்தைய ரொப்பர் மக்க ளென்பதனால்" எனத தம வைதிகசசார்பை எண்ணிறந்த விடங்களில் ஆசிரியர் குறிப்பிட்டுப் போவர்.

இனி, நன்னூலார் பாயிரத்துக்கூறியதுபோல, ஆசிரியர், நூன்மர புகள் பலவும் இவ்வியலின் இறுதியில் விரித்தோதுவர். அவை நூலி னிலக்கணமும், முதனூல் வழிநூல் என்ற அதன் பகுதியும், தொகுத்தல் வகுத்தல் தொகைவிரி மொழிபெயர்ப்பு என்னும் வழிநூற் பிரிவுகளும் பிறவுமாம். [மொழிபெயர்ப்பொன்று வழிநூல்வகையாக ஆசிரியர் கூறுதலால், அவர்காலத்தே வடநூலினின்று தமிழிற் பெயர்க்கப் பட்ட நூல்கள் வழங்கியமை உணரப்படும்]

* பௌத்தர் நான்குபூதவகையே கொள்வர்.

மேற்கூறியவாறு, சூத்திரங்களாற் குறிக்கப்பட்ட வழக்குகளை யன்றி, உரைகாரர்கூற்றுக்களால அறியக்கிடப்பனவும் பலவாம். இவ்விய லிலவரும் "மரபுநிலைதிரிதல்"என்ற சூத்திரவுரையில, உரைகாரர் மிறைக் கவி (சித்திரகவி)களைப்பற்றிக் கூறுமிடத்து, "இனி, நிறைமொழி மாந்தர், மறைமொழிபோல்வனசில மிறைக்கவி பாடினுருளரென்பதே பற்றி அல்லாதாரும் அவ்வாறுசெய்தல் மரபன்று, எனறற்கும் இது கூறினன் என்பது; அவை—சக்கரம, சுழிகுளம், கோமூத்திரிகை, ஏக பாதம், எழுகூற்றிருக்கை, மாலைமாற்று என்ற போலவன. 'இவை, மந் திரவகையானன்றி, வாளாது மக்களைச் செய்யுளசெயவார்க்கும் அகனைந் திணைக்கும் மரபன்றென்பது கருதது; அலலாதார், இவறறை எல்லார்க் கும் செய்தறகுரியவென இழியககருதி அன்னவகையான் வேறுசில பெய்துகொண்டு, அவறறுககும இலக்கணம் சொலலுப. அவை, இத்துணை எனறு வரையறுக்கலாகா: என்னை? ஒற்றை இரட்டை புத்தி வித்தாரம் என்றற்போலவன பலவுங கட்டிககொண்டு, அவற் றானே செய்யுள்செய்யினுங கடியலாகாமையின் அவறறிற்கு வரையறை வகையான் இலக்கணங் கூறலாகா என்பது" எனறு எழுதினர். இத ஞல், சக்கரம் சுழிகுளம் ஏகபாதமுதலிய சிததிரகவிகள் (மிறைக்கவி) மந்திரவகையால் தேவர்பொருட்டுச செய்யப்படுவனவன்றி, மக்கட்குரி யனவாக முற்காலத்தார் கருதினரல்லர் என்பது போதரும. தேவா ர முதலியவற்றில் ஏகபாதம், எழுகூற்றிருக்கை, மாலைமாற்று முதலிய மிறைக்கவிகள், மேற்கூறியவாறே தேவரைப்பற்றியே அமைந்திருத்த லுங் கண்டுகொள்க.

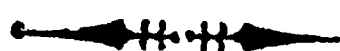
இன்னும், இம்மரபியற் சூத்திரங்களாலும் உரைகளாலும் அறியப் படும் மரபுகள் பலவேனும், சிறப்பும் சரித்திரக் குறிப்புமுடையவைகளே ஈண்டு எடுத்துரைக்கப்பட்டன. ஏனையவற்றை ஈண்டு உரைப்பிற் பெருகும்.

முற்றும்.

ஸ்ரீ

பொருட்குறிப்பு.

பிழையுந் திருத்தமும்.

பக்கம்.	வரி	பிழை.	திருத்தம்.
1	23	பழமையான	பழைமையான
5	26	அகவொழுககம,	அகவொழுக்கம,
8	3	இதனை	இஃது
12	26	"நாடகவழககினு	இஃது "நாடகவழக்கினு
14	6	பொருளியலிற,	பொருளியலிற்
15	7	(62)	(சூ 62)
,,	11	களிதகதோ	களித்தோ
,,	31	புறததெனை	புறத்தென
18	17	வருபாறு	வருமா
27	31	முதலிய	எனனும
,,	32	மககா	மக்களும
52	15	செயயுடகளில	செய்யுளில
54	29	எனறு, கூறித	என்று கூறி,
56	5	கட்டகாரம	கூட்டகாரம
58	26	என்பதும (அறன்-கறபு),	எனபதும, (அறன-கற்பு
63	33	Casts	Cases
64	4	தலைவாது	தலைவனது
93	3	குறிபபு	குறிப்பு
,,	14	மகனை	மகன'
97	28	உழிஞை	'உழிஞை
,,	31	காண்க	காண்க"
105	32	ஓரினமென்றும்	ஓரினமென்று
114	5	வாழ்த்துதல் ,,	வாழ்த்துதல் [இஃது அறுமுறைவாழ்த் தெனபபடும்
,,	6-7	[இஃது 'அறுமுறைவாழ்த்து' எனபபடும்]—என்பதை எடுத்துவிடுக.	
116	19	ஆசிரியரால்-என்பதை— எடுத்துவிடுக.	
117	5	என்	எம்
148	32	பூதவகையை	பூதவகையே

